

F A B U L Æ 2
Æ S O P I

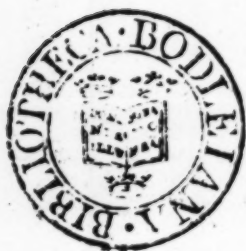
Græce ac Latine.

Quibus adduntur

RANARUM MURIUMq; PUGNA;
& EPIGRAMMATA quzdam ex
Anthologia SELECTA.

LONDINI,
Ex Officina ROGERI DANIELIS,
CIO IDC LVII.

T Y P O G R A P H U S
L E C T O R I.

*Q*uoniam priores *Aesopi* Editiones iis scaterent *Mendis*, quæ juventutem citius in errorem inducere potuerint, quam quippiam docere; *Fabulas* eas repurgatas, qualesque ipse *Author* pro suis agnosceret, puras nempe putas, edimus. Insuper vero, ne *Iuventuti* studiosa aliquid condimenti deesset, adjunximus *Ranarum Muriumque* pugnam, & *Epigrammata* quadam selectiora, eaque *Grace & Latine*. Caterum, in utroque opere *Dulce & Utile* misceri, eoque nomine discantium captui satis accommodari, pro nobis, *Liber* ipse, &, si intelligat, *Lector* loquetur. Vale.

DANIELIS HEINSII

DE ÆSOPI FABULIS

& ejus Sapientia.

Ἦσθη Ἑλλὰς ἀπαντα, καὶ Αὐτοῖν μα-
ζάδουμ, ὁ Φρύξ φραδμοσιώλῳ κτήσατο καὶ
πινυτίῳ. (Ὁμήρ.,
Μοῦν καὶ σοφίῳ ἀπευρίξατο πάντα
Σιῶ καὶ Ὀδυσσεύς, σιῶτι καὶ Ἰλιάδ.)
Πρῶτός τοι καὶ πάντα ἀπώμισεν τὴν πρὸν ἰούσαν
Τῶν μερόπων, ζωῆς μίγδα χειρτάμεν.
Κερδῶ Ὀδυσσεύς ἐστι λείαν δὲ οἱ ἐστὶν Ἀχαιεύς.
Καὶ βάρβαρον καὶ μυθό οἶδεν ἀειφριπία.
Πάντη δὲ ἀνδρῶν δῆεις φρόνιν ἠδὲ καὶ ἔργα.
Αὐτὸν δὲ Κερνίδῳ πᾶσιν ἐφιστάμενον.
Ἐπαίδων μελίδησα, καὶ ἀνέρα πάντα πινύσκων.
Ἐπαίδας ποικίλῃς ἀξία καὶ μελέτης.

I N D E X

F A B U L A R U M.

A	Doleſcentuli & cocus. 26	B.	
	Ægrotus & medicus. 40		Bubulcus. 112
			Butalis. 68
Æthiops. 68	C.		
Agnus & lupus. 124			
Agricola. 72			
Agricola & filii ipſius. 22	Camelus. 102		
	Cancer & vulpes. 84		
Alcedo. 74	Canes. 80		
Anſeres & grues. 56	Canis & cocus. 32		
Anus & medicus. 22	Canis & gallus. 34		
Apiarius. 74	Canis & lupus. <i>ibid.</i>		
Aquila. 114	Carbonarius & fullo. 14		
Aquila & ſcarabeus. 4	Caſſita. 50		
Aquila & vulpes. 2	Cerva. 56		
Arundo & oliva. 122	Cerva & leo. 58		
Aſini. 96	Cerva & vitis. <i>ibid.</i>		
Aſinus & corvus. 100	Cicada & formicæ. 114		
Aſinus & equus. 54	Citharædus. 84		
Aſinus & hortulanus. 43	Cochlex. 70		
Aſinus & leo. 60	Columba. 102		
Aſinus & ranæ. 98	Columba & cornix. 104		
Aſinus ſilveſtris. 96	Cornix & canis. 86		
Aſinus & vulpes. 98, 100	Cornix & corvus. <i>ibid.</i>		
	Corvus ægrotans. 112		
Avarus. 54	Corvus & ſerpens. 88		
Auceps & galerita. 44	Culex & leo. 126		
Auceps & vipera. 32	Cy.		

INDEX FABULARUM.

Cygnus. 66 Impossibilia promittēs. 16

D.

Inimici. 26

Deceptor. 18

Jupiter. 90, 92

Dives. 104

L.

Leo, asinus & vulpes. 36

E.

Leo & lupus. 64

Equus & asinus. 106

Leo & rana. 36

Leo & ursus. 38

F.

Leo & vulpes. 116

Felis & gallus. 8

Lepores. 92

Felis & mures. 28

Lepores & ranæ. 52

Fiber. 32

Lignator & Mercurius. 42

Formica. 94

Lupus & grus. 122

Formica & columba. 38

Lupus & ovis. 92

Fures. 34

Lupus & vetula. 118

G.

M.

Galli. 122

Malignus. 16

Galli & perdix. 12

Maritus & uxor. 82

Gallina auripara. 116

Medicus & agrotans. 30

Gallina & hirundo. 100

Mercurius. 90

Mercurius & statuarius. 78

H.

Mercurius & Tiresias. 80

Herus & canes. 24

Monedula. 88

Hinnulus. 52

Monedula & columba. *ibid.*

Hirundo & cornix. 68

Hædus & lupus. 32, 118

Morsus à cane. 24

Homo & canis. 110

Mulier & ancillæ. 70

Homo perfractor statuar. *ibid.*

Mulier & gallina. 24

Homo & satyrus. 108

Mulier venefica. 70

Mulier & virebrius. 66

I.

Mulus. 118

Iactator. 16

Musca. 71

Mustela. 72

Olitor.

INDEX FABULARUM.

Singularis & vulpes. 50

Sus & canis, 60, 62

O.

Olitor & canis. 60

T.

P.

Pastor. 104

Pastor & lupus. 62

Pastor & mare. 46

Pavo & monedula. 30

Philomela & accipiter. 6

Piscator. 76, 112

Piscator & cerrus. 106

Piscatores. 14, 18

Puer & mater. 46

Pulex. 56

Tunica & malus. 48

R.

Ranz. 20, 74, 124

S.

Senex & mors. 20, 124

Serpens. 102

Serpens & agricola. 120

Serpens & cancer. 62

Simius & delphis. 76

Talpa. 48

Testudo & aquila. 56

Thunnus & delphin. 30

Tubicen. 120

V.

Vates. 38

Vermis & vulpes. 114

Vespertilio & mustela. 54

Vespertilio, rubus & mergus. 40

Vespa & perdices. 48

Viator. 44

Viatores. 72, 96

Vulpes. 10, 12

Vulpes & crocodilus. 12

Vulpes & hircus. 6

Vulpes & leo. 8

Vulpes & lignator. 108

Vulpes & rubus. 10

Vulpes & simius. 26

α
κ
ι
ω
μ
δ
ν
μ
κ
ο
φ
ε
π
λ
α
κ

(Ι)

ΕΚ ΤΩΝ

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

Εἰκόνων, Μῦθοι.

Οἰτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴ-
σωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι
αὐτῷ ὁπρὶς μελείται. Ἐμίλησε
μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθος, καὶ
Ἡσιόδῳ, ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ
πρὸς Λυκάμενον· ἀλλὰ Αἰσώ-
πων πάντα τὰ τῶν ἀνδράπων ἐκ-
μιμύδαται· καὶ λόγῳ τοῖς θη-
ρίοις μιταδέσθαι λόγῳ ἑνὶ καὶ

παιονεξίαν γὰρ ἐκκόπτει, καὶ ὑβριν ἐλαίνει, καὶ ἀπάτῃ.
καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ
ἵππος, καὶ νῆ Δία· καὶ ἔτι ἡ χαλὰν ἀφανίζει. ἵππῳ δὲ τὰ
παιδιά μαθητῶν γίνομαι τῶν τῶν βίβας παρὰ ἡμῶν. διδου-
μῶντες οὐκ οἱ μῦθοι διὰ τῶν Αἰσωπων, φοιτῶσιν ὅτι τὰς
θύρας τῶν σφου, ταινίαις αὐτὸν ἀναδύσιντες, καὶ στεφ-
ανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ· ὁ δὲ οἶμαί τινὰ ὑφαίνει
μῦθον· τὸ γὰρ μειδίαμα τῶν παρῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
καὶ τῆς γῆς ἐξῶτες, πῦτο δηλοῦσιν. Οἶδεν ἡ ζωγράφος,
ὅτι αἱ τῶν μῦθων φροντίδες ἀνιμῶντες τῆς ψυχῆς δέονται.
φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μῦθων σώματα, καὶ θη-
ρία συμβάλλουσι ἀνθρώποις, πείσῃσι χρεὶν τῶν Αἰσώ-
πων, ὅτι τῆς ἐκείνου σκληρῆς συμπλάσσει. κορυφαία
δὲ τῷ χροῦ ἡ Ἀλώπηξ γίγρεται· καὶ αὐτῇ ὁ
Αἰσωπος διακύνει τῶν πλείων ὑποδέσταιν, ὥστε ὁ ἡ
κωμῶδία τῶν Δαί.

Α

Æ S O-

Æ S O P I

F A B U L Æ.

Aquila & vulpes.

Aquila & Vulpes inita amicitia, prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque aquila super alta arbore nidum affixit: vulpes vero in proximis arbutis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando vulpe profecta, aquila cibi inopia laborans, devolans in arbusta, & filios hujus abreptans, una cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & re cognita, non tam filiorum tristata est morte, quam vindictæ inopia: quia enim terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem post, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli involucre adhuc cum essent, assati in terram deciderunt: vulpes vero accurrens, in conspectu aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui amicitiam violarint,
licet

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ

Μ Υ Θ Ο Ι.

Ἄετος καὶ ἀλώπηξ.

Αἴτος καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλεσίον ἀλλή-
 λαν οἰκεῖν ἐγνασαν, βεβαίωσιν φιλίας ποικιλύμηνος
 τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν
 χαλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἐγγύσι
 δάμνοισι ἐτεκνοποίησατο. ὅππῃ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώ-
 πεκ ^Θ περσελεύουσας, ὁ αἰτὸς τρεφῆς ἀπορρὼν, κατα-
 πῖας ὅππῃ τῇ δάμνῳ, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας,
 ἅμα τοῖς αὐτῇ νεοπίοις ἐδογμήσατο. ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπαυελ-
 δυνῶσα, καὶ τὸ περὶ χεῖρ μάστιγυν, οὐ τοσούτον ὅππῃ τῇ
 τέκνῳ ἠνιάζει θανάτῳ, ὅσον ὅππῃ τῇ τῆς ἀμύνης δόπρῳ
 χερσαία γδ' ἔστα, πλὴν δὲ οὐκ οἶα τε κῶ. διὸ καὶ πόρ-
 ρωθεν σείσας, τοῦθ' ὁ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν ὄπρῳ, τῷ
 ἐχθρῷ κατενόητο. οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον, αἰγὰ πινὼν ἐπ' ἀ-
 γρῷ θυόντων, καταπῖας ὁ αἰτὸς, μέρ^Θ πῇ τῇ θυμάτων
 σὺν ἐμπύροις ἀνδραξὶν ἤρπασε, καὶ πῇ τὴν νεοπιδαν ἡγα-
 γην. ἀνέμῳ δὲ σφοδρῶς ἀνέβησαντ' ^Θ τὴν καὶ ταύτην, καὶ φλογὸς
 ἀναδεδείσας, οἱ αἰετὶς ἀπὸ πῆγας ἐπὶ τυχεύοντες, ὁππῇ θέν-
 τες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δὲ ἀλώπηξ ὅππῃ δαμνῶσα, ἐν ὅ-
 ς τῷ αἰετὶ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλοι παρεκπαύονται, καὶ

licet ab affectis injuria fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila insectante in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa vero irata ala percussit scarabeum, & leporem arreptum devoravit. At scarabeus & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam profectus ova ejus devoluta dirupit. Illa autem quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus pariter hanc affecit. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam foeturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter vero cum surrexisset ut finem excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à scarabeo quod hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur (nam non modo scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit) reversæ aquilæ ait Jupiter, scarabeum esse qui mortificæ causa fuerit, & certe jure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consuluit scarabeo ut aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus aquilarum transmutavit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnendum; præsertim cum non sit quisquam, qui laceffitus se ulcisci non queat.

ἢ ἐκ τῆς ἡδικομένης φύσεως πτωχείαν δι' ἀδίνειαν, ἀλλὰ
τὴν γὰρ θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Ἄετος καὶ κύνταρος.

Ἀγῶς ὑπ' αἰτῷ διακόμῳ[Ⓢ] πορὸς κοίτῳ χειρῶν
κατέφυγε, δειόμῳ[Ⓢ] ὑπ' ὧν τῷ σωθῆναι. ὁ δὲ κύν-
ταρος· ἰξίε τον αἰτὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτῳ, ὀρκίζων αὐ-
τὸν καὶ τὴν μαγίαν Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρό-
τητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τὴν πτέρυν ῥαπίσας τὸ κύν-
ταρον, πὴν λαχῶν ἀρπάσας κατέφαγγεν. ὁ δὲ κύνταρος[Ⓢ]
τῷ πιατῷ συναπέπη, ὡς τὴν καλίαν τοῦτου καταμα-
θεῖν· καὶ δὴ φροσιλῶν, τὰ ὡὰ τοῦτου κατακυλίσας δι-
έβηκε. τῷ δὲ δεινὸν ποιησάμενός, εἰ τις τῷτο τολμήσειε,
καὶ πὶ μεταφροτέρου τύπε τοδύτερον νευποποιησάμενός,
κακεῖ πάλιν ὁ κύνταρος[Ⓢ] τὰ ἴσα τῷτον διέβηκεν. ὁ δὲ αἰ-
ετός· ἀμνησῆσαι τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ὅπῃ τὸν Δία (τοῦτου
γὰρ ἱερός εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτῷ γόνασι τὴν τρίτῳ γο-
νῇ τῆς ὠνῆς ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενός, καὶ ἰκε-
τεύσας φυλάττειν. ὁ κύνταρος[Ⓢ] δὲ κόπερ σφᾶραν ποι-
ήσας, καὶ ἀναβὰς ὅπῃ τῷ κόλπῳ τὸ Διὸς τοῦτῳ καθῆκεν. ὁ
δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ὧ τὴν ὄνδον ὀποτιναξάσας, καὶ τὰ ὡὰ
διέρριψεν ἐκλατόμενός, ἃ καὶ συνετρέβη πισόντα. μα-
θεῖν δὲ πορὸς τῷ κύνταρῳ, ὅπῃ ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰτὸν ἀ-
μνησάμενός· οὐ γὰρ μὴ τὸν κύνταρον ἐκείνῳ μόνον ἡδέ-
κησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἡσέκησε· πορὸς τὸ αἰτὸν
εἶπεν ἐλθόντα, κύνταρον εἶ) τὸ λυπεύοντα, καὶ δὴ καὶ δικαί-
ως λυπεῖν. μὴ βελόμῳ[Ⓢ] οὐκ τὸ γλυτὸ τὸ τῆς αἰτῆς απα-
νιδιῶναι, συνεβούλευε τῷ κύνταρῳ διαλλαγὴς πορὸς τὸν
αἰτὸν θέσσειν. τῷ δὲ μὴ πειθομένός, ἐκείνῳ[Ⓢ] εἰς καιρὸν ἐ-
πέρων τὸν τῆς αἰτῆς μετέθηκε τοκατὸν, ἥνικα αὖ μὴ φαί-
νωνται κύνταροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ κύνταρος[Ⓢ] δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους
ὡς οὐδεὶς ἐστίν, ὅς πορ πηλακιδεῖς, οὐκ αὖ δυνήθειν ἑαυ-
τῷ ἱπαμύναι.

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem videns, ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ cum occidenda esset, orabat accipitrem ne devoraretur: neque enim satis esse ad accipitris ventrem implendum; sed oportere ipsum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem respondens ait, Sed ego certe amens essem, si, qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe majorum quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & hircus.

Vulpes & hircus sitientes in puteum descenderunt. Sed postquam biberunt, hirco indagante ascensum, vulpes ait, Confide, utile quid in utriusque etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, anteriores pedes parieti firmaveris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exsiluerim, & te postea extraham hinc. Ab hirco autem ad hoc prompte officio præstito, illa eum ex puteo sic exsiluisset, exultabat circum os læta: hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conventiones. Illa autem, Sed scitor, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, non antè descendisses quam ascensum considerasses.

Ἀνδρῶν καὶ ἰεραξέ.

Αἱ δὲ ἄνδρες δύναντο καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὸ εἶδος ἔδειν. ἰεραξὲ δὲ διασάμψου, καὶ τερρῆς ὑπερθεῖν, συμπεληραῖον ὀππιδίαι. ἡ δὲ ἀναιρεῖται μύλλωσα, ἐδέετο τῷ ἰερακῷ μὴ βροθῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἰκαίην εἶναι ἰερακῷ γαστέρα πληρῇ. δὲ δὲ αὐτὸν τερρῆς περσδεόμηνον, ὅτι τὰ μείζω ἦν ὀρνεῖον τεραπίδαι. καὶ ὁ ἰεραξ ὑπολαβὼν, εἶπε, ἀλλ' ἔγωγε ἀφρονὲς ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμω τροφῷ ἀφείς, τὰ μὴ φανόμενα πῶ διακοίμω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἦν ἀνθρώπων ἕως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἳ δὲ ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλαν, τὰ ἐν χερσὶ τροφίμοι.

Ἀλώπηξ καὶ τεράγ.

Αλώπηξ καὶ τεράγ διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. μὴ δὲ τὸ πέν, τῷ τεράγ σκεπτομένη τὴν ἀνδρῶν, ἡ αλώπηξ ἔφη, θάρσσε, χρησίμὸν περὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρω συντηρίαν ὀππιδόηκα. εἰ γὰρ ὁρῶνται σαθεῖς, ἐπὶ ἐμπροσθίους ἦν περὶ τῶν τοίχων περσσεύσεις, καὶ τὰ κέραια ὁμοίως εἰς τὸ μπερθεῖν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῆς σπῆς αὐτῇ νάτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τῷ φρέατι ἐκείθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μὴ τὸ ἀνασπῶν ἐπὶ ὅθεν. τῷ δὲ τεράγου περὶ τὸ ἐτοίμως ὑπερηφάνηται, ἐκείνη τῷ φρέατι οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐκέρταται τὸ γόμον ἡδονή. ὁ δὲ τεράγ αὐτὴν ἐμέμνητο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δὲ, ἀλλ' εἰ τοσούτως, εἶπε, φοίνας ἐκέκτησε, ὅπως ἐν τῇ πύλῳνι τείχας, ὡς περὶ τὴν ἀν κατέβη, πρὶν ἢ τὴν ἀνδρῶν σκέψασθαι.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines alius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes cum nunquam vidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut ferme moreretur: deinde cum secundo vidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autem cum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conversatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Felis & gallus.

Felis comprehenso gallo, cum rationabili causa eum volebat devorare. Cæterum accusabat ipsum, dicendo, molestum esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo vero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur: rursus felis causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coëundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc ova pariantur: felis præfatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen jejunos non perstabo, ipsum devoravit.

Affa-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διλοῖ, ὅτι ὅτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ
 ποθέτερον τὰ τέλη σκοποῦντα ἢ τὸν ποσὶν ἔργων, εἴη ὅ-
 πως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μὴ πῶ θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ πινυ-
 τῷ χύλῳ αὐτῷ σιωπήνησε, τὴν μὲν περὶ τοῦ ἄνω εἰ-
 κήνη, ὡς μικροῦ καὶ ὑποδαρῆν· ἔπειτα τοῦ ὑπὸ τοῦ θεα-
 σαμένη, ἐφοκῆσθαι μὲν, ὡς μὴν ὡς τὸ ποθέτερον ἐκ τρι-
 του δὲ τῶτον θεασαμένη, ὅπως αὐτὴ κατεδάφρησεν, ὡς
 καὶ περὶ τῆς αὐτῆς, διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διλοῖ, ὅτι ἡ σιωπήνη καὶ τὰ φοβερά ἢ τὸν
 ποσὶν ἔργων ὑπερῶς ταῖς ποιεῖ.

Αἰλὺρ καὶ ἀλεκτρυόν.

Ἀλὺρ συλλαβὴν ἀλεκτρυόνα, μετ' ὑπολόγου τῆτον
 αἰτίας ἐβελήθη καταφάγειν. καὶ δὴ κατηγόρη αὐτῷ,
 λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κικε-
 ρώς, καὶ μὴ συγχερῶν ὑπνοῦ τυχεῖν. τῷ δὲ ὑπολο-
 γουμένου, ὅτι τὴν ἐκείνου ὠρελεία τῶτον ποιεῖν, ὡς ὅτι τὰ
 σιωπήνη ἢ τῶν ἐργῶν ἐγείρεται· πάλιν ὁ αἰλὺρ αἰτίαν
 ἐπέφερεν, ὡς ἀσέβης εἴη περὶ τὴν φύσιν, μὴτε καὶ ἀδελ-
 φῶς συμμηνύμενος. τῷ δὲ, καὶ τῶτον περὶ ὠρελείαν ἢ
 δευτέρῳ περὶ τὴν φύσιν φήσαντος, πολλὰ αὐτοῖς ἐνιδύον
 αὐτὸν πικρομένον· ὁ αἰλὺρ εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολ-
 λῶν ὑπερῶς ὑπερῶν ὑπολογιστῶν, ἐργῶν μὲν τοὺς ἀτρε-
 ροὺς αὐτῶν, τῶτον κατεδυνήσατο.

Affabulatio.

Fabula significat, pravam naturam peccare volentem, si non verisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta, cum abscissa cauda evasisset, non vivendam præ pudore existimabat vitam. Decrevit itaque & aliis vulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non confuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adjutorium rubum. Quamobrem cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere solco.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις ἀληθινὰ ἀνθρώπων, εἰ μὴ μετ' ἐλόγιον διωκθεὶς ἀποχρύμαται, ἀπαρχαλύπτως γὰρ μὴ πονηροῦται.

Ἀλάπκες.

Ἀλάπῃς ἐν παγίδι ληρθεῖσα, καὶ ἀποκοπέσθης τῆς ἑσθλῆς διαδραῖσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰχμῆς ἡλίου τὸν βίον. ἐγνωὺς καὶ τὰς ἄλλας ἀλάπκας τὸ αὐτὸ νουθετήσας, ὡς ἂν τοῖς κοινῶ πάθῃ τὸ ἴδιον συγκαλύψειν αἶχῃ. καὶ δὴ πᾶσαι ἀθροίσασα, παρήνθ' τὰς ἑσθλὰς ἀποκοπέειν, ὡς οὐκ ἀφαιρῆς μόνον τὸ τοῦ μέλου ὄν, ἀλλὰ καὶ πλείονος βλάβῃ ἀποσπρητῆσθαι. ὑπελαβούσα δὲ τις αὐτῇ εἶπεν, ὦ αὐτὴ, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τὸ τοῦ ἀποσπρητῆρος, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συμβεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι' ὀνείαν τὰς ἀρετὰς τοῦ πλάσματος περιουῶνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλάπῃς καὶ βᾶτ.

Ἀλάπῃς φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ἐλικομένη καὶ καταπιπνύουσα ἔμελλεν, ἐπλάβετο ἀπὸς βουθήσαν βᾶτα. καὶ δὴ τοῦ πάθος ὅτι τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰσθάνουσα καὶ ἀλγίστα ἀπὸς αὐτῷ εἶπεν, οἴμοι, καταφυγεῖσθαι με γὰρ ὅτι σε ὡς ὅτι βουθὸν, σὺ χαῖρον δίδουκας. ἀλλ' ἐσφαλῆς, ὦ αὐτὴ, φησὶν ἡ βᾶτ, ἐμοῦ βουθήσεισα ὅτι λαβέσθαι, ἢ πρὸς πάντων ὅτι λαμβάνεσθαι ἔωδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅπως καὶ τῶν ἀνθρώπων γίνεται, ἴσται.

qui ad eos auxilii gratia accurrunt, quibus magis injuria afficere natura institutum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contendebant de nobilitate. Cum multa autem crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationum principes fuerint; vulpes respondens, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quam antiquis temporibus sis exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi; emptam quoque perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: quum vero paulo post & illos videret pugnare, & seipsos cedere, mœrore soluta ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula subindicat, quod prudentes facile ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput lar-

ὅσοι βοῦδοις πορστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μέλλον ἔμφοτον.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἠμφισβήτην περὶ διζυρίας. πολλὰ δὲ τὸ κροκόδειλος ὑπερήφανα περὶ τῆς τῆς πορστρον διζυρίαν λαμπροτήτων, ὡς γαρυμνασιαρχικών, ἡ αλώπηξ ὑπελαβόσα, ὡς τὴν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ὅτι δ' ἐρματός γα φαίνεται, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐστὶ γαρυμνασμός.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῆς ψευδομύθων ἀνδρῶν ἔλεγχον τὰ πρᾶγματα γίνονται.

Ἀλεκτρυόνες καὶ πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ὅτι τῆς οἰκίας, περιάμει καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῆς δὲ τυπύωντων αὐτὴν, καὶ ἀπειλούντων, ἐκείνη ἠδύμει σούδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάχειν ὑπὸ τῆς ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μὲν μικρὸν, καὶ κείνης ἐώρακε μαχόμενες, καὶ ἀλλήλους κόποντας, τῆς λύπης ὀπολυθείς, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ὅτι νῦν εἰς λυπήσομαι, ὅσον καὶ αὐτὸν μαχομένης ἀλλήλοισι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι περὶ τῶν φέρεται τὰς παρὰ τῆς ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτὸν ἰδῶσι μηδὲ τῆς αἰκίας ἀπυρομένης.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθούσα ὑποκρίνεται, καὶ ἕκαστα τῆς αὐτῆς σκεδῶν διερωτῶμένη, ὅτι καὶ κεφαλὴν μορμολυκίαν

vx ingeniose fabricatum : quo & accepto manibus, ait, ô quale caput, & cerebrum non habet!

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & secum cohabitaret. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem ego facere : timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat, omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

Piscatores trahebant verriculum: quod cum grave foret, gaudebant & exultabant, multum inesse prædæ existimantes: sed quum in lictus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum invenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciû paucitate, quam quod & contraria ante animo præsumpserant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur, ô socii; nam voluptati, ut videtur, soror est tristitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere tristari frustra spe.

λυκίᾳ δ' ὀφθαλμοῖς κατεσκόπισται· ὡς καὶ ἀναλαβὼσα
ταῖς χερσίν, ἔφη, ὧ οἷα κεφαλῇ, καὶ ἐγκέραλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοὺς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι,
καὶ δὲ ψυχὴν ἀλογίστες.

Ἀνδρακίδες καὶ γναφίδες.

Ἀνδρακίδες ἐπὶ πνικτοῦ οἰκῶν οἰκίας, ἥξια καὶ γναφίᾳ
παρεχλυσόμενον αὐτοὶ συνοικῆσαι. ὁ δὲ γναφίδης ὑπο-
λαβὼν, ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τὸτο διωαίμεν ἐγὼ γὰρ παρῆξαι.
δέδισα γὰρ, μὴ πως ἀπὸ ἐγὼ ληκεῖναι, αὐτὸς ἀσέβητος
πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμεον ἀκοινώνητον.

Ἀλκίς.

Ἀλκίς ἔχον σαγήνην βαρείας δὲ αὐτῆς ὄσης, ἔχαι-
ρον καὶ ἐσκήπτων, πολλὰν εἶναι ἢ ἄλγαν νομίζοντες.
ὡς δὲ ὅτι τῆς ἡνίκου ταύτην ἐλκύσαντες, τῷ μὲν ἰχθύων
ὄλεον ὀλίγας, λίθον δὲ ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμείν
ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ὅτι τῇ τῷ ἰχθύων ὀλιγό-
τητι, ὅσον ὅτι καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτὴν ἔχουσιν. εἰς δὲ τις
ἐν αὐτοῖς παρῆναι εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὡς ἐπαύρει
τῇ γὰρ ἡδονῇ, ἃς ἐοικεν, ἀδελφὴ ἐστὶν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς οὐκ
ἔστι τοσούτα πονηρὰ διέντας, πάντως περὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ δὲ λύπη λύπηται ὅτι ταῖς ὑπο-
τυχαίς.

Κομ.

Jactator.

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaq; multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus. En Rhodus, en & saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & supervacuum.

Impossibilia promittens.

VIr pauper ægrotans & male affectus, quum à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituisent, centum boves ipsis oblaturum esse in sacrificium. Vxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc si convalueris? ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri, quare comprobare non sperent.

Malignus.

VIr malignus ad eum qui in Delphis est ivit Apollinē, tentaturus ipsum. Atq; ideo comprehenso passerulo manu, & eo veste cōtecto, stetitq; proxime tripodem, ac rogavit deum dicendo, O Apollo,

Κομπασις.

Αὐτὸς τις ἑποδημῶν, εἴτα δὲ πάλιν πρὸς τὸ αὐτὸ
 γῆν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τι πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδρα-
 γαδικαῖαι χώραις ἐκύμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ πεπι-
 δηκέναι πηδήμα, ὅς τις εἶδεν τῆς ἐπ' αὐτῷ διωατὸς ἀνείη
 πηδήσας· πρὸς αὐτὸ δὲ καὶ μαρτυρεῖται ἐκείνῳ παρόντας
 εἰσέλθου ἔχειν. τῆς δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ
 ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς τὸ ἐστίν, ἔδωκεν δὲ σοὶ μαρτύρεσθαι ἰδοὺ
 Ῥόδῳ, ἰδοὺ καὶ τὸ πηδήμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰάν μὴ πρὸς χερσὶν ἢ τῷ πρὸς γ-
 μνῳ ἀποδείξει ἢ, πᾶς λογισμὸς ἀσπίος ἐστίν.

Ἀδυνάτα ἐπαγγελλόμενος.

Αὐτὸς πίνης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς
 τῆς ἰατρῶν ἀπειγνόμενος, τῆς δὲ αὐτῷ εἶπετο, ὡς εἰ τιμὴ
 ὑγίαιεν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσεται, ἑκατὸν θόλας
 αὐτοῖς προσοίσειν ὑποχρυσόμενος εἰς θυρίαν. τῆς δὲ
 γυναικὸς αὐτοῦ πυθόμενης, καὶ τοῦ σοὶ ταῦτα ἦν ὑμαίνης;
 ἐκείνῳ ἔφη, οἷον γὰρ ἀναστῆναι με ἐντιῦδιν, ἵν' οἱ θεοὶ
 ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ βεβήως κατεπαγγέλλον-
 ται, ἀπὸ τῆς ἐργασίας αὐτῶν προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Αὐτὸς κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκον Ἀπόλ-
 λωνα, πειράσας τὸν βαλόμενος. καὶ δὴ λαβὼν
 σκεδὴν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τὰ τῇ ἐοικῶσι σκεπάσας, ἔφη
 τὸν τρίποδ' ἔχοντα, καὶ ἤρατο τὸ θεῖον, λέγων, Ἀπολ-
 λων,

pollo, quod manibus fero, utrum vivum est an mortuum? Nam si mortuum diceret, vivum ostensus erat passerulum: sin vivum, statim suffocatum mortuum illum offerret. Sed deus maligna ipsius cognita mente ait, Vtrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim est illud facere sive vivum quod contines, sive mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

Piscatores.

Piscatores egressi ad venationem, cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus, maximo quodam insectante pisce, in navigium ipsorum insiluit: quo capto, læti abiire.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper ægrotans vovebat diis, si evaderet, boves centum in sacrificium oblaturum. Sed dii tentaturi, à morbo liberaverunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boves centum à se formatos in ara positos sacrificavit. Sed dii ipsū ulturi, in somniis adfuerunt ei, dicentes, Abi ad littus ad eum locum; illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque compre-

λον, ὃ μὲν χεῖρας φέρει, πότερον ἔμπνευσιν, ἢ ἄπνευστον
 βυλόμενον ὡς εἰ μὴ ἄπνευστος εἴποι, ζῶν ἀναδείξαι τὸ
 συμβῆναι· εἰ δὲ ἔμπνευστος, διδύς λοτοπνίξας, νεκρὸν ἐκείνου
 ποροσενγκεῖν. ὃ δὲ γὰρ θεὸς τὴν κακότηχον αὐτῷ γυναι-
 κὸς ὀπίσκειν, εἶπεν, πότερον, ὡς ἔστι, βούληται ποιεῖται, ποι-
 ῆσιν. παρὰ τοὺς καὶ ταῦτα γὰρ τὸ ποιεῖται, ἢ τοὺς ζῶν ὁ κατ-
 ἔχης, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρχαλόμενον καὶ ἀ-
 λαΐηται.

Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολλὰ χεῖρον
 ταλαιπωρήσαντες, ἔδιν εἶλον, σφόδρα τι ἠδύμενοι,
 καὶ ἀναχωρήσαντες παρὶς ἐλάζοντο. διδύς δὲ θυῶν ὑπὸ
 τῶν μεγίστων διακόμενον ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσ-
 ἤλατο· οἱ δὲ τὸν λαβόντες, μετ' ἑδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰς αἰμὴν τέχνην ποιεῖ
 ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναις.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ἤλθε τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθεῖς,
 βῆς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσέειπεν. οἱ δὲ θεοὶ πε-
 ρῶσαι αὐτὸ βυλόμενοι, τὴν πάθας ἀπὸ ἡλλάξαν. ὃ δὲ ἰ-
 ναστὴς, ἐπειδὴ βούων ἠπόρη, σεαυτὸν βούς ἑκατὸν πλά-
 σας, ὅτι τὴν βωμῶν θεὸς ὠλοκαυτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ βυλόμε-
 νοι αὐτὸν ἀμυνάσκειν, ὅντιν ὅπως αὐτῶν, εἶπον,
 ἀπλῆς εἰς τὸν αἰγυάλον εἰς τὸν δὲ τὸν τοπον· ἐκεῖ δὲ Ἀτ-
 τικὰς χελίας ἐβήσεις. ἐκεῖν δὲ διὰ πνιγνῶν, σὺν ἡ-
 δινῇ καὶ παρὰ τὴν πορὸς τὸν ὑποδείχοντα τόπον ἀφίκετο,
 τὸ χυσιὸν διεβδυνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ περὶ ταῖς περὶ τυχῶν,
 ὑπὸ

comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaciis hominum inimicum esse deum.

Rana.

RANA dux in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu. in hunc puteum. Illa respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconsiderate res aggredi.

Senex & mors.

SENEX quondam incisus in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut veniret invocabat. At morte ilico adstante, & causam rogante quare se vocasset; senex ait, Vt onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse: & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere; tamen vivere multo magis quam mori eligere.

Am

ὑπὸ ἑκείνῳ συμειλήθη. ἀλλὰς δὲ ἥδη ἀφελύμην ἡδὲ περὶ αὐτὴν ἰδέετο, χίλια χρυσὸς τάλαντα δάσειν αὐτοῖς ὑποσχόμενος. ὡς δὲ ἐκ ὀπίσθιου, ἀπαχθεὶς ὑπὸ αὐτῇ, ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψεύδεσι ἡδὲ ἀνθρώπων ἐχθραίνῃ τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΔΥΟ ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες ἐπεζήτησαν ἑτέραν καὶ δὴ βαθεῖα περὶ εὐχρον φρέατι. ὁπρὶν ἰδὼν ἑταίρου διατρεφῆσθαι, συγκατέλθωμεν, ὡς ἔπος, εἰς τὸδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀνὸρ καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθή, πῶς ἀναβήσομεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς ἀπειροσκέπτως θεωροῦναι τοὺς περὶ ἡμᾶς.

Γέρον καὶ θάνατον.

ΓΕΡΟΝ ΠΟΤΕ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρεος, καὶ πρὸς ἑμῶν ἀρχόμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπιχθισμένην ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τι τὸ ξύλον, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπικαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτῳ διδύς ὀπισθάνει, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένη δι' ἣν αὐτὸν καλοῖη, ὁ γέρον ἐφη, ἵνα τὸν φόρτον τῷτον ἄρας ὀπιθῇς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος φιλόζων, καὶ μὴ μολοῖς κινδυνώεις περὶ πόνων διὰ θάνατον ὀπιθῶμεν, ὅπως τὸ ζῆν πολὺ περὶ τῷ θανάτῳ αἰρήται.

Γραῦς

Anus & medicus.

Mulier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conventionem facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam; sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam: quotidie vero accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeo, ut tandem omnino sanata nihil relinqueretur. At medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ pure jam videret, & testes adduceret, Magis, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsum argumentum afferre.

Agricola & filii ipsius.

Agricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam à vita discedo: vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt: & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchre fossa, multiplicem fructum reddidit.

Affa.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γ Τὴν γραῦς ἀλγεῦσι τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰσκαλεῖται τινα τοῦ ἰατροῦ ὅτι μιᾷ, συμφανήσῃ αὐτῇ, αἷς εἰ μὴ θέραιπείη αὐτὴν, ἢ ὁμολογήσῃτα μιᾷ αὐτῇ δώσειν· εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρός τῇ θέραιπείᾳ· καθ' ἡμέραν δὲ φασίην αἷς τὴν πρεσβύτην, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῇ χεῖρα, ἐκείνης μολυμῶς ἀναδέπειν· ἰχέως τὴν ὥραν ἐκένω· ὑπὸ τῷ χρισμῶτι, αὐτὸς ἐν τῇ τοῦ οἰκίας σκιδρῶν ἀφαιρούμενος ὥσπερ ἀπὴρ. ἡ μὲν οὖν γραῦς τὴν ἑαυτῆς φρεσίν αἰσθάνεται ἐκαστὴν ἐλαττωμένην ὅτι ποσὸν, αἷς καὶ τέλει πάντας αὐτῇ θέραιπείᾳ μὲν ὑποληφθῆναι. τῷ δὲ ἰατροῦ τοῦ συμφανήσαντος μιᾷ αὐτῇ ἀπαυτοῦντο, αἷς καθαρῶς βλέπουσιν ἤδη, καὶ τοῦ χρίσματος παρεχόμενος, μάλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνῃ, τανῦν ὁδοποῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐνόσεν, πολλὰ ἤμηνον καὶ ἐμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίαν· νῦν δὲ ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς, ὁδοποῦν ἐκένω ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν οὖν διλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αὐτοῦ φράσσονται, λαμβάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἐλεγχον ὅτι πῶς ἔστι.

Γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γ Γεωργός τις μέλλαν καταλύειν τὸν βίον, καὶ βελόμενος τοῦ ἑαυτοῦ παιδὸς πῦραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, πορροκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη, παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ἐπέκειμαι· ὑμεῖς δὲ ἀπὸ τῆς ἀμπελώμοις κέρυπταις ζητήσαντες, διήσαστε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰσθέντες ἀποσπῶντες ἐκείνους κατόρθωσαν, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπελώου μὲν ἔδοξάν τινι πατρὶος κατέσκαψαν καὶ ἀποσπῶντες ὅν τινα ἐλεγχον, ἡ δὲ ἀμπελὶς καλῶς σκαφείσα, πολλὰ πλοῖνα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπι-

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

Herm & canes.

VIr quidam à tempestate in suo suburbio comprehensus, primum oveis comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes vero his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc: Si enim operariis bobus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cavere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

Mulier & gallina.

Mulier quædam vidua gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata vero si plus gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circumibat quærens. Cum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat, Hæus

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός ἐστι δηλοῦ, ὅτι ὁ κάμαρός ἐστι τῶν αἰθεροποιῶν.

Διασότης καὶ κινῶν.

Ἀνὴρ τις ὑπὸ χειμῶνός ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ διασπείρει, πορτοφάκας καὶ τὰ πορτοφάκα κατέφαγαν, εἰς τὰς αἶγας. τῷ δὲ χειμῶνός ἐπικρατούμενος, καὶ ἐπὶ ἐργατίας βέεσσι σφάζας, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ κινῶν τὰυτὰ ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φθύνωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐπὶ τὸν εἶν· εἰ γὰρ τῷ ἐργατίῳ βροῶν ὁ διασότης ἡμῶν αὐκ ἐφείσεται, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός ἐστι δηλοῦ, ὅτι τούτους μέλιστα φθύνω καὶ φυλάττωται χρὴ, οἵτινες καὶ οἱ οἰκίαν ἀπέρχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χῆρρά τις ὄρνιν εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐτῇ τίκτεσαν. νομίσατο δὲ αὐτὴ εἰς τὰς οἰκίας τῇ ὄρνιδι κρεῖδας παραβάλλουσι, δις τίξεται τῆς ἡμέρας, τὸ τοῦ περὶ αὐτὴν. ἡ δὲ ὄρνις πρὸς τὴν γυναικα, καὶ ἀπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός ἐστι δηλοῦ, ὅτι οἱ διὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν ἀφαιρέσεων ἐπιδουλοῦντες, καὶ τὰ παρὸντα ἀποβάλλουσι.

Κινῶν δὲ δικτός.

Ἀνὴρ τις ὑπὸ κυνός, τὸν ἰασόμενον περὶ ζήτησιν, ἐπὶ τῶν δὲ πρὸς αὐτὸν, καὶ γινέσθαι ὁ ζητεῖ, ὡς ἐστίν, εἰπὼν.

tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da. Et is ridendo, ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui,

Adolescentuli & cocum.

DVo adolescentuli juxta cocum affidebant: & cocum in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniū subreptam in alterius demisit sinum. Converso autem coco, & carnem quærente, qui abstulerat jurabat non habere; qui autem habebat, non abstulisse. Cocus vero cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me latueritis, pejeratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines pejoriores lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

DVo quidam inter se inimici, in eadem nave navigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autem superveniente, & nave jam submergenda, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda esset. Cumque ille proram dixisset; Sed mihi non est grave, ait, mori, si visurus sum ante me inimicum morientem.

εἶπεν, εἰ σὺ ζῶσαι βέλῃ, λαβὼν ἄρτον, καὶ τὰτα τὸ αἶμα τῆς ἀληθῆς ἐκμάξας, τῇ διακόντι κυρὶ φαγῶν ὀπίσθους. καὶ κείνῳ γαλάσας ἔφην, ἀλλ' εἰ τὺτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τ' ἐν τῇ φύλῃ κυρῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἀνθρώπων οἱ ἀπονηροὶ διὰ γιγνώσκοντες, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξυνόνται.

Νεανίσκοι καὶ μάγειρος.

Ἐπεὶ οὖν νεανίσκοι μάγειρον παρεκάλειντο· καὶ δὴ τ' μαγειρον πέρι π πάντων οἰκείων ἔργων ἀχολυμῶν, ἀπέπεσε τούτων μέγας τὸ τῷ κρείων ὑπελυσμένον εἰς πόν διατρεκαδῆκε κάλπον. ὅπως ἐκρέντο δὲ τ' μαγειρον, καὶ π κρείας ὅπως ἤεντο, ὁ μὲν εἰληφὼς ἀμυνε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰδούμενος τὴν κακουργίαν αὐτοῦ, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθῃτε, σὺν γ' ὁπορκοῦμενον θεῶν οὐκ ἐν λίσσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώποις ὁπορκοῦντες λάθῃται, ἀλλὰ τὴν γὰρ θεῶν οὐ λίσσονται.

Ἐχθροί.

Ἐπεὶ οὖν πνὲς ἀλλήλους ἐχθραίνοντες, ὅτι τῆς αὐτῆς νεῆς ἑπλόν· αὖν ἀπερῶ μὲν ὅτι τῆς αὐτῆς νεῆς, ἀπερῶ δὲ ὅτι τῆς αὐτῆς νεῆς ἐκμάξας ἐκείνῳ. χρεώμενος δὲ ὅτι γλυκομῶν, καὶ τῆς νεῆς μελαινέας ἡδὴ κατὰ ποντίζοντα, ὅτι τῆς αὐτῆς νεῆς τὸν κυβερνήτην ἔρετο, ἀπὸ ποντί τ' μερῶν τ' ἀλλῶν ἀπὸ ποντί μέλλει κατὰ ποντίζοντα. τ' δὲ τὴν νεῆν εἰσέντο· ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ δὲ νεῆς, εἰ γὰρ ἄρτιν μέλλει ἀπὸ ἐμῶν τὴν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos videant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito ivit eo, ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed felis cum non amplius mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum cum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo, ait, Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saltavit simius: & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit, simium secum illuc duxit; quod invenisset ipsa thesaurum illum dicens. non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus à casse,

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τ' ἀνθρώπων εὐδὲν τῆς
 αὐτῆς βλάβης φροντίζουσιν, εἰ δὲν ἔχουσιν μόνον ἰδωσθαι
 παρ' αὐτῆς κακὰ μύθους.

Ἄλλος καὶ μῦθος.

ΕΝ εἰκία πινὶ πολλῶν μῶν ἔντων, ἄλλος τὸ
 γινῶνς ἦσαν ἐνταῦθα, καὶ κατέχευον αὐτῇ συλλαμῖνάντων
 κατὰ δυνάμειν. οἱ δὲ καὶ ἐκείνῳ αὐτῶν ἀναλίσκομεν οὐ
 ρῶντες, ἴφασαν παρὰ ἀλλήλους, μὴ κίπ κἀτω κατέλθω-
 μεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ὑποταγώμεθα. τ' γὰρ αἰλουροῦ
 μὴ δυνάμεν δόρυ ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωπῶμεθα. ὁ
 δὲ ἄλλος μὴ κίπ τῇ μῶν κατὰ δυνάμειν, ἔγνω δὲ ὅτι νοίαν
 αὐτοὺς σφριζόμενος ἐκκαλέσθαι καὶ δὴ ὑποπατῖα-
 λα πνὺς αὐτὸν ἀναστὰς ἀπηρώσῃ, καὶ πορροποιεῖτο
 νικρὸν εἶναι. τῇ δὲ μῶν τις παρὰ κῶν, καὶ ἰδὼν αὐ-
 τὸν, ἔφη, ὦ ἔτα, καὶ ὑλὰς γῆρας, οὐ πορρολεύου-
 μά σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τ' ἀνθρώπων οἱ φρονιμοί, ὅταν
 τῆς ἐνὶ ἡμῶν κατὰ δυνάμειν ἀπορροῦσιν, ἐνέτι αὐτῇ ἐξαπα-
 τῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ παρὰ τῇ ἀλώπεκι ζῶον ἀργήσας το πίνυ-
 κος, καὶ δόρυ καμασας, βασιλὺς ὑπ' αὐτῶν ἔχειρ πνὺ-
 νει. ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φρονήσας, ὡς ἐν πινὶ παρὰ
 κῶν ἐδεσάτο, τὸν πίθηκον λαβῶσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν,
 ὡς δόρυ μὴ αὐτῇ λίσσας ἡσυχάζον τῶν, μὴ μύθοι καὶ
 κατὰ δυνάμειν αὐτῷ πῶ βασιλεῖ γὰρ τῶν ὀνύμων δίδωσι.
 καὶ πορροποιεῖτο αὐτῷ, ἅπερ δὲ βασιλέα, τὸν ἡσυχάζον
 ἀνιέσθαι. ὁ δὲ ἀπερροῦσας πορρολεύων, καὶ συλλα-
 μῖνάντων

à casse, ut quæ decepisset, accusabat vulpem. Illa autem ei, O simie, cum talem tu habéas deméntiam, imperium in bruta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam. Ab eodem vero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conversus, cum agentem animam delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, cum videam qui mihi causa fuit ipsius ana mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facile misérias ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infelíciter agere videant.

Medicum & agrotans.

Medicus agrotum curabat: agroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic, si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere cum nulla utilitas est, sed tunc admonere cum his ui poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps

φθίεις ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἔξαπατήσασαν, ἐμίμριτο
τὴν αἰόπικα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς πίθηκα, τοιαύτως
ἐν μυρίαν ἔχων, τίς ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀφείξισί τινι ἀπελασθήσῃ
ὑπὸ χερσίν, δυσυχόμεσι πεισθήσῃ.

Θωὸν καὶ Διλφίν.

Τὴν δὲ δικόμην ὑπὸ διλφίν, καὶ πολλὰ τῆς
ρίζης φερόμεν, ἐπειδὴ καταλαμβάνειται ἱμελλειν,
ἵλασιν ὑπὸ σφοδρῆς ῥύμης ἐκ πτεῶν εἰς πνα γῆσιν. ὑπὸ
δὲ τῆς ἁμοίας ῥύμης καὶ ὁ διλφίν αὐτῆς θαυμάζειται.
ὁ δὲ δύνει ὅπως εὐφραίνεται, καὶ ληποψυχῶνται τὸν διλφίν
ἰσχυρῶς, εἶπεν, ὡς ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὅσον
τι τὸν αἶποιον γηγρότα μοι τούτου, σὺ ἔμοι ὑποδινήσκον-
τα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι βλάβος τὰς συμφορὰς οἱ ἀνδρα-
ποι φίλοι, τὸν τούτων κίπυς δυσυχύντας ὁρῶντι.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐπιτρέψει· τῷ δὲ νοσοῦντι ὑποθα-
νόντι, ἐκείνῳ πρὸς τὸν ἐκκομίζοντα ἔλαττον, οὐτὶ
ὁ ἀνδραπῶν εἰοῖνε ἀπειχέτο, καὶ κλυσηρὸν ἔχρητο, οὐκ
ἀνιπιδνέχ. τίς δὲ παρόντων ὑπολαβάν τις, ἔφη, βέλ-
πτε, ὡς ἔδωκε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτι μηδὲν ὀφελὸς ἐστίν,
ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτι τούτοις χρῆται ἡδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τὸν φίλος ἐν καιρῷ ἀνὰ ἴκας
τὰς βοηθείας παρέχειν.

Auceps & vipera.

Auceps visco accepto, & arundinibus, aucupatū exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinē conjunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Ceterum ignarus viperam dormientem conculcavit. Cum vero irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat; Me miserum! alium enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sepe ab aliis id ipsum pati.

Fiber.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis plerumque vitam degens, cujus pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus jam capiendus sit, cognito cujus gratia petatur, abscissa sua pudenda projicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullam habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus.

Canis irrumpens in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conversus, ut vidit ipsum fugientem, inquit, Heus tu, scito ubiubi fueris, me te observaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affs.

Ἰξυθής καὶ ἔχης.

Ιξυθής ἰξὺν ἀναλαβὼν καὶ χαλάμυς, πρὸς ἄγρην ἰξ-
ῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην,
καὶ τοῦ χαλάμυς ἀλλήλοισι ὅτι μῆκε^ς σωματίδας, ἄνω
πρὸς αὐτὴν συναστῆν βελόμην^{ος} ἐφασίερα. καὶ δι' ἡ-
λθὼν ἔχην κοιμωμένην ὑπὸ ποδῶν ἐπάτησε. τῆς δὲ ὀρ-
μηθεύσης, καὶ δακρύσσης αὐτὸν, ἐκείνη^ς ἤδη λήποψυχον
ἔλαμψε, δύσιν^{ος} ἔχον, ἔπεσον γὰρ θηροῦσιν βελόμενοι^{οι}, αὐ-
τὴν ὑπὲρ ἑτέρου ἢ γρόφῳ εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ὄντες ἐκείνους,
λαθάνουσιν πολλὰ καὶ ὑπὲρ ἑτέρον τῶν αὐτῶν παρῶν.

Κάτωρ.

Ο Κάτωρ ζῶν ἐστὶ τετραπύγῃ, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ
διατῶμενον, καὶ τὰ αἰδοῦν φασὶν ἰατροῖς χορήσιμα εἶναι.
οὗτ^{ος} δ' ἐπεὶ δὴν ὑπὸ ἀνδράπῳ διωκόμεν^{ος} κατα-
λαμβάνεται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, δοσικαίων
τὰ αὐτῇ αἰδοῦν, ῥίπῃ^ς πρὸς τοῦ διώκοντος, καὶ οὕτω σω-
τηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι οὕτω ἢ ἀνδράπων οἱ φρόνιμοι,
ὑπὸ τῆς αὐτῆς σωτηρίας οὐδένα λόγον ἢ χρημάτων πο-
σεύονται.

Κύων καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μάγειρον, καὶ πρὸ μάγειρον
ἀφρολόμενος, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος
ὅπως αὐτὸς, αἷς εἶδεν αὐτὴν φύγοντα, εἶπεν, ὡς οὗτ^{ος}
ἰδοῦναι ὅπως αὐτὸς ἦν, φυλάξομαι ὅτι οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ
καρδίαν εἰληφας, ἀλλ' ἐμὲ καρδίαν ἔδωκας.

B. 53

Ἐπ.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

Canis & lupus.

Canis ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupus irrupisset, & devoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus, invenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliqua in re periclitati salvi facti fuerint, cavere ab eo quamdiu vixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus inrita societate, iter faciebant. Vespera autem superveniente, gallus conscensa arbore dormiebat; at canis ad radicem arboris excavatæ. Cum gallus, ut assolet, noctu cantasset, vulpes ut audivisset, accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet ad eo egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixisset, ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

Κύων πρὸς ἑπαύλειός τινος ἐκάθιδεν· λύκος δὲ ὅπιδραμόντι, καὶ βροῦμα μάλλον διύσειν αὐτὸν, ἰδὲ ἔτο μιν αὐτὸν καταδύσει. νύμφη γὰρ, φησὶ, λεπτός ἐμὲ καὶ ἰχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ διασώται ποιήσιν γάμος, καὶ γὰρ τήνικαῦτα πολλὰ φάγων, πημαλίστερος ἔσομαι, καὶ σὺ κλυττέρην βροῦμα γρήσισι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεπιδεὶς ἀπῆλθε. μετ' ἡμέρας δὲ ἐπανελθὼν, εἶπεν ἄνα ὅτι τὸ δώματι τὸν κυῖα καθεύδοντα, καὶ τὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμήσκειν αὐτὸν τῷ σκυδικῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε, εἰ τὸ ὑποπῆδε πρὸς τῆς ἑπαύλειός με ἴδους καθεύδοντα, μή κίπ γάμος ἀναμείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῷ ἀνθρώπων, ὅταν εἴη πικρὰ διωδύσαντες σωζώσι, διὰ βίης τῷ φυλάτνται.

Κύων καὶ ἀλεξιβράχυν.

Κύων καὶ ἀλεξιβράχυν ἑταιρεία ποιησάμενοι, αἰδύον. ἰππῆρας δὲ καταλαξούσης, ὁ μὲν ἀλεξιβράχυν ὅτι δῖον ἐκάθιδεν ἀναβῆς· ὁ δὲ κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τῇ δένδρου κοίλωμα ἔχοντι. τὸ δὲ ἀλεξιβράχυν καὶ τὸ εἰσδὸς νύκτωρ φωνήσωντι, ἀλώπηξ ἀκούσας πρὸς αὐτὸν ἰδραμε, καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν καταλθεῖν ἡξίς, ὅτι θυμὸν γὰρ ἀγαθὸν οὔτω φωνὴν ζῶν ἔχον ἀπώσσει. τὸ δὲ εἰπόντι τὸν θυμὸν πρὸς τὴν δι-
 ὑπῆσαι ὑπὸ τῇ ῥίζῃ καθεύδοντα, αἰς ἐμεινα ἀνοίξαι
 κατελ-

rer, & illa querente ut ipsum vocaret, canis statim profiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

LEo audita aliquando rana valde clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut vidit ipsam stagno egressam, accedens propius proculcavit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante quam videas, auditu solo perturbari.

Leo & asinus & vulpes.

LEo & asinus & vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et leo ira percitus asinum devoravit. Inde vulpi ut divideret iussit. Illa vero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit: Tum leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

κατελθεῖν, καὶ κείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων
αἰφνης πηδύσας αὐτὴν διασπείρειν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τῶν
ἐχθρῶν ἐπιλαμβάνοντας, πρὸς ἐχθροτέρους πύμπεσι παρὰ
λογίζονται.

Λέων καὶ βάτραχος.

Ἐάν ακούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοᾶν, ἐπι-
σπάσει πρὸς τὴν φωνὴν, οὐ μὲν μέγα τι ζῶον εἶναι.
πορτομείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν περιελάττοντα τῆς
λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἀκούσας
μῆτις ταχέως πειθεσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Ἐάν καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινοῖαν ποιησάμενοι,
ἐξέλθον πρὸς ἄγρην. πολλὰς οὐκ ὀφείδους συλληφθεῖσιν,
προσπάξεν ὁ λέων τὸ ὄνον διελθὼν αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς με-
ρίδας ποιοῦσάμενος ἐν τῷ ὄνῳ, ἐκλέξατο τούτους
προσπάξας. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγε,
εἴτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ὁ δὲ εἰς μίαν με-
ρίδα πάντα σαρκεύματα, ἐαυτῇ βραχὺν κατελίπε. καὶ
ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαφεῖν οὕτως
εἰδούσιν; ἡ δὲ εἶπεν, τὸ ὄνον συμφορὰ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀν-
θρώποις, τὰ ὅτι πέλας φρονήματα.

Λέων.

Leo & ursus.

Leo & ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corripenterentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio jacentem, hunc per medios utrosque percurrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere, Nos miseros dicebant, quod vulpi laboravimus!

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedens, differebat: quum autem supervenisset quidam derepente, & renunciasset quod domus ipsius fenestraz apertz omnes essent, & quaz intus erant ablata omnia, exsiluit suspirans, & cursim ibat. At quum quidam vidisset ipsum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

Affabulatio.

Fabula in eos qui suam vitam prave gubernantes, quaz nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba vero hoc viso, ramum

Δίον καὶ ἄρκιον.

Δέον καὶ ἄρκιον ἐμοῦ βουβίρου πετυχόντες, πρὶν
τά τε ἐμάχοντο. δευτέρως οὐκ ἔτι ἀλλήλων διαλίσσονται,
ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοποδυσίας, ἀπαιδή-
σαντες ἔκειντο. ἀλαπῆξ δὲ κύκλῳ περιέβηκε, περιπαύσας
αὐτοὺς ἰδύσας, καὶ τὸ βουβίρον ἐν τῇ μέτρῃ κείμενον, τῷ-
το διὰ μέγαν ἀμφοῖν διαδυσμοῦ ἴσα καὶ ἀρπάζουσα,
φύγασα ἔρχετο. οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνά-
μενοι δὲ ἀναστῆναι, δειλαὶ ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώ-
πυκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι καρ-
δαίνουσι.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγροῦς καθήμενος, διελόγιτο. ὑπεστάν-
τος δ' αὖτις αἰῶνος καὶ ἀπαρτίζεσθαι, ὡς αἰτῆς οἰκίας
αὐτῷ θυρίδες ἀναπηπιασθῆναι τε πάσαι εἴναι, καὶ πάντα
τὰ ἔσθαι ἀφικησθῆναι. ἀντιπρόσθεν τε στενάζας, καὶ δρο-
μαῖον ἦν. τρέχοντα δὲ πρὸς αὐτὸν διασάμειον, αἱ οὖ-
τοι, εἶπον, ὅτι τὰλλότεια περιέρχεται περιερίσσει ἐπαρτί-
λιν, τὰ σάυτ' οὐ περιεμαλίσκει;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοῖς τὸν μὲν ἐκ τῆς βίον φαύλως διοι-
κουῦντας, ἧ δὲ μηδὲν αὐτοῖς περισηκόντων περινοεῖσθαι
περιεμαλίσκει.

Μύρμηξ καὶ περὶ σφίγος.

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγάην, παρασχεῖς
ὕδωρ ἔπιπυρρίσκει. περὶ σφίγος δὲ τὸ τοῦ δια-
σφίγος,

ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedendo formica evasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehendendam ibat. Hec autem viso formica aucupis pedem momordit: qui dolens & calamos projecit, & ut columba statim fugeret auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.

Vespertilio & rubus & mergus inita societate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, rubus vestem secum accepit, mergus tertius as, & enavigarunt. Tempestate autem vehementi oborta, & navisversa, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur mergus litoribus semper assidet, num quopiam as ejiciat mare. Vespertilio vero creditores timens, interdum non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium vesti inhæret, quærens sicubi suam cognoscat.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

Ægrotus & medicus.

Ægrotus quidam à medico rogatus, quomodo valuisset, Plus, ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundo vero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, Horrore correptum, ait, valde concussam fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rursum rogatus quomodo valuisset, ait, Inan-

i. actum

παρῆν, καὶ ὧν δένδρου περιμελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρ-
 ῖσαν, ἐφ' ᾧ καὶ καθίστας ὁ μύρμηξ διωκόμενος. ἰξομένη δὲ
 περὶ τὸ τοιοῦτον καλὰ μὲν συνιδεῖς, ὅτι τὸ πῦρ περὶ
 εὐνὴν συλλαβεῖν ἤφ. τὸτο δὲ ὁ μύρμηξ ἰσχυρῶς, ὅτι τὸ
 ξύλον περὶ δαΐδα κεν. ὁ δὲ ἀλήστως, τοὺς τε καλὰ μὲν
 ἔργα, καὶ τὴν περὶ εὐνὴν ἀντίκα φυγεῖν ἐποίησιν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς ἀεργαῖς χεῖρ ὀφεί-
 λεται.

Νυκτερὲς καὶ βᾶτ' καὶ αἰθιαί.

Nυκτερὲς καὶ βᾶτ' καὶ αἰθιαί ἰταυρεῖαν ποιησά-
 μνοι, ἰμπορεκὸν διίγνωσαν βίον ζῆν. ἡ δὲ οὐκ ἔ-
 κτιρε ἀργύρεον δανεισάμενος, καὶ δὴ εἰς τὸ μᾶλλον ἡ δὲ
 βᾶτ' ἰσχυρῶς μὲν ἰσχυρῶς ἔλασεν, ἡ δὲ αἰθιαί τρεῖς
 χαλκόν, καὶ ἀπέπλευσαν. χιμῶν δὲ σφοδρῶς γυρο-
 μένος, καὶ τῆς νεῶς περιελαπείσας, πάντα ὀπλοῖσάν τις,
 αὐτὴν ὅτι πῦρ γῆν διωκόμενος. ἰξομένη τοίνυν ἡ μὲν
 αἰθιαί τοῖς αἰμαλοῖς αἰετὶ παρὰ δρόμῳ, μὴ περὶ τὸν χαλ-
 κὸν ἐκείνην ἡ δὲ αἰθιαί. ἡ δὲ νυκτερὲς δὲ δανεισάμενος φο-
 ρεσάμενος, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δὲ ὅτι το-
 μὴν ἰξομένη. ἡ δὲ βᾶτ' τῆς ἡμετέρας ἰσχυρῶς
 ὀπλοῖσάν τις, εἰ περὶ τὴν οἰκίαν ὀπλοῖσάν τις ζήλοισα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ αὐτὴν ἀποδίδωμεν, τοῦτο εἰς
 ἡμετέραν ἀποδοτέον.

Νοσῶν καὶ ἰατρὸς.

Nοσῶν καὶ ἰατρὸς ἰσχυρῶς ἐρωτῶμεν ὅπως δι-
 τηρήσῃ, ἀλλ' οὐκ εἴπερ τὸ δέον ἰσχυρῶς. ὁ δὲ ἀγαθὸν
 ἔργον εἶναι. ἐκ δὲ οὐτέρου δὲ παρ' αὐτὴν πάλιν ἐρωτη-
 δεῖς, ὅπως ἔχει, φέρει καὶ συχεθεῖς, εἴπερ, σφοδρῶς δια-
 ττηνᾶν ἔχει. ὁ δὲ καὶ τὸ ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρέ-
 ται αὐτὴν, ὅπως διεγέρει, εἴπεν, ὅτι ἐρῶ ἀποδοτέον.
 ὁ δὲ

tercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereco.

Affabulatio.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdidit, rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus illam ipsam sustulit. Illo hanc vere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant, narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Vere hæc est, dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidam reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

Asinus serviens olitori, quoniam parum comedit,

ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἴναί. εἴτα ἦν οἰ-
κείων τινὲς αὐτὸν ἐροῦντες, ὅπως ἔχει; ἐγὼ, εἶπεν,
ὡς εἶθε, ὑπὸ ἦν ἀγαθὸν ὑποκλυμῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μέγιστα ἦν ἀνδρῶπων θυγα-
θρίνομαν, τοῦ ποθὲς χάριν αἰεὶ βυλομῶρες λήγην.

Ευλοβόμενον καὶ Ἑρμῆς.

Εὐλοβόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸ οἰκεῖον ἀπέ-
βαλε πέλικον. ἀμνησῶν τοίνυν παρὰ πλὴν ὄχλῳ
καθίστας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν πλὴν αἰπῶν, καὶ οἰ-
κλήσας τὸν ἀνδρῶπον, κατὰ δὲ εἰς τὸν ποταμὸν χου-
σουῖν ἀνήγαγε πέλικον, καὶ εἰ οὕτως εἰσιν ὃν ἀπώλεσιν
ἦριτο. τῷ δὲ μὴ τῦτον εἶναι φαυλόν, αὐτῷ καταβάς
ἀργυρὸν ἀνικόμισι. τῷ δὲ μὴδὲ τῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον
εἰπόντι, ὅτι τρέττε κατὰ δὲ ἐκείνῳ τὸ οἰκεῖον ἀνή-
γισται. τῷ δὲ τῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸ ὑποκλυτόν φαυλόν,
Ἑρμῆς ὑποδείξας αὐτῷ τὸ δικαιοσύνην, πάσας αὐ-
τῷ ἰδωρήσασθαι. ὁ δὲ παρὰ χυμῶν πάντα τοῖς ἰταίροις
τὰ συμβαίνει διηξήληυθεν. ὅν τις τις τὰ ἴσα διαπρά-
ξαται ἐκ τῶν πελίκων καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὸ
οἰκεῖον ἀξίνῳ ἐξέπλησσε: ἀφ' ἧς εἰς τὸ ῥόδιον, κλειπὸν
ἐκείνῳ. ὅπρην εἰς οὐδὲ Ἑρμῆς καὶ κείνῳ, καὶ τὸ αἰπῶν
μαθὼν τῷ ἦρῳ, καταβάς αὐτῷ ὁμοίως χουσιῶν ἀξίνῳ ἐξ-
ήγαγε, καὶ ἦριτο, εἰ τῷ δὲν ἀπέβαλε. τῷ δὲ συνηδονῇ,
καὶ ἀληθῶς ἡδ' ἐστὶ φήσαντι, μισήσας ὁ θεὸς τὸ τοσαύτην
ἀναιδέειαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατέχευεν, ἀλλ' οὐδὲ τὸ οἰ-
κεῖον ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συμ-
αίριται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιόται.

Ὅν καὶ κατωρὸς.

Ὁ Ν. ὁ ὑποκλυόμενος κατωρὸς, ἐπειδὴ ὁ λόγος μὲν ἦ-
δις,

debat, plurimum laborabat, precatus est Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quam prius, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime priores domos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Auceps & galerita.

Auceps avibus struxerat laqueos, galerita vero hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret. Eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, galerita viri verbis credens, accessit ad cassem & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condis, non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

Viator.

Viator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum pletham, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa

ἀπὶ πλείετα δὲ ἰμέχρῃ, ἡὔξατο τῷ Διὶ ἄσπετον κηπώρην
ἀπαλαίεας ἐτέρῳ ἀπειμποληθῶσιν διασώτην. ἥ δὲ Διὸς
ἐπακούσαντι, καὶ κελεύσαντι αὐτὸν κρεαμεῖ πορ-
θῶσιν, πάλιν ἐδυσφόρῃ πλέον ἢ ποθέτερον, ἀχθεφο-
ρον, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τοῦ κρεαμῆος κομίζαν. πάλιν
οὐδ' ἀμείψαν τὸν διασώτην ἐκίτθιε, καὶ βυρσιδέει
ἀπειμπολείται. εἰς χεῖρνα τοίνυν ἥ πορτέρων διασώ-
τῳ ἐμπεσὼν, καὶ ἔσθ' ἐπ' αὐτῷ πορθηόμενα, μὲν
ἐναίμην ἔφη, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἢ μοι πα-
ρὰ τοῖς πορτέροις διασώταις μέλειν. ἔτ' ἔτι δ', ὡς ὄρω,
καὶ τὸ δέριμα κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοῦ πορτέρους
διασώτης οἰκίται ποδοῦσιν, ὅταν τῷ δειντέρῳ λάβω-
σι πεῖραν.

Ὀρνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παγίδα· κορυδαλός δὲ
πῶτον πύρρῳθεν ἰδὼν, ἐπιωθαίνειο, πῖ ποτ' ἐργάζοιτο.
ἥ δὲ πάλιν κλίζειν φαμύν, εἴπα δὲ πορτέρῳ δόποιο
μῖσαντι καὶ κρυζέει, ὁ κορυδαλός τοῖς ἥ ἀνδρὸς λό-
γοις πειθόμενος, πρὸς σελτῶν εἰς τὸν βρόχον ἔειλεν. ἥ δὲ
ὀρνιθοθήρα ὅπιδραμόντι, ἐκείνῳ εἶπεν, ὦ ἔτ' εἶ, εἰ
τοιμαίῳ πάλιν κλίζεις, οὐ πολλοὺς δὴρήσεις ἐνοικεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἴκοι καὶ πόλεις ἐ-
ρημοῦνται, ὅταν οἱ πορτεῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὀδοιπόρος.

Ὀδοιπόρος πολλῶν ἀνύσας ὁδὸν, ἡὔξατο, εἰ ἄρα
δύσῃ πῖ, τὸ ἡμῖς τούτῳ τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν. περὶ
χρὸν δὲ πῆρα μετ' ἡ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταύτῃ
ἀνιλόμεν, ἐκείνους μὲν ἔφαγε· τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα,
καὶ

ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquit, Habes, ô Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula adversus virum avarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater.

Puer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ cum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus eram me corripuisset, non ad hæc usque progressus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur in majus augeri mala.

Pastor & mare.

Pastor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturâ. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate vero vehementi facta, & navis in periculo cum esset ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evasit incolumis. Post vero dies non paucos, transiens quodam

καὶ τὰ ἄλλα δάλων καλύφει ὅτι πνέει ἀνέμους βωμοῦ,
φίλας, ἀπείχεις, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ὀχλῶ. τὸ γὰρ ὀρμηθέντ'
τὰ ἑαυτὸς καὶ ἑαυτὸς πορὸς σὺ διανέμμεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πορὸς ἀνδρα φιλάργυρον, καὶ τοῦ θεοῦ δια-
πλοιογῆσαι κατασφριζόμενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Παῖς ἐκ διδασκαλείς τιμὴν τῷ συμμαθητῷ δέλλον κλέ-
ψας, ἤπειτα τῇ μητρὶ. τῆς δὲ μὴ ὁππληξίας, μάλ-
λον μὲν οὐκ ἔδοξε ἀμάρτης, πορῶν τοῖς χρόνοις ἤρξατο
καὶ τὰ μείζω κλέπτειν ἀπαυτοφάρμακον δὲ πειρηθεὶς, ἀπ-
ήλθο ἢ πορὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπορεύσε καὶ ἰλοφύ-
ρομένης, ἐκείνη ἢ δημίων ἐδ εἶτο βραχέα πινὰ τῇ μη-
τρὶ διαλεχθῆναι πορὸς τὸ εἶς. τῆς δὲ ταχέως τῷ γόματι
ἢ παύσας πορῶν εἰσες, ἐκείνη τὸ οὖν τῆς ὁδοῦσι δια-
κὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῆς ἄλλων καταπρησνύ-
των, ὡς οὐ μόνον κίχλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς ἢ μητέρα
ἰσίδηκιν, ἐκείνη εἶπεν, ἀντὶ γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέ-
γονεν αἶψα. εἰ γὰρ ὅτε τιμὴ δέλλον ἐκεκλόφεν ἐπὶ πλε-
ξί μοι, ὡς ἂν μίχρη τούτων χωρήσας νυνὶ ἡγέμεται ὅτι
ἢ θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ μὴ κατ' ἀρχὰς πορῶν ἀμάρτης,
ἢ μείζον ἀνδρὶ τὰ κακὰ.

Ποιμὴν καὶ θάλασσαν.

Ποιμὴν ἐν παραθαλάσσιον τὸ πορ ποίμειον νύμειν, ἰα-
ρακὼς γαλιωῶσαν τὴν θάλασσαν, ἐπεθύμει πορῶν
συ πορὸς ἐμπροσθεν. ἀπομπολῶσας οὐκ τὰ πορῶν ατα,
καὶ φοινίκων βαλάντας πορῶν μιν, ἀνῆλθε. χειμῶ-
ν δὲ σφοδρῶς γηλομένη, καὶ τῆς κινδυνολούσης
καπνίζουσα, πάντα ἢ φόρτον ἐκβαλὼν εἰς ἢ θάλασσαν,
μάλιν κινῆ τῇ νηὶ διεσώθη. μὲν δὲ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας
πορῶν.

quodam, & maris (erat enim id forte tranquil-
lum) quietem admirante, suscepto sermone, Hic,
ait, carioras iterum, ut videtur, desiderat, & pro-
pterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat, calamitares hominibus docu-
menta fieri.

Punica & malus.

Punica & malus de pulchritudine contende-
bant. Multis contentionibus interim factis, ru-
bus ex proxima sepe audiens, Desinamus, ait, ô a-
micz, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in præstantiorum seditioni-
bus vilissimos etiam conari esse aliquid.

Talpa.

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquan-
do matri, Morum, mater, video: deinde fursum
ait, Thuris odore plena sum: & tertio iterum, Aë-
rei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater vero re-
spondens ait, ô filia, ut jam percipio, non solum
visu privata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos im-
possibilia profiteri, & in minimis redargui.

Vespæ & perdices.

Vespæ & perdices sitibundæ ad agricolam ive-
runt, ab eoq; petierunt ut daret eis bibere, promi-
tentes pro aqua hanc gratiam reddituras; perdices
quidem

περιόντι πινός, καὶ τῆς θαλάττης (ἐτυχε γὰρ αὐτὴ γα-
λυνῶσα) ἥ ἡρεμίαν θυμιάζοντι, ὑπολαβὼν, εἰπὶ,
ἔπι, φοινίκων αὖτις ὡς ἔοικεν ὀπιθυμεῖ, καὶ διὰ τὸ το
φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθύμνια τοῖς ἀνθρώποις
μαθήμνια γίνονται.

Ῥοιὰ καὶ μυλῖα.

Ῥοιὰ καὶ μυλῖα πᾶσι κάλλος ἤριζον. πολλῶν δὲ ἀμ-
φοισθησάντων μεταξύ γυρομύαν, βιάτῃ ἐν τῇ πηλίσσον
ἀκρόσῃ φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν, ὡς φίλων, ποτὲ
μαχόμενται.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῇ ἀμεινύων σάσῃ,
καὶ οἱ μηδὲν ὁ ἀξιοὶ θεωροῦνται εἶναι π.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶον ἐστὶ. φησὶν οὖν ποτε τῇ
μητρὶ, συκαμνέαν μητὲρ ὄρεθ' εἶτα αὖτις φησὶ, λι-
βάνεσθ' ὅσῃς πεπλήρωμα' καὶ κτρίτε πάλιν, χαλκῆς,
φιστὶ, ψηφίδ' κλύτον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα
εἶπεν, αἱ τέκνον, ὡς ἡδὴ καταμαρδάνω, οὐ μόνον ὅ-
πως ἐξέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρήσεως.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν τοῖς ἀλαζόνοισιν τὸ ἀδυσία
χειρπαγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες καὶ κῆρυκες.

Σφῆκες καὶ κῆρυκες δι' ἡ συνεχόμενοι ποτὲ γαργαν
ἡλθον, παρ' αὐτῷ αἰτουῦντες πείν, ἐπαγέλλομενοι ἀντὶ τῇ
ἐδαλ' ταύτῃ ἥ χάριν ἀποδώσιν· οἱ μὲν κῆρυκες
C σκῆπτρον

quidem fodere vineas, vesp̄æ autem, circummeīre
eundo, aculeis arcere fures. At agricola inquit,
Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt,
tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare
quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt
quidem iuvare, lædunt autem admodum.

Pavo & monedula.

AVibus creaturis regem, pavo rogabat ut se ob
pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem
eum omnibus, monedula suscepto sermone, ait,
Sed si, te regnante, aquila nos persequi aggressa
fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter
pulchritudinem, sed & fortitudinem & pruden-
tiam eligere oportere.

Singularis & vulpes.

Singularis agrestis cuidam cum adstaret arbori
dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam
quare nulla proposita necessitate dentes acueret,
inquit, Non ab re hoc facio. Nam si me periculum
invaserit, minime me tunc acuendis dentibus oc-
cupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula declarat, adversus periculum præpar-
tum esse oportere.

Cassita.

Cassita à laqueo capta, plorans dicebat, Hei mi-
hi, miseræ & infelici volucris. Non aurum sus-
ripui

σκέπειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ σφῆκας κύκλω σφειρόντες, πῶς κίντροις δοπζοεῖν τοῦ κλέπτης. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔμοιγέ τίσι δύο βόες, οἱ μὴδὲν ἐπαγχελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. ἄμεινον οὐκ ἔστιν ἐκείνοις δοῦναι, ἢ ὡς ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγχαλομένους, βλάβη πονίας δὲ μεγάλη.

Ταῖς καὶ κοιλίς.

Τῶν ὀρνίθων βυλομένων ποιῆσαι βασιλεία, ταῖς ἐαυτὸν ἤξει δια' τὴν κάλλος χειροτονεῖν. αἰρεμένων δὲ τῶν πάντων, κοιλίος ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύοντι αὐτὸς ἡμεῖς μεταδιαίκειν ὅτι χειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦ ἀρχοντίας οὐ δια' κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ βία, καὶ φρόνησιν ἐκλεγείτω δ' εἶ.

Μονὸς καὶ ἀλόπηξ.

Μονὸς ἀγχιος ὅτι πνος ἐστὼς δένδρε, τοῦ ὀδύνης ἔδηγην. ἀλόπηξ δ' ἐρεμνίης τ' αἰτίαι, ὅτι μὴδὲ μίαν προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοῦ ὀδύνης δηγῇ, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τῷ το ποιοῦ. εἰ γάρ με κίνδυνος πείσαι, ὅκην με πτωχεύειν πρὸς τοῦ ὀδύνης ἀκονᾶν ἀρχελεύειται δειχθῇ, ἀλλὰ μέλλον ἐτοίμοις ἔσι χεῖρται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δ' εἰ πρὸς τὸν κίνδυνον παρσκαθαίρειται.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγλυ αἰλούς, δριμύτην ἔλεγχον, οἱ μοι πάλαι πώρην καὶ δυσήνη πῆλυν. οὐ χρυσὸν ἐνοσφισά-

ripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam preciosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum vero scio; quod quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione confirmari.

Lepores & ranæ.

Lepores aliquando in unum profecti, suam ipsorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena: se enim ab hominibus, & canibus, & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaque esse mori semel, quam toto vitæ tēpore timere. Hoc igitur confirmato, impetū fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto, ilico in hæc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, & socii, nihil grave in vos ipsos molimini: jam, ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus

μίω πνός, οὐκ ἄργόρον, οὐκ ἄλλό τι τ' πρίων· κόκκος
δὲ σίτε μικρὸς τ' θάνατόν μοι περὶ ζήνησιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ δια' κέρους δὲ τιλῆς, μέγαν ὑφίστα-
μήνας κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τ' ἔλαρον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μεί-
ζων καὶ ταχύτερος κιωᾶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς
πύτοις ὑποφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμειναν· τί δή ποτ' οὐκ
οὔτω τούτους φοβῇ; καὶ κείνους γελῶν εἶπεν, ἀληθεῖς μὲν
ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δὲ οἶδα, ὡς ἐπειδὴν κιωὸς ὑλα-
κίω ἀκούω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέ-
ρῃται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦ φύσε' δειλοὺς ἐδεμίαι πα-
ραίνουσι βάρμυσιν.

Λαγωὶ καὶ βάρβαροι.

Οἱ λαγωὶ ποτε Λιμελῶνες, τ' ἑαυτοῖς πρὸς ἀλλή-
λους ἀπεκλαίνοντο βίον, ὡς ὀπισθαλῆς εἴη, καὶ δεξιᾶς
πλείας· καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κιωᾶν, καὶ αἰ-
γῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βέλτιον οὐκ εἶ-
δαι εἶν' ἄπαξ, ἢ δια' βίᾳ τρέμειν. τὸ τοίνυν κυρτόσαν-
τες, ἄρμυζαν χεῖρ' αὐτὸν εἰς τ' λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν
ἐμπιστεύμενοι καὶ ὀποπνιγνόςμενοι. τ' δὲ καὶ ἀπὸ τῆς
κλῆς τῆς λίμνης βαλεῖσθαι, ὡς τ' τ' δρόμος κλύπον ἡ-
δοῖτο, εὐθὺς εἰς ταύτην ἐπληθύνοντο, τ' λαγῶν τις
ἀχινούστερος εἶναι δοκῶν τ' ἄλλων, ἔτι, σῆτε, ἑταῖροι,
μὴδὲν δεῖν ἐμὰς αὐτῶν διατράχνην· ἥδη, ὡς ὁρᾷτε,
καὶ ἡμῶν ἑτέρ' ἐστὶ ζῶα δειλότερον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσχυρῶνες, ἐξ ἐτέρων χεί-
ρεσιν παρὰ τὴν παρὰ μὲν τοῦτον.

Asinus & equus.

Asinus equum beatum putabat, quod abunde nutriretur & accurate, cum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Cum autem tempus institit belli, & miles armorum ascendit equum, huc illuc ipsum impellens: cæterum & in medios hostes insiluit, & equus vulneratus jacebat. His visis, asinus equum, mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites æmulari; sed, in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Avarus.

Avarus quidam cum omnia sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, una defosso illic & animo suo & mente; atque quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem cum ex operariis quidam observasset, cognovit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere coepit, & capillos evellere. Hunc cum quidam vidisset sic plorantem, & causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristare: neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse: eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut video, neque cum aurum erat, utebare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Ὅν τε καὶ ἵππον.

Ὁ Ν^{ος} ἵππον ἱμακάρεισιν, αἷς ἀφ' ὧν τρεφόμενον, καὶ ὀπμιελῶς, αὐτὸς μὲν ἀχέον ἀλῆς ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἔπει δὲ καθ' ἑξῆς πολέμους, καὶ ὁ στρατιάς ἐνοπλον ἀνέστη ἵππον, πανταχόσε τῶτον ἐλαύναν· καὶ δὴ καὶ μέσιν τ' πολέμιον εἰσήλασε, καὶ ἵππον πωληθεὶς ἐκείνῳ. ταῦτα ἰωρακὸς ὁ ὄν, τ' ἵππον μέλας ἀλλύμην ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τὸν ἀρχεῖν καὶ πλεονέκτην, ἀλλὰ τ' καὶ ἐκείνῳ φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογισθῆναι, πλὴν πέναν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἀπαρῶν αὐτῷ τ' ἐσίαν ἐξ ἀργυρεῖς μόνον, καὶ χρυσῶν βῆλον πενήτας, ἐν πνι τόπῳ κατώρυξε, συγκαταρῶντας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν αὐτῷ καὶ τ' οὐλῇ· καὶ κατ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἐδίωκε. τῷ δὲ ἐργασθῆναι αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γέροντος συμνοήσας, ἀνορύξας τ' βῆλον ἀνεΐλετο. μὲν δὲ ταῦτα καὶ κείνῳ ἐλθὼν, καὶ κενὸν τ' τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τέλλειν τὰς τρεῖς. τῶτον δὲ τις ἐλαφροτέρου αὐτῷ ἰδὼν, καὶ τ' αἰτίαι πυθόμενος, μὴ οὕτως, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, ἀδύμνη· οὐδὲ γὰρ ἔχων τ' χρυσὸν εἶχες. λίθον οὐκ ἀντὶ χρυσῶν λαβὼν δὲς, καὶ νύμζεις σοι τ' χρυσὸν εἶναι. τ' αὐτὴν γὰρ σοι πωληθεὶς γέειν. αἷς ὁρῶ γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυτὸς ἴσῃ, ἐν γρήσῃ ἴδωται τ' κτήματι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἢ κτήν, εἰ μὴ ἢ χρῆσις φέρει.

Anseres & grues.

ANseres & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis grues, quod essent leves, statim evolaverunt: anseres vero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, divites autem servire captos.

Testudo & aquila.

Testudo orabat aquilam, ut se volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, & in altum tollens, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsum laxasse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autem Herculem in auxilium invocabat. At cum illinc rursus saltasset, suspirans ait, O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis deum rogare, sed in necessariis.

Cervus.

Cerva altero obæcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores

Χῆνες καὶ γέραντοι.

Χῆνες καὶ γέραντοι ὅπῃ τὰυτῷ λειμῶνι ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρῶν τῶν ὀπιφαέντων, οἱ μὲν γέραντοι κοῦφοι ὄντες, παρὲς ἀπέπνησαν· οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρυν τῶν σωμάτων μείναντες, συληθήσονται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆμονες δύχεσθαι φόβον, οἱ δὲ πολῦστοι δαλύνειν ἀλίσκομενοι.

Χελώνη καὶ αἰτός.

Χελώνη αἰετὶ ἐδείκτο ἱππῶν ταύτην διδάξαι. τῷ δὲ παραινῶντι τὸν αἰετὸς τῆς φύσεως αὐτῆς (ἴ), ἐκείνη μᾶλλον τῇ δειότητι προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ἰνυξί, καὶ εἰς ἕλκος ἀνενεγκὼν, εἴτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ χελὼν πλεῖστον πεσοῦσα, σωτηρίῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τὸ φρονιμώτερον παρακούσας, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὶ πηδύσας, ὅπῃ πόδα ἀνδρὲς ἐκάθισιν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆα ὅπῃ συμμάχων ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκείθεν αὐτὸς ἀφιλομήτης, γενάξας εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, εἰ ὅπῃ ψύλλα οὐ συνεμάχησας, πῶς ὅπῃ μείζονσιν ἀνταγωνισαῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν τῶν ἐλαχίστων τὸ θεῖον δεῖδειν, ἀλλ' ὅπῃ τὸ ἀναγκαῖον.

Ἐλαφός.

Ελαφος τὸ ἑτερον πεπεισμένον τὸ ὀφθαλμῶν, ἐπ' αἰῶνος ἠνέμετο, τὸ μὲν ὕμνα τὸ ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ ξηρὸν διὰ

res habens, alterum vero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ vero utilia, noxia.

Cervus & leo.

Cerva venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cervus & vitis.

Cerva venatores fugiens, sub vite delituit. Cum præteriiissent autem parumper illi, cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incœpit. Illis vero agitatiss, venatores conversi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Justa passa sum; non enim offendere oportebat quæ me servarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

τὸν κυνηγιουῦντας ἔχουσα, τὴν δὲ λοιπὴν πρὸς θάλαπταν,
ἔθεν οὐδὲν ὑπὸ πῆδε. παρὰ πλέοντες δὲ τινες, καὶ τούτους
στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ' ἐαυτῇ ὠλο-
φύρετο, ὥς ὕφ' ἧς μὲν ἐδεσθίει, μηδὲν παθεῖν. ὡς
δ' ὡς αἶψα κακὸν ἐπαΐξειν, ὑπὸ ταύτης πρὸς δεξιὰς.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πειλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δο-
κίμωται, ἀφίλιμα γίνεταί· τὰ δ' ἀφίλιμα, βλαβερά.

Ἐλαφὸς καὶ λέων.

Ἐλαφὸς κυνηγὸς φύγῃσα εἰς ἄντρον εἰσέδου· λέωντι
δ' ἐκεῖ περιερχοῦσα, ὑπ' αὐτῆς σμειλόμενη. θνή-
σκουσα δ' ἔλεγε, οἶμοι, ὅτι ἀνθρώπου φύγῃσα, τῇ
τὴν θηρίαν ἀγριωτάτῃ παρέπιπεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροῦς
κινδύνους φύγοντες, μεγάλους ἐπειράθουσι.

Ἐλαφὸς καὶ ἀμπέλους.

Ἐλαφὸς κυνηγὸς φύγῃσα ὑπ' ἀμπέλου ἡρίετο.
παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τείσας ἡδὲ
λαθεῖν δόξασα, τῇ τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο.
τούτων δὲ σινομένων, οἱ κυνηγοὶ δόπτεσθαι ἐβόησαν, καὶ ὡς
ὡς ἀλλοτὴς, νομίσαντες τῇ ζῶει ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύ-
πτεσθαι, βέλεσιν ἀνείλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα,
τοιαῦτ' ἔλεγε· δίκαια πέπονθα. ἐγὼ γὰρ ἐδὲ τιτὼ σώσα-
σέν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ ἀδικεῦντες τὸν βίον ὡς ἐργίαν, ὑπὸ
θεῷ κολαζέονται.

Ὁι.

Asinus & leo.

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinum, gallus exclamavit, & leo (aiunt enim hunc galli vocem timere) fugit. At asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim leonem. Ut vero procul hunc persecutus est, quo non amplius galli perveniebat vox, conversus leo devoravit. Hic vero moriens clamabat, Me miserum & dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irruui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

OLitoris canis in puteum decedit: olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Iusta, inquit, parior. Nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affabulatio.

Fabula in injustos, & ingratos.

Sus & canis.

SUS & canis mutuo conviciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus discisfurū canē. Canis vero ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in facellum admittit. Et sus, Propter hoc igitur magis præ se fert dea amare

Ὅν ἔχρησεν λέων.

ὍΝΩ ποτὲ ἀλεξβυὸν σωερόσκετο. λέωνι δ' ἐπι-
δόνηται ὅν ἔχρησεν, ὁ ἀλεξβυὸν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν λέων
(φασι γὰρ τῆτον τῷ ἀλεξβυὸν φωνῶν φοβεῖσθαι) ἐ-
φυγεν. ὁ δ' ἔχρησεν νυμφῶν δι' αὐτὴν περὶ λῆρας, ἐπὶ δ' ἐ-
μῇ διδύς τῷ λέωνι. ὡς δὲ ἀφ' ὧν τῆτον ἐδίωξεν, ἐνθα
μυκίτη ἢ τῷ ἀλεξβυὸν ἐφίκατο φωνῇ, στραφεὶς ὁ λέων
κατεδίωξεν αὐτόν. ὁ δὲ θυήσκων ἐβόα, ἀθλιῶν ἐγὼ καὶ ἀ-
νόητος. πολεμῶν γὰρ μὴ ἂν γονέαν, τίν' ἔχρησεν εἰς
ἀόλεμον ἐξαμνηθῆναι;

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τ' ἀνθρώπων ταπειν-
μύθοις ὁπίσθητες τοῖς ἐχθροῖς ὁπίσθηνται, καὶ οὕτως ὥς
ἐκείνων ἀπόλαυνται.

Κηπωρὸς καὶ κύων.

Κηπωρὸς κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς
βελόμην αὐτὸν ἐκείθεν ἀνεγχεῖν, κατήλθε καὶ
αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἶηθεὶς δ' ὁ κύων ὡς κατωτέρω μάλ-
λον αὐτὸν παραγέρονε κατεδίωκεν, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς
ἔδρακνεν. ὁ δὲ μετ' ἐδύνης ἐπανιῶν, δίκαιά, φησι, πέπει-
σται. τί δὴ ποτε γὰρ τ' αὐτὴν χεῖρα σώσται ἐπιδύσασθαι;

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος περὶ ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλοισι διελθοῦσιν. καὶ ἡ μὲν σὺς ὡ-
μυσε καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ἐδούσιν ἀναμνήσκειν
τῷ κύωνι. ἡ δὲ κύων περὶ ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, κα-
λῶς καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῶν ὁμύσεις. δηλοῖ γὰρ ὥς αὐ-
τῆς ἐπὶ μέλειται φιλεῖσθαι, ἢ τ' ἡμῶν ἀκαθάρτων σαρ-
κῶν γούργον, οὗδ' ἔλας εἰς ἑρὸν ἀρσένειαν. καὶ ἡ σὺς,
διὰ ταῦτα μὲν αὐτῷ μέλειται, δὴλη ἐστὶν ἡ τοῖς σέρχασθαι με-
τὴν.

me. Nam occidentem, aut alio quovis modo la-
dentem omnino averſatur. Tu tamen male oles,
& viva & mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes oratores, quæ ab
inimicis objiciuntur convitia, artiſcioſe in lau-
dem convertere.

Sus & canis.

SUS & canis de fœcunditate certabant: dixit au-
tem canis, fœcundam ſe eſſe maxime pedestriū
omnium. Et ſus occurrens, ad hæc inquit, Sed cum
hoc dicis, ſcito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non celeritate res, ſed perfe-
ctione judicari.

Serpens & cancer.

SERPENS una cum cancro vivebat, inira cum eo
ſocietate. Itaque cancer ſimplex moribus, ut &
ille mutaret admonebat aſtutiam: hic autem mi-
nime obediebat. Cum obſervaffet igitur cancer
ipſum dormientem, & pro viribus compreſſiſſet,
occidit. At ſerpente poſt mortem extenſo, ille ait,
Sic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe:
neque enim hanc pœnam dediffes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt,
ipſos offendi potius.

Pæſtor & lupus.

PÆSTOR nuper natū lupi catulū reperit, ac ſuſtulit,
unaq; cū canibus nutrit. At quū adoleviſſet,
ſiquando.

τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντ' ἀπάσιν
 ἄποσφύρεται· σὺ μὲν τοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τη-
 τηκῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπο-
 τῶν ἐχθρῶν ὑνείδῃ, δύναντόν τις ἵπτανον μεταχηματί-
 ζῃσιν.

Ἔτε καὶ κύων.

ὙΣ καὶ κύων πρὸς διτοκίας ἤρριζον. ἔφη δ' ἡ κύων, δύ-
 τοκ' ἐγὼ μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὕς ὑπο-
 τυχούσῃ, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τὸ τοῦ λέγῃς, ἴδῃ
 ἐπὶ καὶ τυφλοῦς τοῦ σιωτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῇ τάξει τὰ πρὸς γμάλας
 ἀλλ' ἐν τῇ πελειότητι κτείνανται.

Ὅφεις καὶ χαρκῖν.

Ὅφεις χαρκῖνα σιωδιητῆτε, ἑταίρειαν πρὸς αὐτὸν ποι-
 οῦσά μιν. ὁ μὲν οὖν χαρκῖν ἀπλοῦς ἂν τ' ἐτρέ-
 πον, μεταβάλλεσθαι καὶ κτείνον παρήνθ' τῆς πανουργίας· ὁ δὲ
 ὠδοποιῶν ἑαυτὸν παρεῖχε πεισιδμήμον, ὁπιτηρίδας δὲ ὁ
 χαρκῖν αὐτὸν ὑπὸνδοντα, καὶ ὁ σιν οἶόν τε πείρας, φο-
 ρῶν. τὴ δὲ ὄφειος μὲν θάνατον ἐκλαδένει, ἐκείνῃ
 ἦπιν, οὕτως ἔδ' καὶ πρὸς αὐτὸν δύνει καὶ ἀπλοῦν ἐγὼ. οὐ-
 δὲ γὰρ ἂν ταῦτ' ἐπὶ δίκῃ ἐπείρας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σιω δόλῳ πορσι-
 ντες, αὐτοὶ μὲλλον βλάπτειν.

Ποιμὴν καὶ λ' κ.

Ποιμὴν νεογνὴν λύκα σκύμνον εὐρεῖν, καὶ ἀνελόμενος,
 πρὸς τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δὲ ἡνύκωσθη, ἐπὶ πείρῃ
 κ.

figuando lupo ovem rapuisset, cum canibus & ipse persequabatur. Quum canes vero aliquando non possent assequi lupo, atq; ideo reverterentur, ille sequebatur, ut quum ipsum affecutus esset, ut lupo particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem lupo extra non rapuisset ovem, ipse clam occidens, una cum canibus comedebat; donec pastor quum coniecisset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Leo & lupo.

Leo quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem præter vulpem, cætera animalia. Lupo igitur capta occasione, accusabat apud leonem vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & vulpes, & ultima audivit lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit. Sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum qui conveniunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsi, & didici? Quum autem leo statim ut medicamentum diceret imperasset; illa inquit, Si lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et lupo jacente, vulpes ridens, ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

Mulier.

καὶ πορβάλον ἤρπασε, μὲν τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. ἤν δὲ κυνῶν ἔειπ' ὅτε μὴ δυναμῶσαν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποσπερόντων, ἐκείνῳ ἠκολούθη, μίχρεν αὖ τῶτον καὶ αὐτὸς ἐδίωκεν οἷα δὴ λύκῳ συμμάχῃ τῆς θήρας, εἴτα ὑπέσπερεν. εἰ δὲ μὴ λύκῳ ἔχουσαν ἀρπάσειε πορβάλον, αὐτὸς λάθρα θύον, ἀμα τοῖς κυσὶν ἐδοινέτο· ἵσας ὁ πορβάλῳ στομαστόν, καὶ σωεῖς τὸ δρομήμον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπὸ λείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δὲ δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἔσθ' ἐν τέρφῃ.

Λέων καὶ λύκος.

Ἄνθρωπος γινώσκων, ἐνόσθ' ἀντικατακλιμῶν ἐν ἀνθρώπῳ. παρῆσαν δὲ ὅπως ἐφόρμα ἡ βασιλεὺς παλῶ ἀλάττω, τὰλλε τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος λαβόντων δικαιοσύνης, καὶ ἡγερόν παρὰ τῇ λέοντι τῆς ἀλάττω, ἄτε δὴ παρ' αὐτὸν πεισμένης ἢ πάντων αὐτῶν καλόντα, καὶ διὰ ταῦτα μολὶ εἰς ὅπως ἐφιν ἀφιστάται. ἐν τούτῳ δὲ παλῶ καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν πελαγίων ἐκροαστὶς ἢ λύκος ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων καὶ αὐτῇ ἐδρυχάτο. ἡ δὲ ὑπολογίας καιρὸν αἰτήσατα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν πτωχόντων τούτων ἀφίσταται, ὅσον ἰσὶ, πτωχὸς σὺ φεικνύσασα, καὶ θεράτταν ὑπὸ σὺ παρ' ἱατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθούσα; τῇ δὲ λέοντι δίδυς ἢ θεράτταν εἰπεῖν καλῶσαν, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκείσας, ἢ αὐτοῦ δόξαν θερμῶ ἀμείψῃ. καὶ ἡ λύκου κειμήλιον, ἡ ἀλώπηξ γελᾷ· οὕτως οὐ χρὴ τὸ δευτέρῳ πρὸς συσπόμενον κινῆναι, ἀλλὰ πρὸς διμνην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δὲ δηλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἐκείνῳ μηχανώμενος, καὶ ἐκείνῳ ἢ πάγῳ ἀφίσταται.

Γιωνῆ.

Mulier.

Mulier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid commiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum observasset, & mortui instar insensatum, in humeros elevatum, in sepulchretum allatum deposuit, & abiit. Quum vero ipsum jam sobrium esse conjectata est, profecta januam pulsavit sepulchreti. Ille autem quum diceret, Quis est qui pulsavit januam? uxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum. Et ille, Non mihi comesse, sed bibere, ô optime, potius affer: molestus enim mihi es cum cibi, non potus meministi. Illa autem pectore percusso, Hei mihi misera, inquit; nam neque assu profui: tu enim vir non solum non emendatus es, sed peior quoque te ipso evasisti, cum in habitum tibi deductus sit morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari: nam & nolentem quandoque hominem consuetudo invadit.

Cygnus.

Vir dives anseremque simul & cygnum nutriebat, non ad eadem tamen; sed alterum cantus, alterum mensæ gratia. Cum autem oporteret anserem ea pati quorum causa nutriebatur, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrumque. Cygnus autem pro anserem abductus, cantu tantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem vero effugit suavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe musicen differre mortem.

Æthiops.

Γυνή.

ΓΥΝΗΠΙΣ ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τῷ δὲ πάθος αὐτὸν ἀπαλλίξαι θέλουν, τοιόνδε πεισφίεται. κακὰρ μέθυ γάρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσει, καὶ νεκρὸν ἡλκω ἀναυαδιστῶντα, ἐπ' αἵμων ἄρασα, ὅππῃ τὸ πολυάνδριον ἀπνεύκοντα κατέθειο, καὶ ἀπῆλθεν. ἠνίκα δὲ αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐσχεάσαιο, προσελθούσα ἔδιδον ἰκοπτε ἔσπευανδρίκ. ἐκείνη δὲ φήσας, τίς ἐστὶν ὁ κόπτης; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὅ τῷ νεκρῷ πεσπία κομίζαν, ἐγὼ πάριμι. κακὴν, μή μοι φάγῃν, ἀλλὰ πῖν, ἃ βέλλεις, μάλλον προσέειπε. λυπῆς γάρ με βροστίς, ἀλλὰ μὴ πρίστεις μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ σῆθ' πατάσασα, οἶμοι τῇ δυσήνῳ, φησὶν οὐδὲ γάρ οὐδ' ἐσφισαμένη ἀνῆστα. σὺ γάρ ἄνερ ὡ μόνον οὐκ ἐπαιδύμενος, ἀλλὰ καὶ χεῖραν σιωτῷ γέροντας, εἰς ἔξῃ σιχαλασάντῃ τῷ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὡς δὲ τῷ κακῷ προσέειπεν ἰσχυρίζων· ἐστὶ γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἴδιον ὁππότενται.

Κύκνῳ.

ἈΝΗΡ Εὐπορόν γυνὴν τε ἄμα καὶ κύκνον ἔπρεφεν, οὐκ ὅππῃ τοῖς αἰλοῖς μένοι· ἔμψ γὰρ αἰδῆς, τὸν δὲ πρᾶξις ἐνεκῇ. ἐπεὶ δὲ ἔδδ' ἔ γυνὴν παθεῖν ἐφ' οἷς ἰδέσθαι, νύξ ἡν λῶ, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκείτῃ. ὁ δὲ κύκνῳ ἀντὶ τῷ γυνὸς ἀπαχθεῖς, ἔδδ' πὶ μέλῳ, θανάτῳ προσοίμων· καὶ τῇ ἡν ὁδῇ μνησὶ τῷ φύσιν, τῷ δὲ τελευτῶν διαβύχῃ τῷ μέλῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ καὶ ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβύχῃ ἀπὸ γάγεται.

Αἰθίοψ.

Æthiops.

ÆThiopem quidam emit, talem ei colore inesse ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit abstrusiones, omnibus lavacris tentavit mundare. Et colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

Hirundo & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret; meum vero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis decori meliorem esse.

Butalis.

Butalis à fenestra quadam pendeat: vespertilio autem profecta rogavit causam, quare die silet, nocte canit. Quum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens evasit: vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse poenitentiam.

Λιθίοψ.

Αἱ θύοπα τις ἀνθρώπου, τοιοῦτον ἀντὶ τὸ χροῖμα εἶ) δακὼν ἀμελεία τῇ ἀσθενείᾳ ἐχούσῃ. καὶ παραλαβὼν οἷα δὲ, πάντα μὲν ἀντὶ τὸ ἀσθενεῖν τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λαθεῖν ἐπιχειροῦτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χροῖμα μελεταλὲν οὐκ εἶχε, νοθεῖν δὲ τὸ ἀσθενεῖν παρεσκόδα-
σιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μὲν ἐστὶν αἱ φύσεις, ὡς ἀσθενεῖν τὸ ἀρχαῖον.

Χελιδὼν καὶ κοροῖνη.

Χελιδὼν καὶ κοροῖνη πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονεῖκον. ὑπο-
τιθεῖσα δὲ ἡ κοροῖνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ
τὸ μὲν σὺν καλῷ τὸν ἐαρινὸν ὥραν ἀντὶ τῆς, τὸ δὲ
μὲν σὺν καὶ χειμῶνι παλαιεῖται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παλαιότης τὸ σώματι δὲ πρε-
τίας κρείττων ἐστὶ.

Βούταλις.

Βούταλις ὑπὸ πινυ δὲ ἐκρέματο· νυκτερὺς δὲ
προσπαύουσα, ἐπυνθάνετο τὸν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας
μὴ ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ αἴδει. τῆς δὲ μὴ μάττω τοῦ-
τοι εἶναι λεγούσης, ἡμέρας γὰρ αὐτὴ αἴδεται σιωπῆσαι,
καὶ διὰ τὸ αὐτὸ ἐκείνη ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὺς εἶπεν,
ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττειται δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος,
ἀλλὰ πρὸς τὴν συλλήφοισιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν τοῖς ἀτυχήμασιν ἀντίκειται
μετάνοια.

Cochleæ.

RUSTICI filius affabat cochleas. Cum autem adiret eas stridentes, ait, ô pessimæ animantes domibus vestris incensis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestive factum vituperabile esse.

Mulier & ancilla.

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solabat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His vero assidue defatigatis labore, visum oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto, ut in graviora inciderent malis. Nam hera quum ignoraret gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilium esse malorum causas.

Mulier venefica.

Mulier venefica divinarum irarum propulsi-
nes promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere. Quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam dicebant ad mortem. Videns autem quidam eam dicens, ait, Tu quæ deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes parva quidem facere posse.

Κοχλία.

Γεωργίου παῖς ἄπλη κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῆς τρυ-
ζόντων, ἔφη, ὦ κἀκίστα ζῶα, τῆς οἰκίῳν ὑμῶν ἐμ-
πραμύων, αὐτοὶ εἰδέτε.

Ἐπμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρομί-
ον ἰσχυροῦσιν.

Γυνὴ καὶ θεράπαινα.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεράπαινίδας ἔχουσα, ταύτας
εἰσάγει νυκτὸς ἐξείρειν ὅππῃ τὰ ἔργα, παρὰ τὰς ἑαλει-
φάνων αἰσῶς. αἱ δὲ συνεχῶς τῇ πόνοι παλαιπαροῦμε-
νη, ἐγνωσιν δεῖν ἢ ὅππῃ τῆς οἰκίας ἀπκλείναι ἀλει-
φάνων, αἷς ἐκείνης νύκτωρ ἐξαίσιαν ἔτι τὴν δέσποιναν.
αὐτὴ δὲ αὐταῖς τὸτο διαπραξαμένης χαλεπωτέροις
θεραπεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δέσποτις ἀγνοῦσα ἢ τῆς
ἀλεφάνων ὄραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶς ἀνθρώποις τὰ βε-
λῆματα κακῶν αἵτια γίνονται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θεῖαν μλιμασίτων ἀπορροπασμοὺς ἀπ-
αγέλλομένη, πολλὰ διέλεγε ποιεῖται, καὶ αὐτὴ
ὀλοῦσιν ἔχουσα. γραψάμενοι δὲ τινες αὐτὴν ἀσεβείας,
εἶλον καὶ καταδιχαδῆσαν ἀπὴν εἰς θάνατον. ἰδὼν
ἢ τις ἀπαγορεύει αὐτῇ, ἔφη, ἡ τὰς ἑαλειφάνων
ἀπρὸς τὴν ἐπαγέλλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βελῶν
μὴ ἀπείσῃ ἡδυνήθης;

Ἐπμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγέλλονται,
μὲν μικρὰ ποιεῖται δυνάμενος.

Γαλῶ.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi jacentem circumlambebat. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus seipso offendunt.

Agricola.

Agricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans inquit, Heu tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te nunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

Viatores.

Duo quidam una iter faciebant: & cum alter securim reperiisset, alter qui non invenit, admonerat ipsum, ne diceret, inveni; sed, invenimus. Sed paulo post, quum aggredierentur ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat, periimus. Hic autem ait, peri dic, non periimus. Etenim & tunc cum securim invenisti, inveni, dixisti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatis.

Γαλή.

ΓΑΛῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσέλθοῦσα χαλκίως, ἥ ἐκ τῆς
 κηρύλλου πετέλειχε ῥήνην. Ξυρομένης δὲ τῆς γλώττης,
 αἷμα πολὺ ἐρέειο. ἡ δὲ ἦδ' ἔο, νομίζουσα τι τ' σπδή-
 με ἀφαιρεῖν, ἄχρης ἔ' παντελῶς πᾶσιν τ' γλώσσας
 ἀνέλωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοῦ ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοῦ βλάπτον-
 τας.

Γεωργός.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις σκάπλων χρυσίῳ πετέτυχε. καὶ ἐκεί-
 νῳ οὐκ ὀλίγῳ ἄς ὑπ' αὐτῆς διεργηθεὶς ἔξε-
 ρι. πρὶν δὲ ἡ τύχη ὁπσιᾶσαι, φησὶν, ὦ ἄνθρωπε, πῇ τῇ γῇ
 ἰαίμῃ δῶρα προσανατίθης, ἀπὸ ἐγὼ σοι δέδωκα,
 πλετίσαι σε βελομένη; εἰ γὰρ ὁ κωρὸς μεταβάλοι, καὶ
 τοῦ ἐτέρας χεῖρας τοῦτο σὺν τῷ χρυσίῳ ἔλθοι, οἶδ' ὅτε
 τῷ καὶ τὰ μετ' αὐτὴν τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἐργάτῳ ὀφείλει
 εἶναι, καὶ τούτῳ χείματος ἀποδιδόναι.

Ὀδοιπόροι.

ΔΥΟ ΤΙΝΕΣ καὶ τ' αὐτὸν ἀδελφόν· καὶ πατέρα πέλει-
 κων εὐρένιον, ἀπὸ τοῦ οὐ μὴ εὐρένιον πατρὸς αὐτὸν, μὴ
 λέγειν, εὐρήκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν. μὴ μικρὸν δὲ ἐπι-
 δόντων αὐτοῖς τῆς τ' πέλεικων ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων,
 αὐτὸν διακόμενον, τοῦτο τ' μὴ εὐρένιον συμφοροῦσαν
 ἔλθῃ, ἀπολάλαμεν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπὸ λαλα λέγει, οὐκ
 ἀπολάλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τ' πέλεικων εὐρέα, εὐρήκα
 ἔλθῃς, καὶ εὐρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῆς
 D εὐχης

licitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Rana.

DUæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo, & procul à via, stagno; altera in via, parum aquæ habens. Verum, quum quæ in stagno alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissime teneri hujusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoque prava agredientes, citius mori quam mutentur in melius.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam, domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, flans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, utprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant pessimeque tractabant. Hic autem ad eas, ô pessimæ animantes, furatum vestros favos illæsum dimissis, me vero satagentem vestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venatores caventem, in scopulis maritimis nidum edificare.

ἄτυχματων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέλαιοι εἰσι φί-
λοι.

Βάτραχοι.

Δ' ὁ βάτραχος ἀλλήλοισι ἐγγιγνάν. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν
ἦς ἐν βαθείᾳ, καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ, λίμνη ὁ δὲ ἐν
ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ θαλί-
μῃ παραινούντι πρὸς αὐτὸν μελαλῶσα, ὡς αὖ ἀσφα-
λεστῆρας διαίτης μελαλάζει, ἐκείνῳ οὐκ ἐπείθετο,
λίμνη, δυσταποσπάζως ἔχειν τῆς τῷ τόπῳ σωτηρίας,
ὡς ἔσμεν ἄμφοτερον παρελθούσαν αὐτὸν σωθλά-
σαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῇ ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαι-
λοῖς ὅπχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολόμενοι πρὶν ὅπ τὸ
βέλιον τεθπιδται.

Μελιπέρης.

Εἰς μελιπέργειόν τις εἰσελθὼν, τῇ κεκλημένη ἀπό-
τῃ, τὸ κρεῖον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ
πῖς κυφίλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκε τὸ κατ' αὐτὰς διε-
ρμύμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκασαι,
ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κίνεσι ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖ-
ριστα διεπίδεν. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τῇ μὲν
κλέψαι ὑμῖν τὰ κρεῖα ἀδῶον ἀρήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν
ἐπμελόμενον ὑμῖν πλήττει;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῇ ἀνθρώπων τινες, δι' ἄ-
γνοιας τοῦ ἐχθροῦς μὴ φυλαττόμενοι, τοῦ φίλου ὡς ὅπ-
ρώως ἀποθύνται.

Ἀλκυόν.

Ἀλκυὸν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, αἰετὶ τῇ θαλάττῃ δια-
ταμμένη. ταύτῃ λέγειται τὰς τῇ ἀνθρώπων θήρας
φυλαττόμεναι, ἐν σκοπέλοις παρὰ θαλάττοις νοσπο-
ποιεῖσθαι.

ficare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, evenit, mare à vehementi concitatum vento elevari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reversa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram ut insidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

Piscator.

Piscator in fluvio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cum quidam vero ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quod fluvium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maxime quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

Simius & delphis.

Moris quæ esset navigantibus Melitenses catulos & simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum & simiû. Cum autem pervenissent ad Suniû Atticæ promontoriû, tempestas vehementer fieri contigit, Navi autem eversa, &

ποιεῖται. καὶ δὴ ποιεῖ πικρὴν μέλλουσα, ἐνεοπίσποισι-
σας. ἐξελδοῦσης δὲ ποιεῖ αὐτῆς εἰς νομῶν, σιμέων ἡ
δύλακων ὑπὸ λάβρε κυματωθεῖσαν ἀνέμωσι, ὑδρ-
ωθῶν τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτῃ δῆκλυσαν, τοῦ νεοπίσ-
ποισι. ἡ δὲ ἐπανελδοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ ποιεῖν, εἴ-
πε, δευαία ἐγὼ γὰρ ἡ τις τῶν γλῶσσαις δῆκλυν φυλακί-
σας, ὅτι ταύτῃ κατέφυγον, ἡ μαι πολλὰ γέγονεν ἀπι-
στον.

Ἐπιμόδιον.

Ὁ μὴ δὲ δολοῖ, ἐπὶ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐννοεῖ τοῦ ἐ-
χθροῦ φυλακίσας, λαμβάνει παλαιὰ χαλκασίαν
ἐπὶ ἐχθρὸν φίλοις ἐμπιπτοῖς.

Ἀλιός.

Ἀλιός ἐν πνεύματι καὶ ἐλπίδι. διακρίνας δὲ τὰ δι-
κτα, καὶ τὸ ῥέμα ἀφελῶν, ἐκτερεῖται καλῶ-
διον ποιεῖταις ἀλίου, τὸ δὲ ἐτυπῆν, ὅπως οἱ ἐχθροὶ
φύγῃς, ἀπαρκαυκλῶς τῆς βροχῆς ἐμπέσωσι. ἡ
δὲ ἀφελῶν τὸν τύπον οἰκάντων πρὸς δευαμένῳ τῷ πο-
νῶν, ἐμὲ φέρε ὡς ἡ ἀφελῶν δολοῦντα, καὶ διειδὲς
τοῦ μὴ συγχωρεῖντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπικρίνεται, ἀλλ' εἰ
μὴ οὕτως ὁ ἀφελῶν ταρσῆσιν, ἐμὲ δὲ τῆς ἀμῶντων
τα δῆκλυν.

Ἐπιμόδιον.

Ὁ μὴ δὲ δολοῖ, ἐπὶ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ οἱ δολοῦντες
τῷ καλῶν ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς τὴν
ἀφελῶν.

Πίθηκος καὶ δελφίς.

Ἐθες ὅτι τῆς ἀφελῶν Μελλίαν κυνίδια καὶ πῆ-
κος ἐπάγεται πρὸς παρκαυκλῶν τῶν ἀφελῶν, ἀφελῶν
πρὸς εἶχε σωῖ αὐτῇ καὶ πίθηκον. γνοῦσαν δὲ αὐτῇ
τὸ Σόνιον τὸ τῆς Ἀπικῆς ἀφελῶν, χειμῶνα
σφελῶν σωῖ ἡ γνοῦται. τῆς δὲ καὶ ἀφελῶν τῆς
καὶ

& omnibus enatâribus, natabat & simius. Delphis autem aliquis ipsum conspiciatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut vero in Piræo fuit Atheniensium navali, rogavit simiū, an genere esset Atheniensis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit, an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Musæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Cum vero suffocarentur, dicebant. Misere nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & statuarius.

Mercurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in statuarii domum, transformatus in hominem: & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit, & quanti Junonis, ait. Cum dixisset, plaris; visa & sua ipsius statua, ac opinatus, cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximâ de se apud homines haberi rationem, rogavit de se.

Sta.

καὶ πάντων διακορυμμένων, ἐνήχλι καὶ ἰπίπκῃ. διὰ τὸ δὲ τις αὐτὸν θεασάμεν, καὶ ἀνθρώπον εἶναι ὑπελάβων, ἀπελθὼν ἀνείχε διακομίζοντι ὅπῃ πλεῖστον. αἷς δὲ ἔχ' τ' Πειρωαὶ ἐγέρθη τὸ τῷ Ἀθηναίων ὅτι νειον, ἐπυνθάνετο τ' πειρῆς, εἰ τὸ γῆρ' ἐστὶν Ἀθηναίων. τ' δὲ εἰπὼν, καὶ λαμπερὸν ἐλαύδα τετυχεῖν γυνῆαν, ἐπαγέρθη, εἰ καὶ τ' Πειρωαὶ ὁπίσταται. ὑπελάβων δὲ ὁ πειρῆς πρὸς ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔση, καὶ μαλα φιλῶν εἶναι αὐτῇ καὶ σωήθη. καὶ ὁ δελεῖς ὅτι τοσούτοις ἑλθὼν ἀγαπήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκλεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τ' ἀλήθειαν οὐ εἰδότες, ἀπατᾷν νομίζουσιν.

Μῦθος.

Ἐν πνιταμείῳ μέλει ἐκχυθείη, μῦθος πρὸς πᾶσαν κατὰ δόξαν. ἐμπαιγνύων δὲ τῷ ποσειδῶνι αὐτῷ, ἀναπλήσας οὐκ εἶχεν. ὑποπνιγόμεναι δὲ ἔλεγον, αἴθλια ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχέαν βροσὶν ὑπὸ πνιγμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διλοῖ, ὅτι πολλοὶς ἡ λιχρεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ἐρμῆς καὶ ἀγαλματιστοῖς.

Ἐρμῆς γυνῆναι βεβλήμεν ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἢ καὶ εἰς ἀγαλματιστοῦ, ἐαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπων καὶ θεασάμενος ἀγαλμα τὸ Διὸς, ἐρεῖται, πόσῃ τίς αὐτὸν πρὸς αὐτὴν δύναιται. τὸ δὲ εἰπὼν, δροαχμῆς, γλάσας, πόσῃ τὸ τῆς Ἥρας, ἔση. εἰπὼν δὲ, πλείον, ἰδὼν καὶ τὸ ἐαυτὸν ἀγαλμα, καὶ νομίσας αἷς ἐπειδὴ ἀγέλης ἐστὶ θεῶν καὶ κερδῶν, πολλῶν αὐτὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τ' λόγον, ἤρθε πρὸς αὐτὸν. ὁ

Statuarius vero ait, Si hæc emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est precii.

Mercurius & Tiresias.

Mercurius volens Tiresiæ vaticinium, an verum esset, cognoscere, furatus ipsius boves ex rure, venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primum vidisse aquilam à sinistris ad dexteram volantem dixit. Hit non ad se eam attingere quum dixisset, secundo cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modo superius adspicientem, modo ad terram declinatam, & vati refert. Et is re cognita inquit, Sed hæc cornix jurat & cælum & terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

Canes.

Habens quidam duos canes alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps una cum eo dapis erat. Ægre ferente autem venatico. & illi objiciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur laboribus;

respon-

ἢ ἀγαλλοτοιοὺς ἔφη, ἐὰν τούτους ἀνίστη, καὶ τῶν
πορδίκων σὺ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα κενόδοξον, εὐδεμῆ παρὰ
ἄλλους ὄντα πρῶτον.

Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίης.

Ἑρμῆς βυλόμενος ἔ Τειρεσίη μανθικῶς, εἰ ὁλο-
θῆς ἐστὶ, γυνῶν, κλέψας τὰς αὐτῆς βούς ἐξ ἀ-
γορίας, ἦεν ὡς αὐτὸν εἰς αἶψα ὁμοιωθεὶς ἀνέσπευ,
καὶ παρ' αὐτῆς κατήχθη. τῆς δὲ τῆς βούης ἀποκλείας
ἀγέλης τῆς Τειρεσίας, ἐκείνην παρελαβὼν τὴν
Ἑρμῶν ἐξήλθεν, οἶοντιν τινα σὺ τὴν κλέψας σκευά-
μενος, καὶ τόσῳ παρήνθ' φερίζων αὐτῇ, ὅντινα ἂν
τῆς ὁρίσαν διασίγῃ. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὴν μὲν πρῶτον δια-
σείμενος ἀεὶν ἐξ ἀρεστερόν ὅππ' αὐτὴν διέπρασμενον,
ἔρεσσε. τῆς δὲ φήσας ἴθι μὴ πρὸς αὐτῶν ἔτι πῶτεν, ἐκ
δευτέρῃ κορύνῃ εἶδεν ὅππ' αὐτῆς δένδρε κατέμηνον, καὶ
σπερμὴν ἂν βλέπεσθαι, σπερμὴν δὲ πρὸς τῇ γυνὶ κα-
τακύνεσθαι, καὶ τῇ μανθῇ φερίζει. καὶ ἐς ταυτοχρὺν
εἶπεν, ἀλλ' αὐτίκα ἡ κορύνῃ δίδωμυται τὴν τε δευτέρην
καὶ τὴν γυνὴν, ὡς ἐὰν σὺ δέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀποκοφόμεν
βούς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρησάμενος ἂν τις πρὸς ἀνδρα κλέ-
πτειν.

Κωϊκός.

Ἐχοντις δύο κύνας, τὴν μὲν ἔπειθον θυρῶν ἐξοδεύειν
τὴν δὲ λοιπὴν οἰκοφυλάκειν. καὶ δι' αὐτῆς ὁ θυρῶ-
ν κλέψας ἤρθε, καὶ ὁ οἰκεὺς συμπίπτειν αὐτῇ τῆς
δοῦλης ἀρνακτοῦτος δὲ τὴν θυρῶν κλέψας, καὶ εἰς τὴν
ὀπίσθου, εἰ γε αὐτὸς μὲν καὶ ἡ κατὰ μὲν κλέψας
καὶ δὲ μὲν πρὸς αὐτὴν τῆς αὐτῆς τρέφεται αὐτῆς

respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

Mirum & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis vero post diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc vero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant; ad eam ait, Sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, fero autem revertuntur, quid sperare oportet in iis, quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna & ex manifestis incerta cognosci.

Hædo & lupus.

HOædus derelictus à grege, persequente lupo, conversus ad eum, dixit, ô lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atque hædo saltante, canes cum audissent, lupum persecuti sunt. Hic conversus hædo inquit, Merito hæc mihi fiunt: oportebat enim me, cocus cum sim, tibicinem non agere.

ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ δεσπότην μέμνη, ὅς ἐν πορνείᾳ με ἐδίδάξεν, ἀλλὰ πόρους ἀλλοτρίους ἐδίδειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῷ νόμῳ οἱ μηδὲν ὁπσιζόμενοι, ὡς μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν ἀπὸ οἱ γυνεῖς αὐτῶς ἀγώγων.

Ἐνὶ καὶ γυνή.

Ἐχόν τις γυναικὶα πόρος ἐστὶ καὶ οἶκον ἀπαντας ἀπεχθὺς ἔχουσιν, ἡ δὲ οὐκ ἔστι γυνή, εἰ καὶ πόρος ἐν πατρὶος οἰκίας ἔτιω διάκειται. οἷο δὲ καὶ μετ' ἐν λόγῳ πορνοῦσας πόρος τὴν αὐτὴν ἀντιλήψασθαι πατέρα. καὶ δὲ ἐλπίδας ἡμέρας ἔπεν, λησίστης αὐτῆς, ἐπὶ τῇ νόμῳ, πῶς πόρος ἐστὶ ἐν ἐκείνῳ. τῆς δὲ φερένης, ὡς οἱ βυκολοὶ καὶ οἱ ποιμένες μετὰ τὴν ἐλπίδα πόρος αὐτῶν ἔστι, ἀλλ' ὡς γυνή, εἰ τούτοις αἰπεύαν, οἱ ὅσοι μετὰ τὴν ποίμνην ἐξελάνθουσιν, ἐπὶ δὲ εἰσίσαι, τί χρὴ πορνοδοκῶν ἀπὸ τῶν, οἷς πάσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶ πολλὰ κίς ἐν τῷ μικρῷ περὶ μεγάλα, καὶ τῷ πορνοδοκῶν τὰ ἀδύνα γυναιξίται.

Ἐρεθὺ καὶ λίκυ.

Ἐρεθὺ ἐστὶν ἡμεῖς τῆς ποίμνης, ὑπὸ λίκυ καὶ ἐλπίδα ὅπως φερέσαι δὲ πόρος αὐτῶν, ἐπὶ, ὡς λίκυ, ἐπὶ πείσματος ἐπὶ σὸν βερεμε γυνιστομα, ἵνα μὴ ἀνδρῶς ὁποθῆναι, ἀλλήλων πορνοῦν ἵπω ὁρῶσιν. τὸ δὲ λίκυ αὐτῶν, καὶ τῆς ἐρεθὺς ὁρῶσιν, οἱ κύνας ἀκούσαντες τὸν λίκον ἐδίδαν. ὁ δὲ ὁποθῆσαι τῇ ἐρεθὺ φησὶ, δικαίως ταυτὲ μοι γίνεται, ἐπὶ ἡμέρῃ μετὰ γινεσθόντα, ἀλλήτῳ μὴ μιμνῆσθαι.

Ἐπ-

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer & vulpes.

Cancer è mari cum adscendisset, in loco quodâ pascebatur. Vulpes vero esuriens, ut conspexit, accessit ac eum rapuit. Ille devorandus, ait, Sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggre-
diuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calcee incrustata, ut solebat, canens, & contra resonante ipsi voce, putabat valde canorus esse. Itaque ob id elatus, cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus vero ad se ostendendum, quum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam qui in scholis videntur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precii esse.

Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil invenerunt nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitte-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς αἱ πειρῶμεν
ἀμελῶντες, τὰ δὲ ἐπείγουσιν ὀππῶς δύνανται περὶ μιν, δυσ-
τυχῶς ἀναπίπτουσι.

Καρὺν καὶ ἀλάπηξ.

Καρὺν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ὅπῃ πνέ-
μιτο τότε. ἀλάπηξ δὲ λιμῶντοσα, αἷς ἐστασα-
τι, προσελθούσα ἀνέλαβεν αὐτὴν. ὁ δὲ μέλλων κατα-
βροθισκοῦνται, ἔφη, αἰὲν ἐξαγε δίκαια πέπονθα, ὅς
θαλαπῆται ἄν, χερταῖς ἡδοναῖς τῶν γηράωνται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνδραγαθῶν οἱ τὰ οἰκεία κα-
ταλιπόντες ὀππῶς δύνανται, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν
ὅπῃ χιεθῶντες, ἐκώτως δυστυχῶσι.

Κισσαυρὸς.

Κισσαυρὸς αἶψ' ἢς ἐν οἴκῳ κακοποιῶντος συμλήτης αἶ-
δων, καὶ ἀντιγρύπτης αὐτῇ τῆς φωνῆς, ὥσπερ φέ-
ρεται εὐσανθῶς (ἔγ). καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ὅπῃ τούτοις, ἐγὼ
δεῖν καὶ θεῶν τοῦ ἐαυτὸν ὀππῶς δύνανται. ἀκούμεν δ' ὅπῃ
δείξασθαι, καὶ κακῶς αἶδων πάντοτε, καὶ τοῖς αὐτῶν ἐξ-
ουσίας ἀτήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτσι καὶ τῶν ἐπείγουσιν ἔνιοι ἐν
ταῖς χεραῖς δοκοῦντες εἰναι πνιγ, ὅταν ὅπῃ τὰς το-
λῆϊας ἀφίκανται, ἔθεντο ἀξίως εἶσι.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς πνα εἰσελθόντες οἰκίαν, ὡδὲν εὖρεσι,
ὅπῃ μὴ ἀλεξβύονα καὶ τῶτον λαβόντες ἀπήγα-
σαν. ὁ δὲ μέλλων ἐπ' αὐτῶν δύναται, ἐδεῖτο, ὡς ἂν
αὐτὴν

mitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut quæ noctu eos ad opera excitet. Hi vero dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus; illos enim excitando, furari nos non finis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & corvus.

Cornix corvo invidens, quod is per auguria hominibus varicinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes, ivit super arborem quandam, stansque valde crocitavit. Illis vero ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus, heus vos, cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

Cornix & canis.

Cornix Minervæ sacrificans, canem inviravit ad epulas. Ille vero ad eam dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeo te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit. Cui cornix, Ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis prosequi.

αὐτὸν ὑπολύσωσι, λέγειν, χρησίμ(ον) ἔ(στιν) τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοῦ ὅπῃ τὰ ἔργα ἐγείρον. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε μάλλον θυομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρον, κἀπὲν ἡμέρας οὐκ ἔ(στιν).

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἀναισθηταί, ἢ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ἀεργήματα.

Κοροήνη καὶ κόραξ.

Κοροήνη φθονήσασα κόρακι, ὅπῃ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι ὡς θεωροῦντι τὸ μέλλον, θεωσάμεν πινυς ὀδυπόρος παρηνίνας, ηὐκὼν ὅπῃ πὶ δένδρον, καὶ στασα μεγάλας ἔκραξε. τῇ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ὅπισθεν εἰπόντων, καὶ χαλαπαραχύτων, ὑπελυχαν τις ἔειπεν, ἀπίσταν αἱ εἶποι, κοροήνη γὰρ ἐστὶν ἥτις κέκραγεν, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῇ ἀνθρώπων εἰ τοῖς κρείττοσιν αἰμυλώμενοι, πρὸς τῇ τῇ ἴσῳ μὴ ἐρμηνεύειν, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κοροήνη καὶ κίον.

Κοροήνη Ἀθηνᾶ θύουσα, κίονα ὅπῃ ἐστίασιν ἐκάλει. ὃ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔειπεν, τί μάτρω ταῖς θυσίαις ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς εἶπώ σε μιθεῖ, ὡς καὶ τῇ σιωπῇ σου οἰωνῶν τὴν πίστιν ἀφαιλεῖν. καὶ ἡ κοροήνη πρὸς αὐτὴν, διὰ τοῦτο μάλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρους τοῦ ἡθελῶν ἀεργεῖν οὐκ ἐκνεύουσι.

Κόραξ

Corvus & serpens.

CORVUS cibi indigens, ut serpentē in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devolando rapuit. Hic cum se vertisset, atque momordisset ipsum, corvus moriturus dixit, Me miserum, qui tale reperi lucrum, ex quo etiam pereō.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob thesaurorum inventionem de salute periclitatus sit.

Monedula & columba.

MONEDULA in columbario quodam columbis visis bene nutritis, dealbavit sese, ivitque ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ vero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. Sed cum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo; eaque privata eo cibo rediit ad monedulas rursus. Et illæ ob colorem cum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt: ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes, habendi cupiditatem, præterquam quod nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

MONEDULAM quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit.

Circum-

Κόραξ καὶ ὄφεις.

Κόραξ τροφῆς δοπορεῖν, αἷς καλεῖσθαι ἐν τινι θηλίᾳ
τότῳ ἔφιν κοιμώμενον, τῆτον χαλαπὰς ἤρπασε.
αὐτὸν δὲ ὀπίσθε φένησθαι καὶ δακόντων αὐτὴν, δοποθνήσκον
μήλων εἴρηκε, δείλαισθαι ἔγωγε, ὅς τοιούτων ὄφεις ἐρ-
μαιον, ἐξ ὧ καὶ δόπλημα.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μῦθος περὶ ἐνδρα διὰ θηταυρεῖν ὄφισιν ὅπῃ
σπηεῖα κινδυνώσκει.

Κολοῖος καὶ πειστερεῖ.

Κολοῖος ἐν τινι πειστερεῖν πειστερεῖς ἰδὼν καλεῖσθαι
τροφοδόμας, λυκάντας ἐαυτὴν ἔλθεν, αἷς καὶ αὐ-
τὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μετακίμενος. αἱ δὲ μέλει αὐτὸν
ἐκτρέφον, οἷον νη πειστερεῖν αὐτὸν ἔτι, προσείργο.
ἰταὶ δὲ ποτε ἐκλαύμενος ἐφθέγγετο, τίς καὶ τα
πῶ αὐτὸς γνῶσι φύσιν, ἐξήλασαν παίσματα καὶ ὅς
δοπορεῖν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπενηῖε περὶ τοῦ κ-
λοῖος πάλιν. κακύνει διὰ τὸ χροῖμα αὐτὴν αὐτὸς ὀπ-
θόντες, τῆς μετ' αὐτὴν διαίτης ἀπερῆσαι· αἷς δὲ
ἐν ὀπθυμίστατα, μηδετέρας τυχύν.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἐαυτῶν ἀρ-
χέσιν, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία περὶ τὸν κόσμον
ἄφελόν, ἀφαιρέται καὶ τὰ προσήκοντα ποιήσας.

Κολοῖος.

Κολοῖος περὶ συλλαβὴν, καὶ δῆσας αὐτὸς τὴν πό-
δα γινώσκων, τὸ ἐαυτὸς περὶ δόξα σπασί. ὁ δὲ μὴ
ἐπιμύνων τὴ μετ' ἀνθρώπων δίαται, αἷς περὶ ὁλί-
γη ἀδείας ἔτυχε, φεγγὰν ἤκειν εἰς τὸ ἐαυτὸς χαλεπὸν.
αἷς

Circumvoluto vero ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur. Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incautè me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum vero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime vero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Jupiter.

Iupiter formatis hominibus omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens undenam ipsum introduceret, per turbam ingredi cum jussit. Hic vero primum contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius vero eo instante, ait, Sed ego sane his ingredior pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exhibeo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia scorta invereconda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inverecondos esse.

ἐπιελθὲν γὰρ δὲ τῷ δεσμοῦ τοῖς κλάδεσσι, ὑποπῆνται
μὴ διακίμειν, ἐπειδὴ ὑποβήσκειν ἔμελλε, πρὸς
ἐαυτὸν ἔφη, δείλαι ἐγώ γε, ὅς τινι παρ' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαδον ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς σερ-
μύδας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πῶς ἔσθ' ὅτε μέλει κινδυνῶν
ἡμεῶν βυλόμενοι βύσασθαι, εἰς μέζους ἀναπίπτουσιν.

Ἐρμῆς.

Ζεὺς Ἐρμῷ προσέειπε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φέ-
δους φάρμακον ἔχειν. ὁ δὲ τῷτο τρέφας, καὶ μέ-
λει ποιήσας, ἴσων ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος τῷ
σκυτίᾳ ὑπολειφθέντος, πολλὴ κατ' ἐλπίδι φάρμα-
κον, ὅλβυ λαβὼν τινι θρεῖαν ἐνέχεεν αὐτῷ. κακὴ τῷ-
τε συνέβη εὐὸς τεχνίτας ἅπαντας φέδεσθαι, μέλινται
δὲ πάντων εὐὸς σκυτέας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς φεδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας εὐὸς ἀνθρώπους, τὰς μὲν αἰτίας δια-
θέτει αὐτοῖς ἐνέσκηκε, μόνῳ δ' ἐνέειναι τὴν αἰσχρὴν
ἐπιπλάσας. διὸ καὶ μὴ ἔχων πρὸθεν ἂν αὐτῷ εἰσα-
γῆν, διὰ τὴν ἔχλας αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐπέβουλεν. ἡ δὲ
τὸ μὲν πρῶτον ἀντίλεγει ἀναξιοπαθεῖν. ἐπεὶ δὲ σφί-
δρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἐγώ γε ὅπῃ ταῦτα εἰσ-
έρχεται αἷς ὁμολογίαις, αἷς ἂν ἔσθας μὴ εἰσέλθῃ ἂν
δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσεται παραλίγα. ὑπὸ δὲ τῷ-
τε συνέβη πάντα πόρνας ἀναγκύντας εἶναι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εὐὸς ἔσθ' ὅτε κατ' ἐλπίδας,
ἀναγκύντας εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς.

Jupiter.

IU piter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola vero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogavit eam, quoniam obrem ipsa ad convivium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque homines eligere, parce potius apud se vivere, quam apud alios laute.

Lupus & ovis.

LUpus à canibus morsus, & male affectus, abjectus jacebat. Cibi vero indigens, visa ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa, re cognita, ait, Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum, per simulationem insidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerantes cum aquilis, invocarunt in auxilium vulpes. Hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur, nisi sciremus qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

Ζεύς.

Ζεὺς γάρ μιν τελευτᾶν πάντα τὰ ζῶα εἰς τὰ μῆνις
 δὲ τῆς χαλάνης ὑστερησάσης, διαπορεῖν τὴν αἰτίαν
 πρὸς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τί νῦν χάριν αὐτῇ
 ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρέχεται. τῆς δὲ εἰπάσης, οἶκόν
 ἔχον, οἶκόν ἄριστον· ἀγαπητῆρας καὶ αὐτῆς,
 κατιδίχασι τὸ οἶκον βασιλεύουσιν περὶ φέρον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰ-
 σῶνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἰαυτῆς ζῶν, ἢ παρ' ἀλ-
 λως πολυτελεῶς.

Λύκον καὶ πρῶτον.

Τὸν ὑπὸ κυνῶν διηγεῖς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέ-
 βλητο. προσῆς δὲ ἀπορεῖν, θεασάμενόν τε πρῶτον,
 ἰδέετο πόλιν ἐκ τῆς παραρρέοντός αὐτῷ ποταμῷ κομί-
 σαι. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσεις πόλιν, ἐγὼ τρο-
 φὸν ἐμαυτῷ δώσω. τὸ δὲ ὑπερῆχον, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν
 ἐγὼ πόλιν ὀπίσω σοι, σὺ καὶ τροφή μοι χρησθή.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα κακοῦργον, δι' ὑπερηφάνειας
 ἐνδράσονται.

Λαγῶι.

Λαγῶι πόλις πολεμῶντες αἰετοῖς, παρεκάλεον εἰς
 σύμμαχον ἀλάπακα. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβουλήθησα-
 μιν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἴδωμεν τίνες ἐσὶ, καὶ τίσι πο-
 λευεῖται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείπτοι φιλογνηκοῦν-
 τες, τῆς ἰαυτῆς σωτηρίας καταφρονεῖσι.

Μύρ-

Formica.

QUæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus huius habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prava, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare,

Vespertilio & mustela.

Vespertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est: & cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac vero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura volucris omnibus inimica foret; ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremo autem cum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne voraretur, orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus; Se non murem, sed vespertilionem esse dicebat; & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes, eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνθρώπου ἦν· καὶ τῇ
 χειρὶ διωκεῖται ἀποσέχων, οὐ τοῖς ἰδίῳις ἠρκεῖτο
 σπῆναι, ἀλλὰ καὶ τοῦ τ' γειτόνου καρπὸς ὑφηρεῖτο.
 ἡ δὲ Ζῆς ἀγαπηλὴς ὅπῃ τῇ τέττι πλεονεξία, μελ-
 ιμύρωσιν αὐτὸν εἰς τὸ το ζῶον, ὁ μύρμηξ κα-
 λήτω. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν δὲ διὰ θεσπν
 ὠμίσαλε. μέλει γὰρ τ' νῦν πᾶς ἀρέρας πεινῶν,
 τῷ τ' ἰπτερον σπῆναι συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυ-
 ρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν ἀνθρώπου, καὶ τὰ μέ-
 λετα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον ὃ μεταβάλλοντο.

Νυκτερὸς καὶ γαλή.

Νυκτερὸς ὅπῃ γῆς πρὸς οὐρανὸν, ὑπὲρ γαλῆς σωεληφθῆ· καὶ
 μέλυσται ἀναιρεῖσθαι, πρὸς σωτηρίας ἐδέετο. τῆς
 δὲ φαιδρίας, μὴ διωκόμεναι αὐτὴν ἀπολύσασθαι, φύσιν
 γὰρ πᾶσι τοῖς πῦλοις πολεμεῖν· αὐτὴ ἐλεῖται, οὐκ
 ἔστιν, ἀλλὰ μὲν ἐστὶ καὶ οὕτως ἀφείδῃ. ὕστερον δὲ
 πάλιν πρὸς οὐρανὸν, καὶ ὑπὲρ ἑτέρας συλλεφθῆσαι γαλῆς, μὴ
 βροθίῳ ἐδέετο. τῆς δὲ εἰπέσης, ἀπατίνεχθαι ἔμελλεν
 μῶσιν, αὐτὴ μὴ μῶς, ἀλλὰ νυκτερὸς ἐλεῖται τῇ καὶ
 πάλιν ἀπλύσθαι. καὶ οὕτω σωεῖται δις αὐτὴν ἀλλάξα-
 μένῳ τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμεῖς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ
 ἐπιμένειν, λογίζομεθα· ὥς οἱ τοῖς καιροῖς συμμείαχθαι
 μακροχρόνιοι πολλὰ καὶ τὸν καιρὸν ἐκφύγειν.

Ὁδοι-

Viatores.

Viatores juxta litrus quoddam i. er facientes, venerunt in speculam quandam, & illic conspicati farmenta procul natantia, navim esse magnam existimarunt: quamobrem expectarunt tanquam appulsura ea esset. Cum vero à ventolata farmenta propius forent, non navim amplius, sed scapham videre videbantur. Advestis autem illis, quum farmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui improviso terribiles esse videntur, cum periculum feceris, nullius esse precii inveniri.

Asinus silvestris.

Asinus silvestris asino viso domestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde vero cum vidisset eum ferentem onera, & agasem retro sequentem, & baculis ipsum percutientem, ait, Ast ego non amplius beatum te existimo. Video enim non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse amulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miseria.

Asini.

Asini olim propterea quod assidue onera ferrent & fatigarentur, legatos miserunt ad Jovē solutionē laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens

Ὀδυσπόροι.

Ὀδυσπόροι κατὰ πηγάς αἰγμάτων ἐσθλόντες, ἤλθον ὅπῃ πηγάς σκοπᾶν, καὶ εἶδον διασπόμενοι φρύγανα πόρῃαν ὅπῃ πλέοντα, καὶ ὡς τῇ μεγάλῃ ἐκείνησαν· διὸ δὴ προσέμεινον, ὡς μελλῶσιν αὐτῆς προσερχόμεθα. ἔπειθ' ἐκ τῆς ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐκλυττόντες ἐκλύετο, ἐκείνῃ ναῦν, ἀλλὰ πολλοὶν ἐδύκεν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασιν, ὡς ἄρα καὶ τῶν ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὃν προσεδεδόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῇ ἀνθρώπων ἔνι ἐξ ἀπρόσδοκῶν φασίγγος ἐστίν, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, ἀδελφοὶ δὲ ἐκείνων αἴτιοι.

Ὁν αἰγός.

Ὁν αἰγός ὅσον ἰδὼν ἡμερον ἐν πηγῇ δολίῃ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ὅτι τε τῇ ἐξία τ' αὐματῶν, καὶ τῇ τῆς τρυφῆς ἀπολαύσει. ἴσθον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθροφρόντα, καὶ τ' ὀνηλάτῳ ἵπῳ ἐπόμενον, καὶ ῥοπαλοῖς αὐτὸν παύοντα, ἔφα· ἀλλ' ἴσθω ἐκείνῃ σε βίβλαιμονίζω. ὅρα γὰρ, ὡς ἐκ ἀπὸ κακῶν μεγάλην τ' βίβλαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνου καὶ παλαιπωριῶν κέρδη.

Ὅροι.

Ὅροι ποτὶ ὅτι τῷ συνεχῶς ἀχθροφροῦν καὶ παλαιπωρεῖν, πρὸς βίαν ἐπιμύθιον πρὸς τὴν Δία, λύσειν τῇ πόντων αἰτωμύτοι, ὃ δὲ αὐτοῖς ὅπῃ εἴχεται βελόμα-

volens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingendo fluvium fecerint. Ac illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc usque, ubi aliorum urinam viderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & vulpes.

A Sinus indutus pelle leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiverat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate reargui.

Asinus & ranæ.

A Sinus ligna ferens, pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis ejus suspiriis, Heu tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quum, quia ad breve tempus cecidisti, sic lamereris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse majoribus facile resiliat.

Asinus

Θ, ὅτι τὸτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τίτι αὐτὸν ἀπαλ-
λαγήσεται τῆς χακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιή-
ται ποταμὸν. καὶ κεῖνοι αὐτὸν ἀληθόμεν ὑπολαβόν-
τες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τῆς νυκτὸς ἔχον ἑτέρον
ἰώσιν ὄντων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ ἀφαιστιάμενοι οὐροῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ πεπονημένον ἀντερχ-
τόντων ἐστιν.

Ὁν καὶ ἀλαπίξ.

ὉΝΘ ἐιδυσάμενος λεοντῶν, ἀφελή, τὰλλα τῶν
ζώων ἐκροβῶν. καὶ δὴ δεασάμενος ἀλαπίξ,
ἰσχυρὰ καὶ ταῦτῶν δεδείπιδται. ἡ δὲ (ἐτύχαιε γὰρ
αὐτὸς φθιγγόμενος ποταμικῶς) πρὸς αὐτὸν ἔφη,
ἀλλ' οὐ ἴδαι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγ-
κωμῆς ἦκα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀπαιδότητων, τοῖς ἔξω
δοκούντις πνυεῖν, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλαστολήας ἐλέγ-
χονται.

Ὁν καὶ βαΐδαρι.

ὉΝΘ ξύλα βαΐζαν, διέξανε τινα λίμνην. ὁλι-
θήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δύνα-
μαι, ἀδύνατό τε καὶ ἔγενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βα-
ταχχοὶ τῶν γενεῶν τούτων ἀκούσαντες, ὡς οὗτοι, ἔφα-
σαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χερ-
νον διέτρεχες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πνυτῶν,
οὕτως ὀδύρη;

Ἐπιμύθιον.

Τούτων τῶν λόγων χρήσαι' ἂν τις πρὸς ἀνδρα ῥάθυ-
μον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόντοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τῶν
πλεόντων ῥαδίως ὑφιστάμενος.

Asinus & corvus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasione procul stante ac ridente, lupus prateriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantum viderint, persequuntur; huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & vulpes.

Asinus & vulpes, inita inter se societate, exierunt ad venationem. Leo vero quum occurrisset ipsis, vulpes imminens periculum videns, profecta ad leonem, tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, illa, adducto asino, in cautes quosdam ut incideret, fecit. Sed leo videns illum fugere minime posse, primam vulpem comprehendit, deinde sic ad asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sepe & seipsum nescios perdere.

Gallina & hirundo.

Gallina serpentis ovis inventis, diligenter cauta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, ô demens, quid hæc nutris, quæ quum excreverint, à te prima injuriam auspicabuntur?

Ὅν τε καὶ κόραξ.

Ὅν τε ἡλκωμένον τὸ γένειον, ἐν πνικτεῖναι ἐνέμελλο.
κίρακα δὲ ἐπικραδίσαντι αὐτῇ, καὶ τὸ ἔλκεος
φαίνεται, ὃ ὄν τε ὀγκῆτο καὶ ἤλατο. τὸ δὲ ὀγκῆτο
σφραγίσαν ἰσχυρῶς καὶ γελῶντι, λύκα παρὰ τὴν αὐ-
τὴν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀδελφοὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ μόνον ἐφθό-
μεν αὐτῇ διακόμιδα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγεῖσθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ χειροῦργοι τῷ ἀνθρώπῳ καὶ
μόνον φαίνοντες δῆλοί εἰσιν.

Ὅν τε καὶ ἀλώπηξ.

Ὅν τε καὶ ἀλώπηξ κοινοῦναι σιωπόμενοι πρὸς ἀλ-
λῆς, ἐξήλθον εἰς ἄγρον. λέοντες δὲ αὐτοῖς
πετυχόντι, ἡ ἀλώπηξ τὸ ἐπιτηδεύον ἐρῶσα κίν-
δυνον, προσελθούσα τῷ λέοντι, παραδίδωσιν αὐτῇ τὸ
ἴδιον ὑπέχετο, εἰάν αὐτῇ τὸ κίνδυνον ἐπαγγέλλεται.
τὸ δὲ ἀπολύσειν αὐτῷ φησὶν, ἐκείνη παραχαλῶ-
σα τὸν, εἰς τινὰ πᾶσιν ἐμπιστεῖν παρεσιδίασε. καὶ ὁ
λέων ὅσον ἐκείνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, προστίτω τῷ
ἀλώπηκα σιωπῶν, εἰς οὕτως ὅτι τὸ ὄνεν ἐτράπη.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ἐπὶ τοῖς κοινοῦσι ὅπως ἐλθόντες,
κατανοοῦσι πολλὰ καὶ αἰετῶς προσεγγίζοντες.

Ὅρνις καὶ χελιδών.

Ὅρνις ἴστας ἀπὸ ἑρῶσα, ὅπως αὐτὴς ἐκτεμε-
ρασα ἐξέκολλα. χελιδὼν δὲ διασπαμένη αὐτῷ,
ἴδεν, ὡς μάλα, πὶ ταῦτα τέρεται, ἀπὸ αὐτῆς ἡδύντα ὅτι
οὐκ ἔστιν αὐτῇ ἀδικεῖν ἀρξέται;

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem licet afficiatur maximis beneficiis.

Camelus.

Q Uum primum visa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. Ubi vero procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eousque, ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ non inesse bilem, eo contemptus iere, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessumdatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit, Sed si qui prior conculcavit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis, in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affa.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπιδάσδυτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστε διεργατήτης.

Κάμνηλα.

Οἱ φροῶντες κάμνηλα ἄρρη, οἱ ἀνθρώποι φοβη-
δύντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπληγότες, ἐφύγον.
ὡς δὲ χεῖρα πορτοῦνι, συνέιδον αὐτῆς τὸ φάειν,
ἰδαίνονταν μέχρι τῆς πορτοῦνι. αἰδομένοι δὲ καὶ
μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χοιλίᾳ οὐκ ἔχον, εἰς τοσούτον κα-
ταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινούς αὐτῇ φειδέν-
τες, παρὶν ἐλαύνειν διεδάχατιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τ' ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ συν-
ήθεια ἀκαταφρονήτα ποιεῖ.

Ὅρις.

Ὅρις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τὸ Διὶ
ἐντύχαιεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ
τ' ἀρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν δέλιπτος
ἐπιχείρησε τὸ το ποιεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἀρότερον ἐπιδείκνυνται
ἀνδιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Πειριτερά.

Πειριτερά δίψη ζωοχρημῆ, ὡς ἐδεάσασθαι ἐν πινε
τόπῳ κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν
ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλὰ τὰ ῥοῖζα ἐνεχθεῖσα, ἐλαθεν
ἐαυτῷ τὸ πινάμι ἐμπειῶσαι, ὡς καὶ τ' πλεονῶν αὐτῆς
φεικλαδύντων καταπετεῖν ὅτι γλυκὺ, καὶ ὑπὸ πινε τῷ
παρὰ τυχόντων ἀλάνει.

E 4

Ἐπ.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob velamentes alacritates, inconsulto res aggredientes injicere sese in perniciem.

Columba & cornix.

Columba in columbario quodam nutrita, fecunditate superbiebat. Cornix vero ea audita ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quod plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos, qui in servitute multos liberos procreant.

Dives.

Dives duas habens filias, altera mortua, præfatas conduxit. Quum vero altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ vero non necessaria sic vehementer plangunt! mater ait, Ne mirare, filia, si hæ ita lamentantur: nam numorū gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecunia amore non vereri ex alienis calamitatibus quietum facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddā ovibus, strata sub quercu veste, ascendit & fructū decutiebat. Oves vero inter edendum glandes, nesciæ & vestes una devorant. At quū pastor descēdisset, ut quod erat

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι ἐννοεῖ τ' ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς
 παρθυμίας, ἀπεισιπείως παρ' ἡμέραν ἐχειροῦντες,
 ἑμβαλλασιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περὶ στεῖχ' καὶ κορσίνης.

Περὶ στεῖχ' ἐν πνιφεύσειαν τετραμήνη, ὅτι πολυτε-
 κνία ἐφρουάτ' αὐτή. κορσίνη δὲ ὡς τῆς ἀκοῖσας, ἔφη,
 ἀλλ' ὡς αὐτὴ, πέπτυσσ' ὅτι τούτῳ σεμνωμένη. ὁ δὲ γὰρ
 αὐτὴν πλείονα πικρίας, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνά-
 γης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' οἰκὸς δυσυχέστεροι εἰσιν,
 ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσι.

Πλείστοι.

Πλείστοι δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ὑποταγού-
 σης, θρηνούσας ἑμιδάσκειτο. τῆς δὲ ἑτέρας παῖδες λι-
 γυροῦσας, ὡς ἀθλίαν ἡμεῖς, ὡς γὰρ αὐτὴ αὖ ἐστὶ τὸ πένθος,
 θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, εἰ δὲ μὴ παροσκήκωται, οὕτω σφο-
 δρῶς κέπτοται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θυμίζε τέκνον, εἰ
 αὐτῇ οὕτω θρηνοῦσιν· ὅτι γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιεῖσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι ἐννοεῖ τ' ἀνθρώπων διὰ φιλαρ-
 γυρίαν οὐκ ἐκτοῦσιν ἀλλοτρίας συμφροδῆς ἐργασίας.

Ποιμῶ.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς πινὰ δρυμῶνα τὰ πρέβρατα, ὑπε-
 σφράσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρ-
 πὸν κατέσπει. τὰ δὲ πρέβρατα ἐκθιόντα τὸν βαλάντιον, ἔλα-
 σεν καὶ τὰ ἱμάτια συλκταφάγοντα. εἰ δὲ ποιμῶν κα-
 Ε. 5: τας,

erat factum vidit, O pessima, ait, animalia! vos ceteris vellera ad vestes præbetis, à me, vero qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis,

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob demeritiam, eos qui nihil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos male tractare.

Piscator & cernus.

Piscator demisso reti in mare, retulit cernum: qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, Sed ego demens fuerim, si, quod in manibus est, misso lucro, licet sit parvum, exspectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus est amittat, quod parva sint.

Equus & asinus.

Homo quidam habebat equum & asinum. Cum autem iter facerent in via, ait asinus equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Illo non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa asini pelle, conquerens equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

πῶς, ὡς εἶδε τὸ γηρονός, αἰ κἀκίστα, ἔφη, ζῶα, ὑ-
μεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρχεσθαι εἰς ἐσθλὰς παρέχεται, ἐμοὶ δὲ
πρέποντ' ὅς μιν καὶ τοῖς ἰσχυροῖς ἀφείλεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι'
αἰσίων, τοῦ μηδὲν προσήκοντος διερρηγνύντες, καὶ τῶν
οἰκείων φάυλα ἐργάζονται.

Ἀλιεύς καὶ σμαρίς.

Ἀλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνέ-
ηκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ ἔσται, ἰκτέλιν αὐτὸν
καὶ μὴ μὴ λαβεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἑᾶσθαι διὰ τὸ σμικρὸν
τυγχάνειν· ἀλλ' ὅταν αὐξήσῃ καὶ μεγάλη, φησὶ, γρη-
μα, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἵπτε καὶ εἰς μεζονά σαι
ἀφείλεται ἔσμεν. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἄνθρωπος
εἰμὶ, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδ' ἐστίν, καὶ σμικρὸν
ἢ, τὸ προσδοκώμενον, καὶ μὲν ἔτι ἀρχῇ, ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δὲ ἐλπίδα
μείζοντα, καὶ ἐν χερσὶν ἀφείδω σμικρὰ ὄντα.

Ἰππὸς καὶ ὄνος.

Ἀνθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ἐσθλόντων δὲ,
ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ, ἄρσεν ἐν τῷ
ἐμῷ βάρει, εἰ θέλεις εἰνέ με σὺν. ὁ δὲ οὐκ ἐπέσθη. ὁ
δὲ ὄνος πρὸν ἐν τῷ κόπῳ ἐγελεύθη. τὸ δὲ δευρὸς
πάντα ὅππότεντ' αὐτῷ, καὶ αὐτὸν τὴν ὄνον δορᾶν,
δρῶν ὁ ἵππος ἐβόα, οἴμοι τῷ παναλίῳ, τί μοι
σμεῖται τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θέλῃς γὰρ μικρὸν βάρ-
ος λαβεῖν, ἵδου ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέμας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συκοι-
νωγῶντες, ἀμφοτέρω θωπήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρώπος.

Homo & satyrus.

Homo quidam cum satyro inita societate, una cum eo comedebat. Hyems vero & frigus cum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

Vulpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quicquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi vero quum non advertissent, confestim abiere. Ut igitur vidit eos vulpes præterisse, exivit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quod servata à se gratias sibi non ageret, vulpes conversa inquit, Heus tu, ego vero egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus, & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt,

Homo

Ἀνθρώπου καὶ σάτυρου.

Ἀνθρώπος τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος,
 σκυιαδίαν ὡς αὐτοῦ. χειμῶν δὲ καὶ ψύχης γλυ-
 μφία, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρειν τῷ σά-
 τυρι ἀπέπεσε. ὃ σάτυρος ἐπεροπίσταντο, δι' ὡς αἰτίαν
 αὐτοῦ προσήλθε, ἔφη, τὰς χεῖρας μεθ' ἐρμαιῶν ἐκ τῆς κρύσε.
 μὴ μικρὸν δὲ ἐδέσμευσε θερμοῦ προστεχθέντος, ὁ
 ἄνθρωπος προσφέρειν τῷ σώματι, ἐρύσσει αὐτό. πυν-
 διομφία δὲ πάλιν δι' ὡς αἰτίαν αὐτοῦ προσήλθε, ἔφη, τὸ
 ἐδεσμευθῆναι καὶ ψύχῃ. ὑπελαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, αἰὶ ἐρω-
 γη, ἔφη, ὑπὸ τῆς νυκτὸς ποταμοῦ Ἰου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ
 τῆς αὐτῆς σώματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φέγγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας,
 ἀναμφοκόλος ἐστιν ἡ διὰ δεξις.

Ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγὸς φέγγει, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολλῶν δρύ-
 μων ἀνύσσει, ἄνδρα δρυοτόμον ἐλθόντα ἐν ταύταις,
 καὶ δικίον τῆς κρύσεως αὐτοῦ. ὃ δὲ ὑποδείξας αὐτῇ
 πῶς αὐτὸν καλεῖται, εἰσελθόντα ἐκρύπτειτο εἰς τὰς γα-
 νίας. τῇ δὲ κυνηγῇ ἐλθόντων, καὶ ἐρετάντων τῷ ἄνδρα,
 οὐκ ἔφη μὴ φωνῇ ἡρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ
 αὐτοῦ τὸ πονεῖν εἰδέναι. οἱ δὲ μὴ προσχέοντες, ἀπῆλθον
 παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοῦ ἡ ἀλώπηξ παρελθόν-
 τας, ἐξῆλθεν ὡς προσφαινοῦσα. μεμεφομένη δὲ αὐτῷ ἐκεί-
 νῃ, ὡς σὺ δεῖσαι μὴ δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ
 ὁμολογοῦσαν ἡ ἀλώπηξ ὅπως εἰσέειπε, ὡς οὖν, ἀλλ'
 ἐρωγὴν ἔδειξεν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγους ὁμοία καὶ τὰ
 ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ οὐκ ἐρώπης εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ χρηστὰ μὴ ἐπαγγελλομένης τοῖς
 λόγοις, ἀλλ' ἐργατίας δὲ ποιουμένης τοῖς ἔργοις.

Ἀνδρῶν.

Homo perfractor statue.

Homo quidam ligneum habens deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipsum cruribus, projecit in pavimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quam plurimum effluxit. Quod ille jam cum colligeret, exclamabat, Perversus es, ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuisti, verberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, non profuturum te tibi honorando pravum hominem, sed verberando ipsum profuturum magis.

Homo & canis.

Homo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam suum & familiarem. Canis item ipsius alium invitans canem dicebat, ô amice, veni, cœna una mecum. Is cum accessisset, lætus adstabat, magnam spectans cœnam, secum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est? nam & nutriar, & ad satietatē cœnabo, ita ut nullo modo cras efuriam. Hæc secum dum diceret canis, simulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret; coquus, ut vidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, ejecit statim de fenestris. At is quum decidisset, abibat vehementer exclamans. Sed canum quidam quū illi in via occurrisset, percontabatur, Ut belle cœnatus es, amice? Qui respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam qua egressus sum, novi.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

Ἀνθρώπου καταδράσας ἀγῶμα.

Ἀνθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέτο τε τῷ ἀγα-
θοποιῶσαι αὐτόν. ὡς οὐκ ταῦτα ἔπαυεν, καὶ εὐδὲν
ἦπεν ἐν πνίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτόν τ' σκελῶν,
ἔρριπεν εἰς τὸ ἔδαφος. ποροσμετάσης οὐκ τῆς κεφαλῆς,
καὶ αὐτίκα κλαυθίσης, χροσὸς ἔρριψεν ὅτι πλείους.
ὑπὸ δὲ ζυνάγων ὁ ἀνθρώπου ἔβόα, σρεβλὸς ὑπάρ-
χης ὡς γὰρ οἶμα, καὶ ἀγνώμων. πμῶντά σε γὰρ ἤμι-
σά με ἀφείλσας, τυπήσωγα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς
ἀμείβω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἀφείλησεν πμῶν πονηρὸν ἄν-
θρωπον, τύπων δὲ αὐτὸν μάλλον ἀφείλησεν.

Ἀνθρώπου καὶ κύαν.

Ἀνθρώπος τις ἡτοίμαζε δείπνον, ἐστίασεν πνὶ ἀπὸ
φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύαν αὐτῷ ἄλλον κύνα
ἐκάλε, λέγων, ὦ φίλε, δόξω ζυνδεδίγησέν μοι. ὁ δὲ
ποροσμετῶν, χαίρον ἐσταλὸς, βλέπων τ' μέγαν δείπνον,
βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξα-
πνείως ἐφάνη. τσαρήσομαι τε γὰρ, καὶ εἰς κύον δει-
πῶ, ὡς ἐ με αὐτοῖς μνησθήτω πεινᾶσαι. ταῦτα
καὶ αὐτὸν λέγων τῷ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντ' ἃ
κέρκον, ὡς δὴ εἰς τ' φίλον θαρρύνοντ', ὁ μάγει-
ρος ὡς εἶδε τῷτον αἰδὲ κακῆσε τ' κέρκον πεισφρόντα,
καταγὰν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παρὰ χεῖμα ἔξωθεν
τῷ θυρίδων. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπὴν μεγάλως κρίζαν.
τῷ τις δὲ κυνῶν τ' καὶ ὁδὸν αὐτοῦ ζυναντωντων,
ἐπηρεῖται, πῶς ἐδείπνησας φίλος; ὁ δὲ πορὸς αὐτὸν ὑπο-
λαβὰν, ἔφη, ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως με θυαθεὶς ὑπὸ κύον,
οὐδὲ τ' ὁδὸν αὐτῷ ὁδὸν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δὲ θαρρύνει τοῖς ἐξ ἄλλο-
τερον οὐ ποιεῖν ἐπαγγελομένοις.

Ἀνδρῶν.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suavitatem pisces assilire. Ut vero multum contendens, nihil proficeret, depositis tibiis, assumit rete, ac jacto in aquam, multum piscium cepit. Quibus evacuato reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes! quum sonabam tibia, non saltabatis: quum vero cessavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorum pascens, amisit vitulum, lustrandique omnem solitudinem, indagando moram traxit. Ubi autem invenire nihil potuit, precatus est Jovem, si furem qui vitulum cepit ostenderit, hædum in sacrificium oblaturum. Caterum proficiscens in quercetum quoddam, invenit à leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, elevatis manibus suis in cælum, ait, ô domine Jupiter, promiseram tibi hædum me daturum esse, si furẽ invenirẽ: nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si hujus manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant precantur: cum invenerint, quarunt effugere.

Corvus.

Corvus ægrotans, ait matri, Mater, precare deũ, nec lamẽrare. Ea vero respondẽs, ait, quis deus, ô fili,

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἀλιδιπικῆς ἀπειροῦ, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δί-
κτυα, παρερχόμενος εἰς τιμὴν θαλάσσης, καὶ σταῖς ὅπῃ
παύσας, τὸ μὲν πρῶτον κύλη, τομίζαντες πρὸς τιμὴν
ἡδυμανίαν τοῦ ἰχθύος ἐφάλειδαι. αἱ δὲ ὅπῃ πολλὰ δια-
τηνόμενοι ἦνυσεν οὐδὲν, ἀποδέμενοι τοῦ αὐλοῦς, ἀνα-
λαμβάνει τὸ ἀμαρτίδης ἔργον, καὶ χαλὰν κατὰ τὴν ὕδατος, πολλὰς
ἰχθύας ἤγαθον. ἐπεὶ αὖτε δὲ αὐτὸς ἀπὸ τῆς δικτῆς,
ὡς εἶδε πιδόντας, ἔφη, ὦ κακίστα ζῷα, ὅτε κύλην, οὐκ ἀρ-
χέσθε ὅτε δὲ πέπαιμυ, τὸ τοιοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καὶ ἐν τι-
ποσπύοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλιω ταύρῳ βύσκειν, ἀπώλεσε μόχρον.
ἀφελῶν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρδονῶν. ὡς
δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἠδυνήθη, ἠύξατο τῷ Διὶ, ἂν τὴν λαβόν-
τα μόχρον κλέπῃ ὑποδείξῃ, ἔειπον εἰς θυτίαν προσ-
αίξῃ. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς πηγάδα δρυμῶνα, διερίσκει
λίαντα χατὰ δόξαν τὴν μόχρον. ἔμφοδος οὐκ ἔχοντος,
καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρσας τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὴν οὐ-
ρανὸν, ἔπειν, ὦ Δεσποτὰ Ζεῦ, ἐπηγείλα μιν σὺ ἐρι-
σιν δώσῃ, ἵνα τὴν κλέπῃ ὑποδείξῃ νῦν ταύρῳ σοὶ θυ-
σιν ὑποχνοῦμαι, ἵνα τούτῃ τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσουχεῖς, οἱ πῖναι δὲ πρῶτον
τὸ μὲν εὐχόμενοι εὐρεῖν, εὐχόμενοι δὲ ζητῶσιν ὅπου
εὐρεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μητερ, εὖχε τῷ θεῷ,
καὶ μὴ θνήσκῃ. ἡ δὲ ὑπελαβούσα ἔφη, τίς σε,
ὦ τέκνον,

ô fili, miserebitur tui? cujus enim tu carnes non
es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos
habent, eos amicum in necessitate inventuros no-
minem.

Aquila.

Super petram aquila sedebat, leporem captura-
hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra
ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante o-
culos stabat: quam cum vidisset, Et hæc, inquit,
mihi altera mœstitia, quod propriis pennis inter-
eam.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis à suis
periculum patitur.

Cicada & formicæ.

Hyemis tempore quum tritica maderent, formi-
cæ ventillabant: cicada autem esuriens petebat
ab eis cibum. Formicæ vero dixerunt ei, Cur æsta-
re non colligebas alimentum? Hæc ait, Non eram
ociofa, sed canebam musice. Tum hæc ridentes di-
xerunt, Si æstate modulaberis, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quemquam ali-
qua in re esse negligentem, ne mœreat ac pericli-
tetur.

Vermis & vulpes.

Qui sub cœno celabatur vermis, super terram e-
gressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus
sû medicaminû doctus, qualis est Paxon deorû me-
dicus. Et

ὁ τέκνον, ἃ θεῶν ἐκείσθ; πίνῃ γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γὰ
ὠκ ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθρούς ἐν βίῃ ἔχον-
τες, ὡδένα φίλον ἀνὰ ἑκὴ δὴρῆσιν.

Ἀετός.

ἽΠερ' ἀνέθεν πέτρας αἰεὶς ἐκιδέζετο, λαγῶν θηρῶ-
σιν ζητῶν. πῦν δέ τις ἔβλεπε τοξόχας. καὶ τὸ μὲν
βέλῃ ἐντὸς αὐτῆ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυκὴ σὺ τοῖς πε-
ρὶς τοῦ ὄφθαλμοῦ εἰσῆκε. ὁ δὲ ἰδὼν, ἔφη, καὶ
πὺ μοι ἐτέρω λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῃς περὶς ἐναπο-
θέσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν πῆς ἐν ἑῷ ἰδίαν
κινδυνώσῃ.

Τίτλις καὶ μύρμηκας.

Χειμῶνός ὦρα ἃ σίτων βραχύντων, οἱ μύρμηκας
ἐψυχον. τίτλις δὲ λιμώτην ἦτορ αὐτῶν προσέειπε. οἱ
δὲ μύρμηκας εἶπον αὐτῷ, διαπὶ τὸ θέρος οὐ σιωπήσας
προσέειπε; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδεν μεσι-
κῶς. οἱ δὲ γαλάσσους εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρος ὦρας ἠθ-
λεις, χειμῶνός ὄρχῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δηλοῖ, ὅτι οὐ δέη πᾶσι αἰμελεῖν ἐν παντὶ
πρόφρονος, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνώσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γλῶττιν ἐξε-
λθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρὸς εἰμι φαρμά-
κων ὀπτημάτων, εἰς ἐστὶν ὁ τῷ θεῷ ἰατρὸς Πάριον. καὶ
πῶς,

dicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne verbum inane esse.

Gallina zuriþara.

Gallinam quis habens ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similem reperit. Hic multum sperans se inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus, & fugere insatiabilitatem.

Leo & vulpes.

Leo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decrevit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus simulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes visitationis gratia comprehensas devorabat. Multis igitur absumptis animantibus, vulpes ea arte cognita, accessit ad id ipsum, & stans extra speluncam, rogabat quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur; vulpes ait, quia me vestigia terrent, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines conjecturis prævifa pericula evitare.

πῶς, εἴπιν ἀλώπηξ, ἄλλας ἰώμεθ', σ' αὐτὸν χω-
λὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ ἀποχέριθ' ἡ αἰεία,
πῶς λόγῳ ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὅρνις χρυστόκῳ.

Ὅρνιθ' αἱ εἶχον τὰ χρυσὰ τέκνα· καὶ νομί-
σας ἔνδον αὐτῆς ὄρνεν χρυσὸς ἐν, κλείνας ἐν-
μικτὴν οἰκίαν τῷ λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀφρόνως αὐτοῦ
τῇ ἐλπίσας ἐβλήσεν, καὶ τ' μικροῦ ἐξέρχεται ἐκείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι,
καὶ τ' ἀπλησίαν φεύγειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Ἐὰν ἡμετέρας, καὶ μὴ διωξάμεθα διαρκέσται αὐ-
τοῖς ἡσυχίᾳ, ἔγνω δι' ὀπινοίας τὴν ἀφροσύνην. καὶ
δι' ἀπαρξυμότητος ἐν ἀσπλάγξει πρὶν, καὶ κατακλει-
σθεὶς, ἀποσπεύσκειτο νοσεῖν. ἀπαρξυμότητος οὖν τὰ
ζῶα ὀπισθέφθαλως χέειν, συλλαμβάνειν κατὰ τὴν αὐ-
τῆς. πολλῶν οὖν ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχ-
νημα τοῦτο γινώσκει, ἀπαρξυμότητος πρὸς αὐτὸν, καὶ
σῶσαι ἔχεται τ' ἀσπλάγξει ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τῷ
δὲ ἐπὶ τῷ, κακῶς, καὶ τῷ αἰτίᾳ πυνθάνετο, δι' ἣν οὐκ
εἰσέρχεται, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὅσοι ἔχρη
πολλῶν ἐσθύντων, ὀλίγων δὲ ἐξόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τ' ἀνθρώπων ἢ τι-
μηρίων ἀποφύγετε τὴν κινδυνώδεα ἐκδοῦναι.

Λέων

Lupus & vetula.

LUpus esuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam audivit lugentē puerulum, eique dicentem anum, Desine plorare: sin minus, hac hora tradam te lupo. Ratus igitur lupus serio loqui aniculam, exspectabat ad multā horam. Sed quum advenisset vesp̄era, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis, lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

Hædus & lupo.

Hoedus super domo quadam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. Sed lupo ait, Heus tu; non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. Atque aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris asini statim recordatus est.

Affa

Λύκῳ καὶ γραῦς.

Λύκῳ λιμώσαν φεικὴ ζήτησὶ προσέειπε. γηρόμε-
νος δὲ κατὰ πινά τόπον, ἤκουσε παιδίον κλαίον-
τος, καὶ γράος λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι ἢ κλαίειν· εἰ
δὲ μὴ, τῇ αἶρᾳ ταύτῃ ὀπιθώσω σε τῷ λύκῳ. οἶόμε-
νος δὲ ὁ λύκῳ ὅτι ἀληθὺς ἢ γραῦς, ἵστατο πολ-
λῶ ἐκδεχόμενος αὐραν. αἰς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν,
ἀκούσας πάλιν τῆς γράος κολακιδεύσης τὸ παιδίον, καὶ
λεγούσης αὐτῷ, εἰάν ἔλθῃ ὁ λύκῳ δόδω, φρονέου-
μεν, ὡς τέκνον, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκῳ, ἐ-
πρόβητο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλῃ, ἀλλὰ μὴ λέ-
γῃσιν, ἀλλὰ δὲ φερόμεσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πορὶς ἀνθρώπους οἳ πινεὶ τὰ ἔργα τοῖς
λόγοις ὡς ἔχουσιν ὅμοια.

Ἐρεφῶ καὶ λύκῳ.

Ἐρεφῶ ὅτι πινῶ δώματῳ ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον
παριόντα εἶδεν, λοιδόρη καὶ ἑσκαπῆεν αὐτόν. ὁ
δὲ λύκῳ ἔφη, ὡς εἶπες, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τό-
πος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τίς καὶ ὁ ἰα-
εὺς δίδωσι τὸ φερόμενον καὶ τὸ ἀμεινόντων.

Ἡμίονῳ.

Ἡμίονῳ ἐν κρεῖντι παχυθεὶς, ἀνισκίρτησε βοῶν
καὶ λέγων, πατήρ με ἐστὶν ἱσπῶς ὁ ταχυδρόμος,
καὶ γὰρ αὐτῷ ἔλθῃ αἰσχυροτάτῳ. καὶ πάλιν ἀνάλκῃς
ἐπιλαθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐπαύσατο, τὸ πα-
ρὸν οὐκ οὐδὲν ὑπεμνήσθη.

Ἐπι-

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

Serpens & agricola.

Serpens in agricolæ vestibulis delitescens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut vero prospexit parumper, festinans agricola ut ipsum percuteret, erravit, tantum percussio foraminis orificio. Digresso autem serpente, agricola ratus serpentem non amplius injuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, Non erit nobis post hac fides amicitiae, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odii, aut vindictæ oblivisci, quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temere & frustra, viri, occidite: Non enim vestrum quenquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil. Et hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad male agendum.

Arundo.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χερὶν εἰς δόξαν φέρηται, τῆς αὐτῆς γὰρ μετὰ τῆς μὴ ὀπιλανθανέτω. ἀ-
ρίστων γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

Ὅρις καὶ γεωγῆς.

Ὅρις ἐν γεωργῷ τοῦ δούρου φαλδίαν, ἀνείλεν αὐ-
τὸν τὴν νῆπιον παιδίον. πένθῃ δὲ τοῖς γονόσιν ἐ-
χρίστο μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυ λα-
βὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελεῖντα φονεύσιν. ὡς δὲ ἔ-
κυψε μικρὸν, σπύρας ὁ γεωργὸς τὴν πατάξαι αὐτὸν,
ἐσχίσσε, μόνον κράζας ἢ τῆς τρυγλῆς ὀπλίω. ἀπλ-
δίῃ δὲ τὴν ὄφιν, ὁ γεωργὸς νομίσας τὴν ὄφιν μικρὸν
μνηστρακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλλας, ἔθηκεν ἐν τῇ
τρυγλῇ. ὁ δὲ ὄφιν λεπτὸν συρίζας, εἶπεν, οὐκ ἔστι
ἡμῶν ἀπάρτι τίς τις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν
ἔσθω, σὺ δὲ τὴν τῦμβον τὴν τέκνη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύτης
ὀπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπῃ μνημόσινων, δι' ὃ ἐλυ-
πήθη.

Σαλπγκτής.

Σαλπγκτής στρατὸν ὀπισμαίων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ
τῆς πολεμίας, ἐβόα, μὴ κτείνετε με, ὡς ἄνδρες,
εἰκὴ καὶ μάτιω. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπὸ κτείναντα πάλιν
γὰρ τὴν χαλκοῦ πύργον οὐδὲν κτείναντα. οἱ δὲ τοῖς αὐτὸν
ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δι-
νάμην πολεμεῖν, τοῦ πάντας τοῖς μάχῃ ἐγείρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πάλιν πάλιν, οἱ τοῦ χαλκοῦ
καὶ βρεῖς δυνάσας ἐπυγείροντες εἰς τὸ χακοποιεῖν.

Arundo & oliva.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, arundo & oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa & declinata ventis, facile evasit; oliva autem cum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grui.

LUpus, gutturi osse infixo, mercedem grui se præbiturum dixit, si capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacundo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DUobus gallis pugnantibus de gallinis fœminis, alter alterum in fugam vertit; ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit, in altum elevatus, stansque super alto pariete, magna voce clamavit; & statim advolans aquila eum rapuit.

Κάλαμῳ καὶ ἔλαια.

Διὰ κατερίαν καὶ ἰχθὺν καὶ ἰσχυρὰν κάλαμῳ καὶ ἔλαια ἤριζον. ἥ δὲ καλὰ μεκένειδιζομένης ὑπὸ τῆς ἑλίας, ὡς ἀδιωάτε καὶ βαδίως ὑπεκλινόμενης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμῳ σισυπῶν οὐκ ἐφθέλξατο. καὶ μετὸν ὑπεμείνας, ἐπειδὴ ἀνέμῳ ἐπρόδεν ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς κάλαμῳ ὑποσειαδὲς καὶ ὑπεκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, βαδίως διεσώθη· ἡ δὲ ἔλαια ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῷ μὴ ἀντιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῷ ποθὲς μείζοντας φιλοφρονούντων.

Λύκος καὶ γέροντῳ.

Λύκος λαίμαργός ἐστιν ἐπιπήγῃ. ὁ δὲ γέροντῳ μισθὸν παρέχοντι πιν, εἰ τιλὴ κεφαλῇ αὐτῆς ὀπιβαλοῦσα, τὸ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῷ λαίμῳ αὐτῷ ἐκβάλλει. ἡ δὲ πᾶς ἐκβαλοῦσα, διελγόμενῳ ἔσται, ἥ μισθὸν ἐπιπήγῃ. ὅς περ γιλάσας, καὶ οὐδὲν τας διήξας, ἀρκεῖσσι μισθός, ἔφη, τοῦτο καὶ μένον, ὅτι ἐκ λύκος σῶματῳ καὶ οὐδὲν τας ἐξήρες κἀραν σῶμα μισθὸν παύσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ ποθὲς ἀνδρας, οἳ πινες δὲ πιν δυνάμει διαπορεύονται, τοῖς διεργέταις τοιαύτας ἀποτέμεισι χεῖρας.

Ἀλέκτορες.

Αλέκτορες δύο μαχημένους πρὸς ἀλλήλων ὀρνίθων, ὁ εἷς τῷ ἑτέρῳ κατέδωκεν. καὶ ὁ μὲν ἠπλήθη, εἰς τόπον κατὰ σκιον ἀπὸ τῆς ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ἰψῳ ἀρθεῖς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου σῆς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρδύτης ἀετὸς κατέσπασε, ἥρπασεν αὐτόν.

rapuit. At qui in tenebris delitescerebat, ex illo intrepide gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

SEnex olim incisa à se ligna quum ferret, multam ibat viam; ac ob multum laborem depositio in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus senex, ait, Ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Rane.

DUæ ranæ, siccata palude ubi habitabant, circumibant, quærendo ubi manerent. Ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera vero ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulte fiat.

Agnus & lupus.

AGnus in alto quum stare loco, lupum inferius prætereuntem viam maledictis insectabatur, & feram malam & crudivoram appellabat. Sed lupus conversus, ait ad ipsum, Non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas turris.

Affa-

αὐτὸν. ὁ δὲ ἐν σκότει κακρυμμένῳ, ἀδείας ἐκτελεῖ
 ὑπέρβαιος ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δὲ δλοῖ, ὅτι κύριος ἱερφάνοις ἀνπτίσ-
 πται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρον καὶ θάνατος.

Γέρον ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρον, πολλῶ
 ὁδὸν ἐξάδιζε. καὶ διὰ τὸ πολλὸν κόπον ἀποδέμενος
 ἡτόμα πινὶ τὸ φόβον, τὸ θάνατον ἐπιχαλεῖτο. τῷ δὲ θά-
 νάτῃ παριόντι, καὶ πτωθαιολογῶν τὴν αἰτίαν δι' αὐ-
 τὸν ἐλάλη, δειλιάσας ὁ γέρον, ἔφη, ἴα με τὸ φόβον
 ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δὲ δλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνθρωπὸς φιλόζωνος, εἰ
 καὶ δυσχερὲς, καὶ πῶχός ἐστι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ καλεῖσθαι, πε-
 ρεῖσιν ζητῶντες τοῦ καλὰ μείναι. καὶ ἐλθόντες εἰς
 φέας βαθὺ, καὶ κύματα κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ,
 ἰμὸν εἰς συνελούσθαι, ἵνα πηδήσωσι παρὸν δὲ κάτω
 ἰδὲ ἔπειρος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τῷτο ξηρανθῇ, πῶς διω-
 σίμεθα ἀναδύσθαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός δὲ δλοῖ, ὅτι ἀνὸν συμφορῆς μὴ ποιεῖν π.

Ἄρνός καὶ λύκος.

Ἄρνός ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν
 παριόντα τὸ ὁδὸν ἱσκάπτει, καὶ διεκόν κακὸν ἀπαά-
 λει καὶ ἀμολόγῃ. ὁ δὲ λύκος ἔρχοις, εἶπε πρὸς αὐτὸν,
 ὡς με λαιδερῆς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵσταται.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

Culex & leo.

Culex ad leonem accedens, ait, Neque timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur? quod laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & foemina cum viro pugnans facit. Ego vero longe sum te fortior. Si vero vis, veniamus ad pugnam. Et cum tuba cecinisset, culex inhaesit mordens circa nares ipsius laevis genas: leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo leone quum sonuisset tuba, & epiniciu[m] cecinisset, avolavit. Aranez vero vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quod cum maximis pugnans, à vili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & à parvis prosternuntur.

Finis Æsopi Fabularum.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομνέοντας ὕδραν ἀπὸ ἀναξίαν
ἀνδράπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κάνωψ καὶ λείων.

Κάνωψ πρὸς λέοντα ἔλθων εἶπεν, οὐδὲ φοβῶμαι σε,
οὐδὲ διωατώτερός μιν εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ
δυσίαμις; ὅτι ζύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδύσι;
πῶτο καὶ γυνὴ τῆς ἀνδρὸς μαχρὸν ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λείων
ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς
πόλεμον. καὶ σάλπιγγας ὁ Κάνωψ, ἐνεπήγειο δάκναν τὰ
πρὸς τὰς ρίνας αὐτοῦ ἀπειχα πρὸς ὤπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδί-
οις ὄνυξι κατέλυσεν αὐτὸν, ὥς ὅτι ἠγανάκησεν. ὁ Κάνωψ
δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σάλπιγγας, καὶ ὀπνίκιον ἀ-
σας, ἔπιαιτο. ἀράχνης δὲ δεσμὴν ἐμπλακεῖς, ἐπιτόμα-
ντος ἀπὸ δούρου, ἐπὶ μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δούτελου
ζῆα τῆς ἀράχνης ἀπώλειτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καλαβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μι-
κρὸν καλαβαλλομένους.

Αἰσώπης μύθων τέλος.

ÆSOPI FABULATORIS

V I T A,

A

Maximo Planude conscripta.

Rerum humanarum naturā persequuti sunt & alii, & posteris tradiderunt: Æsopus vero videtur non absque divino afflatu, quum moralem disciplinam attigit, magno intervallo multos eorum superasse Etenim neque definiendo, neque ratiocinando, neque ex historia, quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admonendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audientium venatur animos, ut pudeat ratione præditos facere, aut sentire, quæ neque aves neque vulpes; & rursus non vacare illis, quibus pleraque bruta pro tempore prudenter vacasse finguntur: ex quibus aliqua, pericula ipsis imminencia effugerunt, aliqua, maximam utilitatem in opportunitatibus consequuta sunt. Hic igitur qui vitam suam philosophicæ reipub. imaginē proposuerat, & operibus magis quam verbis philosophatus, genus quidem traxit ex Amorio oppido Phrygiæ cognomento Magnæ: sed fortuna fuit servus Quare & magnopere mihi videtur Platonis illud in Gorgia pulchre simul & vere dictum: Plerumque enim

Α Ι Σ Ω Π Ο Τ

Β Ι Ο Σ

τῷ μυθοποιῷ,

Μαξίμῳ τῷ Πλανέδῳ
συγγραφεῖ.

Γαργυράτων φύσιν ἤνδ' ἐν ἀνθρώ-
ποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι,
καὶ τοῖς μὲν αὐτῶν παρέδωκεν
φίερνους· Αἰσωπὸς δὲ δοκεῖ μὴ
ποῖόν τι θνητότερας ὀπίπνοιας τῆς
ἡθικῆς διδασκαλίας ἀξιάμενος,
πολλὰ τῶν μέτρων τοῦ πολλοῦ
ἐν τῇ παρελάσει. καὶ γὰρ οὗτ'
δοποφαινόμεθα, οὔτε συλλογίζο-

μεθα, οὔτε μὲν ἐξ ἄσπορίας, ὡς ὁ παρὰ τῆς κατ' αὐτὸν ἡ-
λικίας ἠνέλικ' ἔσθνος, ἢ νεθεσίαν διαπιδέμεθα, ἀλλὰ
ὡδοῖς τὰ πάντα παιδοτρειβῶν, οὕτω τὰς τ' ἀκροατοῦσαν
ἀγρόν ψυχὰς, ὡς αἰχμῶδες τῶν λογικῶν ποιεῖν ἢ φε-
ρεῖν, ἀ' μὴ τ' ὄρνιθες, μὴτ' ἀλ' ἑπταίε· καὶ αὖ πάλιν μὴ
προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τ' ἀλόγων ἐν καιρῷ γενεῶν
προσσηκίοντα μυθεύεται· ἐξ ὧν ἀ' μὴ κιν ὡς ἐπιση-
μῶς αὐτοῖς διέδρα, ἀ' δὲ μαγίης ἐν τοῖς κακίοις τῆς
ἀρετῆς ἔτυχεν. ὥς τοίνυν ὁ τ' καὶ αὐτὸν βίον φιλοσό-
φου πολιδείας εἰκόνα προσδέμεθα, καὶ ἔργοις μάλλον ἢ λό-
γοις φιλοσοφίας, τὸ μὲν γὰρ ἐξ Ἀμορείας τῆς Φρυγίας
κατήγαγε τῆς μεγάλης ὀπίκλησιν· τῶν δὲ τῶν λω γέρονε δυν-
ατῶν. ἐφ' ᾧ καὶ σφίδρα μοι δοκεῖ, τὸ τ' Πλατωνος ἐν Γορ-
γία χαλῶς αἶμα καὶ ἀληθῶς εἰρηδῶν· ὡς τὰ πολλὰ γὰρ

enim hæc, inquit, contraria inter se sunt, natura simul ac lex. Nam Æsopi animum natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in servitium tradidit: Potuit tamen ne sic quidem animi libertatem corrumpere. Sed quamvis ad res varias, & in diversa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solum servus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominentibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incurvus: forte & Homericum Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc vero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur servitutem Æsopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset servientium retia effugere: Sed corpore sane tali, animo vero solertissimo natura exstitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille vero digressus, alacriter operi incumberebat. Profecto vero aliquando & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille vero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro: hoc enim erat nomen puero) fervare iussit, ut sibi post balneum apponeret. Cum vero ita evenisset, atque Æsopo ob quandam necessitatē ingresso in domū, occasione capta, Agathopus consilium huiusmodi conservo cuidam offert: Impleamur, si placet, ficubus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos vero contra Æsopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super vero fundamento, videlicet in domū ingressione, multa mendacia inædificabimus: ~~et~~ nihil unus ad duos fuerit, præsertim quum ne
finc

ταῦτα φησιν ἐναντία ἀλλήλοις εἶναι, ἢ τε φύσις καὶ ὁ
 ἥμῃ. Αἰσώπει γὰρ τὴν ψυχὴν ἢ μὲν φύσις ἐλθ-
 ῖσαν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμῳ τὸ σῶ-
 μα πρὸς δεξιάν ἀπέδωκε. ἴσους μὲν τοὺς οὐδ' οὐ τὴν
 τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμηνάσται· ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸς
 πολλὰ καὶ πολλαχόσῃ μετατίθεν τὸ σῶμα, τῆς οἰκεί-
 ας ἐκείνου ἑδρας οὐχ οἷός τ' ἐλθὲν μεταστήσται. ἐτίλχανε
 δὲ ὡς οὐ μόνον δούλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατα τῆς
 ἐπ' αὐτῇ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φύσις αὐτῇ, σι-
 μὸς τὴν ῥίνα, σιμὸς τὴν τράχηλον, πρὸς χεῖρας, μέ-
 λας, ἴδεν καὶ τὴν ὀνόματι ἐπ' αὐτῇ, (τ' αὐτὴν γὰρ Αἰώ-
 πῳ τῷ αἰδίῳ) προσάστωρ, βέλαιος, καὶ κυρτός, τά-
 χα καὶ τ' Ὀμηρικὸν Θεοσίτῳ τῇ ἀσχετότητι εἶδεν
 ὑπεραλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῇ χεῖρσιν αὐτῇ
 τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὴν τῆς φωνῆς ἀσπύον τε καὶ ἀ-
 διάφρατον. ἀ' πάντα καὶ δοκεῖ τ' δεξιάν Αἰσώπει πα-
 ρεσκέυασται. καὶ γὰρ δὴ καὶ δαῖμα αὐτῇ, εἰ οὕτως ἀ-
 πτωεῖ ἔχοντι τ' σῶματι ἐξεληλύτο τὰς τ' δεξιάντων ἀρκυς
 διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτο αὐτῇ τῇ ἀνδρείῃ,
 τ' δὲ ψυχὴν ἀλγινούσας ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ὀπίσθια
 πᾶσαν ὀπισθολάτῃ. ὁ κικλόμενος τίνεω αὐτὴν, ἀ' τε
 πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργον οἰκείως ἔχοντα, σκᾶπεν εἰς
 ἀγὼν ἐξαπέστειλεν. οὐδ' ἀπὸ πλάτων, προσδύμωσεν τ' ἔργον
 εἶχετο. ἀφ' ἀκορμύων δὲ πάλιν καὶ τῇ διασπότη πρὸς τὴν
 ἀγὼν, ἐπ' ἣν τῇ ἔργον ὀπισκοπὴν δέδωκε, γινώσκοντες
 σὺν αὐτῇ ἀγῶν δρεφάμενος δῶρον αὐτῇ. ὁ δ' ὅτι
 τῇ τῆς ὀπίσθας ἡδύς ἀρμύω, Ἀγαθόποδι τῇ οἰκίῃ
 (τὸ γὰρ αὐτῇ ὄνομα τῇ πατρὶ) φυλάττειν ἐκέλευσεν,
 ὡς αὐτῇ τὸ λελόν παραθεῖναι. σιμὸς δὲ οὕτω, καὶ
 τῇ Αἰώπει καὶ δὴ πᾶσι χεῖρας εἰσελθόντι εἰς τὴν
 οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ Ἀγαθόπος λαβόμενος βελὴν τοι-
 ἀνδρείῃ σιμὸς πᾶσι πρὸς τῇ, ἐμφορηθῶμεν, εἰ
 δοκεῖ, τῇ σὺν αὐτῇ, αἰ δὲ. καὶ ὁ διασπότης ἡμῶν ταῦ-
 τα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ Αἰώπει καταμαρτυρήσο-
 μεν ἀρκυ, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντι, καὶ
 τὰ σὺν αὐτῇ ἀγῶν ἀπαρῶντος καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ περικλείω,
 τῇ πρὸς τ' οἶκον εἰσδῶ, πολλὰ τ' ἰδὼν ἐποικοδομή-
 σιμιν· καὶ τὸ μὲν ἔστιν ὁ γὰρ εἰς πρὸς τὸν δούλο, καὶ ταῦτα
 μὲν.

sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Decreto vero hoc, ad opus accesserunt, & ficus devorantes, dicebant in singulis cum risu, **Væ tibi, infelix Æsope.** Cum igitur herus rediisset à lavacro, & ficus petiisset, & audivisset quod Æsopus eas comederit, & Æsopum cum ira jubet vocari, & vocato ait, Dic mihi, ô exsecrande, ita me contempsisti, ut in penù ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatem. Cum jam verberandus esset, & delatores vehementiores instarent, procumbens ad heri pedes, ut sustineret se parum, orabat. Quum autem accurrisset, & tepidam aquam attulisset, eam & bibit, & digitis in os demissis, rursum humorem solum rejecit: nondum enim cibum attigerat. Rogabat igitur, ut idē & accusantes facerent, quo manifestum fieret quisnam ficus dissipasset. Herus autem ingenium hominis admiratus, sic facere & alios jussit. Illi autem deliberaverant bibere quidē aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarum eos circumferre. Vix dum autem biberant, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorum & calumnia, herus jussit eos nudos flagro vapulare. Illi vero cognoverunt manifeste dictum illud, **Qui in alterum dolos struit, sibi inscius malum fabricat.** Sequenti vero die hero in urbem revento, Æsopo vero fodiente, quemadmodū jussus fuerat, sacerdotes Dianæ, sive alii quidam homines via errantes, & in Æsopū incidentes, exhortabantur per Jovē hospitalē, hominem, ut quæ in urbem duceret viam ostenderet. Ille quum sub umbram arboris viros adduxisset prius, & fragilem apposuisset cœnam, inde & dux factus ipsis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaque, tum ob hospitalitatem, tum ob ductum mirum in modum

μὲν δ' ἄνδρ' ἐλέγχων διαῖρά ποτε ἢ γλώτῃαν δυνάμιν
 ἔχων. δόξαίη δὴ τούτῃ, πρὸς τοῦτον ἐχάρισται, καὶ τῇ
 σύκων ἐαδόντες, ἔλεγον ἐφ' ἐκείνῳ σὺ γέλωπι, φῶς σοι
 δύσλυε Αἰσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπαλειδὼν δὸπρ' ἦ
 λαβῶν, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκέσας ὡς Αἰσωπος
 αὐτὰ κατεδήδοκε, τὸν τε Αἰσωπον σὺ ὀργῇ καλὴ κλη-
 θήσῃ, καὶ κληθέντι φησὶ, λέγε μοι, ὦ καλὴ ἄρατι, οὕτω
 με κατεφρόνισας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον εἰσέλθῃν, καὶ τὰ ἐτοι-
 μαδίντα μοι σῦκα θοιγῆσθαι; ὁ δὲ ἀκούων μὲν, καὶ πω-
 εἰς λῶν, λαλεῖν δ' εἶχεν οὐδ' ὁπωστὴν διὰ τὸ βραδυλόωσ-
 σιν. μέλλαν δὲ ἦδη τυπῆσθαι, τῇ καλῇ γέρον σφοδρῶτερον
 ὀπκιμύων, πρὸν πρὸς τοῦ τῷ δεσπότη παύσας, ἀναχέ-
 ρων μικρὸν ἐδέετο. δρασμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὑδὼρ πρὸς-
 σπῆκων, τούτῃ τε πέκων, καὶ τοῦ δακτύλου εἰς τὸ σῶμα
 καθεῖς, αὐτῷ τὸ ὕδρον μόνον ἀνέειπεν· ἔγω γὰρ τερφῆς
 ἀψάμεναι ἔτυχον. ἡνπερ ὅλη γοῶν αὐτὸ τῷ το καὶ τοῦ διω-
 κῆτος δρασμῷ, ὡς ἂν δῶλον γλῆται τις ὁ τὰ σῦκα διαφρο-
 νήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νόημα αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω
 ποιεῖν καὶ τοῦ ἄλλου ἐπεταξεν. οἷδ' ἐβλάσασαί τι πῖν μὲν
 τῇ ὕδατι, μὴ μὲν τοι καθεῖναι καὶ τῇ λαίμῃ τοῦ δακτύ-
 λου, ἀλλ' ὅτι τὰ καλάγια τῇ γνάθῳ αὐτοῦ παραφέρειν.
 οὐκ ἐφθασαν δὲ πόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὑδὼρ κείνο ναυ-
 τίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρήμα ἐπενεγκόν, αὐτομάτῃ
 παρέχε τὸ πᾶσαν ἀναδιδῶναι. τότε τοίνυν πρὸ ἐφθαλ-
 μῶν πρὸν τῷ τῷ τε κακουργήματι ἦν οἰκιστὴρ καὶ τῆς
 συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοῦ γομωθέν-
 τας μερίζεσθαι. οἷδ' ἐπέγνωσαν σαφῶς καὶ τὸν εἰπόν-
 τα, ὡς ὅστις καὶ ἐτέρῃ δόλια μηχανάσεται, αὐτῷ λέκῃ
 τὸ κακὸν ἀρχιεκτονῶν. τῇ δὲ ὀπιούσῃ, τῷ μὲν δεσπό-
 τῃ εἰς ἄστυ ἀναζεύξαίη, τῷ δ' Αἰσωπῷ σκᾶπλοντ', ἢ
 πρὸς τὰ χθονίους τῆς Ἀρτέμιδος, εἴτ' ἄλλοι πνὲς ἀνδρα-
 ποι τῆς ὁδῷ πλανηδέντες, καὶ τῷ Αἰσωπῷ περὶ τυχόντις,
 πρὸς τὸν πρὸς Διὸς ξένῃ. ἢ ἀνδρα, ἢ εἰς ἄστυ φέρεσθαι
 αὐτοῖς ὑποδείξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκᾶν δένδρε τοῦ ἀνδρῆς
 ἀπαγαγὼν πρὸς τερν, καὶ λιτὸν παρεδέμεναι δέειπνον,
 εἴτα καὶ ἡγησάμεναι αὐτοῖς, εἰς λῶν ἐζήτην ὁδὸν εἰς-
 λῶν γεν. οἱ μὲν σὺ τῷ το μὲν ὅτι τῇ ξενίᾳ, τῷ
 το δὲ καὶ ὅτι τῇ ὁδηγίᾳ διαφρογόντως τῷ ἀνδρὶ
 ἐξαρ-

dum viro devincti, & manus in cœlum elevarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Æsopus vero reversus, & in somnum lapsus & præ assiduo labore & æstu, visus est videre Fortunam adstantem sibi, & solutionem linguæ, & sermonis cursum, & eam quæ fabularum est sapientiam largientem. Statim igitur excitatus ait, Papæ, ut suaviter dormivi, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expedite loquor, Bos, asinus, rastrum. Per deos, intelligo, unde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites, propitium numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. Sic igitur Æsopus lætatus factus, rursus cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum unum, quoniam parum erraverat in opere, virga verberante, Æsopus statim exclamavit, Homo, cujus gratia eum qui nulla injuria affecit sic verberas, & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hæc hero. Zenas autem hæc ab Æsopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait, Quod Æsopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præveniens igitur ipse accusabo eum coram domino, antequam ipse hoc idem faciat, & me herus procuratione priveret. His dictis urbem versus ad dominum vectus est. Cæterum turbatus cum accessisset, Salve, inquit, here. Ille vero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædam monstruosa in agro contigit. Et herus, Nunquid arbor præter tempus fructum tulit? aut jumentum aliquod præter naturam genuit? Et ille, Non ita, sed Æsopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrum esse. Et ille, Et sane, inquit, nam quæ in me contumeliose dixit, sponte prætereo, here: in te autem & deos intolerabiliter conviciatur. His ita percitus herus, Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Æsopus; vende, dona, quodvis de

ἔαυτη δένεις, τὰς τε χεῖρας εἰς ὠρανὴν ἤραν, καὶ
 διὰ τὴν διερρήτιν ἡμεῖς αὐτοί. Αἰσωπὸς δὲ ὑπο-
 κρίνας, καὶ εἰς ὑπνόν χαλαπεύων, ὑπὸ τε τῇ συνε-
 χούσῃ φωνῇ καὶ καύματι, ἐδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ὅπ-
 πῃ αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης, καὶ λόγῳ δρό-
 μῳ, καὶ σφίαν τὴν τῆς μύτης χαριζομένην. διδύς
 οὖν διυπνιαδὲς φησι, βαδῶ, πῶς ἡδέως κοιμῶμαι,
 ἀλλὰ καὶ χαλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἐδοξά· καὶ ἰδὼν ἀκω-
 λῶς λαλῶ, βίους, ὄντος, δίκαια. νῆ δ' οὖν θεοὺς σωῆ-
 ῃς πᾶσι μοι τὰ γὰρ πᾶσι προσεχέμετο τῆτο. οὐτιδέ τις
 γὰρ εἰς τοῦ ξένου, ἀντιλαμβανόμενος τῇ κρείττονος ἔτυχον.
 ὅς οὖν τὸ δὲ ποιεῖν, ἀγαθὸν ἐστὶ πολλῆς ἐλπίδων.
 οὕτω μὲν οὖν Αἰσωπὸς ὑπερθεῖς τῇ περὶ τῆς
 πάλιν ἤρξατο σκᾶπτεν. τῷ δὲ ἐπειρηκότες τὰ ἀγρῶ
 (Ζῳᾶς ὑπὸ αὐτῷ τῷ νόμῳ) πρὸς τοῦ ἐργαζομένου
 ἐλθόντες, καὶ τοῦτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσθλάη
 τῇ ἡμέρῃ, τῇ ῥά βδοματῇ παλάξαιος, Αἰσωπος παρὰ χεῖ-
 ρα ἀνέκραγεν, ἀνέβη, τῷ χάρειν τῇ μηδὲν ἡδικο-
 κῶτα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκὴ πολλὰς ἐμπορεῖς
 δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγελὼ ταῦτα τῷ κεκλιμένῳ.
 Ζῳᾶς δὲ ταῦτα τῇ Αἰσώπῃ ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε
 ὡς μέγας, καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, Αἰσωπὸς λαλεῖν ἀρ-
 χᾶμεν, καὶ ἐμὸν ἔφελος ἔστω. φθάσας τοίνυν αὐ-
 τὸς κατηγορήσας αὐτὸν ὅτι τῇ δευτέρῃ, πρὸν αὐτὸς τῆτο
 αὐτὸ δόξα, καὶ μετ' οὗ δευτέρου τῆς ὀπίσθου παρεχλύ-
 σεν. ταῦτ' εἰπὼν, διδύς τῆς πόλεως πρὸς τῇ δευτέρῃ
 ἤλκεν. καὶ δὴ σὺν σφύρῳ προσελθὼν, χάρει, φησι,
 δευτέρα. ὁ δὲ, τί τε δουρὶς ἐκλήμην; φησί. καὶ ὁ
 Ζῳᾶς· χοῦρά π' τερατῶδες ἐν τῇ ἀγρῇ συνέβη. καὶ
 ὁ δευτέρου, ἦ περὶ δένδρον παρὰ κἀκὸν καρπὸν ἡ-
 νῆκεν; ἢ τῇ κλίματι παρὰ φύσιν ἐβλήθη; καὶ ὁ, οὐχ
 οὕτως, ἀλλ' Αἰσωπὸς ἀναυδὸς τὸ πρῶτον αὐτὸν, νυκτὶ λα-
 λεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δευτέρου, οὕτω σοι μηδὲν τῇ ἀγαθὴν γέ-
 νοιτο, τῆτο νομίζοντι τέρας ἐστίν. ὁ δὲ, καὶ μέγα, φησὶν· ἀ-
 γὰρ γὰρ εἰς ἐμὲ πεφύκει, ἐκὼν παρὲν δὲ πᾶσι εἰς
 δὲ σε καὶ θεοὺς ὡς φορητὰ βλάσφημα. ὅτι τούτοις ὀργῇ
 ληθθεὶς ὁ δευτέρου, τῷ Ζῳᾶ φησιν, ἰδοὺ σοι παρὰ
 δέδοται Αἰσωπὸς. ἀπὸ δὲ, δώρησά, ὁ βέλῃς ἐπ' αὐτῷ
 πείνη.

eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Æsopum, & quod in eum haberet imperiū ei renunciaasset: ille, Quodcunque volueris, inquit, effice. Forte vero quum vir quidam jumenta quæreretur emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, Jumentum non licet mihi, inquit, vendere; sed mancipium masculum: quod si vis emere, adest. Cum vero mercator dixisset, ostendi sibi servulum, & Zenas Æsopum accersisset; mercator videns ipsum, & cachinnatus, Unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla? utrum truncus est arboris, an homo? hic nisi vocem haberet, ferme videretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti hujusce piaculi gratia? His dictis, abiit suam viam. Æsopus vero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem conversus, Abi, inquit, à me, sordidissime canis. Et Æsopus, Dic mihi, cujus rei causa huc venisti? Et mercator, Sceleste, ut aliquid boni emerem: tui, quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus, Eme me, & siqua est fides, multum te juvare potis sum. Et ille, Qua in re à te juvari possem, cum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes; his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larva ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenas, Quanti malum hoc vendis vas? Ille vero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos solvit, dicens, Nihil exposui, & nihil emi. Quum igitur iter fecissent, ac pervenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Æsopo viso perturbati exclamaverunt. Et Æsopus statim mercatori inquit, Habes mea pollicitationis probationem. Ille vero ridens, Ingressus, inquit, saluta conservos tuos. Introgressum autem ac salutantem videntes illi, Quodnam malum nostro hero, inquiunt, contigit, ut servulum deformem adeo emerit? sed, ut videtur, pro fascino domus hunc emit. Non multo vero post & merca-

ποίησιν. ἥ δὲ Ζωᾷ ἐφ' αὐτῷ γλυκύμυρον παραλαβόντι
 ἡ Αἰσωπον, καὶ ἡ κατ' αὐτῷ δεσποίειαν αὐτῷ ἀναγείλαν-
 τῃ, ἐκείνος, ὅ, τι θηποῖε βελομήδω σοὶ ἐστὶ φησιν, ἔργα-
 σαι. καὶ δὲ τίνα τύχῃ ἀνδρὸς τίνος κίβητι ζητοῦντος
 περὶ αὐτῶν, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διόντι ἐκείνον, καὶ ἡ
 Ζωᾷ ἐβρομήσας, ἐκείνος, θρέμμα μὲν οὐκ ἔστι μοι, φησιν,
 ὑποδύωμαι, σωματὸν δ' ἐὰρ ἔρην, ὅσοι εἰ θέλεις ἀνήσασθαι
 πάρεστι. τῷ δὲ ἐμπόρῳ φήσαντος ὑποδειχθῶν αὐτῷ τὸ
 σωματὸν, καὶ τῷ Ζωᾷ ἡ Αἰσωπον μεταπεμφαμένη,
 ὁ ἐμπορὸς ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί,
 φησὶ πρὸς ἡ Ζηνᾷ, ἥδε ἡ χύψα; πότερον σέλεγχος ἐστὶ
 δίδως, ἢ ἀνθρώπος; αὐτὸς εἰ μὴ φανὼν εἶχεν, οὐδὲν ἂν
 ἴδῃ μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκλήν. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν
 δόκωας τελεῖν ἡ κατὰ μέγας ἐνεκεν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπ-
 ῆ ἡ αὐτῷ ὁδόν. ὁ δ' Αἰσωπος μετὰ διώξας αὐτὸν, μετ-
 ῖον, φησιν. ὁ δὲ μεταστροφείς, ἀπ' αὐτοῦ, φησιν, ἀπ' ἐμοῦ,
 ὑπαρξέταί τε κύων. καὶ ὁ Αἰσωπος, εἰπέ μοι, πῶς ἐνεκεν
 δάος ἐλάλυσθαι; καὶ ὁ ἐμπορὸς, κατὰ μέρος, ἵνα τί χρηστὸν
 πορεύωμαι σὲ δὲ ἀχρήστῳ καὶ σαρπνὸν ὄντος, οὐ χιήζω. καὶ
 ὁ Αἰσωπος, ἀνήσασθαι με, καὶ εἴ τις ἐστὶ πίσις, πολλὰ σε ὠ-
 φηλήσασθαι οἶός τ' εἰμί. καὶ ἵς, τί δὲ ἂν ὀναίμεν, συγγήμιος
 ὄντος αὐτοῦ χρημα; καὶ ὁ Αἰσωπος, οὐ πάρεστι σοὶ παιδία
 οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τούτοις ὀπίσθησέν με παι-
 διαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμύρας ἔσομαι. γελά-
 σας οὖν ὅτι τούτῳ ὁ ἐμπορὸς, φησὶ τῷ Ζηνᾷ, πότε τὸ
 κακὸν τῷτω παλεῖς ἀγχεῖν; ὁ δὲ, τριῶν, φησὶν, ὁ βολῶν.
 ὁ δὲ ἐμπορὸς αὐτὴν κατὰ τρεῖς ὁ βολῶν κατέβηλετο. λέ-
 γων, οὐδὲν κατεθέμεν, καὶ οὐδὲν ἐπείχεμεν. ὁ δὲ δισάντων
 τοιγαροῦν, καὶ ἀφικόμενων αὐτῷ οἴκαδε, παιδάριον δὴ
 ἔπι ὑπὸ μηρὸν τελοῦντα, ἡ Αἰσωπον ἰδὼντα καὶ συγχο-
 δόντα ἀνέκραξε. καὶ ὁ Αἰσωπος διδύς τῷ ἐμπόρῳ φη-
 σὶν, ἔχεις με τῆς ἐπαγγελίας ὑπόδειξιν. ὁ δὲ γε-
 λάσας, εἰσελθὼν, φησιν, ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐ-
 κείνοι, τί ποτε ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ, φα-
 σὶ, συμβέβηκεν, ὅτι σωματὸν αἰχρὸν οὕτως ἐπεία-
 το; ἀλλ' ὡς ἔειπεν, ἀντὶ βασιλείου τῆτον τῆς οἰ-
 κίας ὠνήσασθαι. μὴ δὲ οὐ πολὺ καὶ ὁ ἐμπορὸς εἰσ-

vor ingressus, apparari res ad iter servis iussit, quod postmodum in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim vasa distribuebant: at Æsopus rogabat levissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus, se solum inutilem esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diversa, saccos, & stramenta, & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo bajulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto inquires, qui paulo ante levissimum rogabat tollere onus, nunc omnium gravissimum elegerit, oportere tamen desiderium ejus explere, sublatum canistrum imposuerunt Æsopo. Ille vero humeris onere gravatis huc & illuc dimovebatur. Hunc videns mercator, admiratus est, & inquit, Æsopus quum ad laborandum promptus sit, jam suum precium persolvit: jumenti enim onus sustulit. Quum vero hora prandii divertissent, Æsopus iussus panes dispensare, semivacuum canistrum multis comedentibus fecit: unde etiam post prandium levioere onere facto, alacrius incedebat. Verum vesperi quoque illic quo diverterant pane distributo, postera die vacuo omnino humeris sublato canistro, primus omnium ibat, ut & conservis præcurrentem hunc videntibus dubium esset, utrum putridus esset Æsopus, an quis alius. Et quum cognovissent illum esse, admirabantur, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit: quoniam qui facile absumerentur panes sustulit; quum illi stramenta, & reliquam supellectilem bajularët, quæ non est sortita naturam ut sic absumeretur. Mercator itaq; cum esset Ephesi, alia quidē mancipia cū lucro vendidit: remanserunt autē ei tria, Grammaticus, Cantor, & Æsopus. Quum vero quidam

αὐτῶν τὰ πρὸς ὁδὸν δι' ἐπεσιγνῶμαι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε,
 μέλλειν γὰρ τῶν ὁποῦσαν εἰς Ἀσίαν ἀνδρὺς εἶναι. οἱ μὲν
 αὐτῶν τὰ σκάνη διμερίζοντο· ὁ δὲ Αἰσωπος
 εἶδετο τὸ κερταῖτε τῆς φορτίαν αὐτῶν παραχωρεῖν,
 αὐτὸν δὲ νεανῆτα, καὶ μήπω πρὸς ταῖς τοιαύτας ὑπα-
 κρίας γυμνασμεύει. τὸ δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βέλ-
 ληται, συγγνώμην παρεχόμενον, ἐκείνῳ οὐδεὶν ἔλε-
 γει, πάντων κοπιῶντων, αὐτὸν μόνον ἀπυλωτῆ τῆς χα-
 ρῆς. τὸ δὲ ὅτε αὖν ἄρα βούληται ὅπως ἐτόνῃαν, δού-
 κει εἰσεπεσε φάσμα, καὶ σκάνη ἀδράστως διάφρα,
 πύκνους καὶ σφύμαλα καὶ γυρταῖς, ἐνα γύρτατον αὐτῶν
 πηλικομένον, ἐν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῶν ὅπως
 ἐθέλει κελύει. οἱ δὲ γελῶσαντες, καὶ μηδὲν ἔτι μοιροῦ τε-
 ρει τὸ γυρταῖς τούτῳ κερταῖτε φάσμα, ὅς μιν κινῶν
 ἱμνοῦν τὸ κερταῖτεν εἶδετο ἄρα τὴν φορτίαν, αὐτῶν δὲ
 τὸ πάντων βαρύντα ἐλπίς, ἡλῶν μὲν τοῖς ὅπως
 αὐτοῦ πηλικοῦται, ὑπελαβόντες τὸ γύρτατον, ὅπως
 πηλικοῦται Αἰσωπῶν. ὁ δὲ καὶ τῆς αἰμαῖ τὸ φορτίον ἀπὸ
 χερσὶν εἰσεπεσε διελκονεῖτο. τὸ δὲ ἰδὼν ἔμ-
 πορος, ἀπὸ ταύμασιν, καὶ φησιν, Αἰσωπος εἰς τὴν πορτίαν
 πρὸς θυμῷ αὖν, ἥδη τὸ αὐτῶν τιμῶν ἐξέπεσε, κίλινος γὰρ
 φορτίον ἔχει. ἐπεὶ δὲ ὡς αὐτῶν αἰεὶς κατέλυσαν, Αἰ-
 σωπὸς κελύει εἰσεπεσε διελκονεῖτο, ἡμῶν δὲ τὸ γύρτατον πολ-
 λὴν φαγόντων ἐποίησεν· ὁ δὲ καὶ τὸ αἰεὶς κουροῦ-
 μεν τὸ φορτίον γυρνοῦται, πορτιμῶν τερον αὐτῶν. καὶ δὲ καὶ
 ἐπὶ αὐτῶν κατεχέσθαι πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐδεξῆς ἡ-
 μῶν καὶ πᾶντα πᾶν ὅτι τὸ αὐτῶν ἀνέχων τὸ γύρτατον,
 πρὸς τὸν ἀπέντων ἥ, ὡς καὶ τοῖς σκευάτοις πρὸς ἐ-
 χόντα πᾶν ὅσον ἀμείνεται γίνεσθαι, πρὸς τὸν ὅσον
 πρὸς ἐστὶν Αἰσωπῶν, ἢ ἑτέρῳ. καὶ καταμαρτυροῦσιν ἐ-
 κείνῳ, ὅπως τὸ μεμελετωμένον ἀν-
 δρόπῳ νυνεχῆσθαι πᾶντων ἐπεσφίξε, ὅσον βαδίσας
 διαπαντὸς αὐτῶν ἀρτῶν ἀρτῶν ἐκείνῳ τὰ σφύματα
 καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σκευῶν ὁπορτοπισμένων, ἀμὲν φύ-
 σιν ἔλαχεν αὐτῶν δαπανῶν. ὁ μὲν οὖν ἔμφορος,
 ὅτι τῇ Ἐφίστω γυρνοῦται, τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἀνδρα-
 πίδων αὐτῶν κέρδι ἀπὸ τοῦ ὑπελεῖσθαι δι' αὐτῶν τρεῖς,
 Γραμματικῶς, Ψάλλης, καὶ ὁ Αἰσωπῶν. τῆς δὲ πε-
 αὐτῶν

dam ex familiaribus ei suasset in Samum ut navigaret, tanquam ibi cum majori lucro divendituro servulos, persuadet. Et mercator quum pervenisset in Samum, grammaticum quidem & cantorem, utrumque nova veste indutum, statuit in foro: sed Æsopum, quoniam necunde poterat ornare, (totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumposita, medium inter utrumque constituit, ut & videntes stupeant, dicentes, Unde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Æsopus autem, quamvis à multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus vero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & videns duos quidem pueros cum ornatu adstantes, medium vero horum Æsopum, admiratus est mercatoris commentum, quod turpem in medio collocaverat, ut appositione deformis, pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autem adstans, percontatus est cantorem, cujas esset. Et is, Cappadox. Tum Xanthus, Quid igitur scis facere? Hic, Omnia. Atque ad hæc Æsopus risit. Sed discipuli qui cum Xantho una erant, ut viderunt ipsum risisse & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrum videre arbitrantibus; & uno, Certe hernia est dentes habens, dicente; alio vero, Quidnam videns risit? alio, Non risisse, sed riguisse: omnibus autem volentibus cognoscere cur risisset, unus ipsorum accedens Æsopo inquit, Cujus rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ovis. Illo vero confuso funditus eo sermone, repenteque secedente, Xanthus inquit mercatori, Quanto precio cantor? Illo autem, Mille obolorum, respondente, ad alterum ivit, immenso audito precio. Atque & hunc rogitante philosopho, cujasnam foret, & audito Lydum esse: rursusque rogante, Quid ergo scis facere? & illo dicente, Omnia; iterum risit Æsopus. Ex scholasticis autem quodam dubitante, quidnam hic ad omnes ridet? alius

αὐτῷ σωῆσαν συμβαλίσας εἰς Σάμον ἀπάγει, ὡς
 ἐκεῖ δὴ οὐ μείζονι κέρδι ἀπεμπωλλόσιντε τὰ σαρμά-
 τια, πεύθε. καὶ ὁ ἔμπορος ὅπως αὖς τῇ Σάμῃ, τὴν
 μὲν γραμματικὸν οὐ τῷ ψάλτῃ καυὰς ζολὰς ἀμ-
 φίστας, ἔστησιν ἄμφω ὅτι τ' ὡρατιοί· τ' δὲ Αἰσω-
 πον, ἐπεὶ μηδαμῶθεν εἶχε κοσμήσας, (ὅλ' γὰρ ὡ
 ἀμάρτημα) ἰδὼτα οὐκ ἔχοντα τούτῳ πεικαδαίνας, μίσιν
 ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοῦ ὀρθήντας ἐξίσταται λέγον-
 τας, ποῦθεν τὸ τοῦ βδέλυγμα, τὸ καὶ τοῦ ἄλλος ἀ-
 φαίζον; Αἰσωπὸς δὲ, καίτοι ὑπὸ πολλῶν σκαπτό-
 μῳ, ἰσαλο μὲν τοι πολυμερὲς πρὸς αὐτοὺς ἀτινί-
 ζαν. Ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἰς τῆς ἐνοικοιῶτων ἀν-
 τωικαῦτα τῇ Σάμῳ, παρελθὼν ὅτι τ' ἀγορᾶν, καὶ
 διαστέμνῳ τοῦ μὲν δύο παῖδας οὐ διπρεπεία πα-
 ρεσταμῆς, μίσιν δὲ τούτων τ' Αἰσωπον, ἰθάστο
 τῷ τ' ἐμπόρῳ ὁπνοίαν, ἔπως τὸν αἰχρὸν ἐν τῷ μελα-
 ζῷ τεταχεν, ὡς τῇ παρεθέσθ' τ' δυσειδούς, χαλλίος
 ἰαυτῆς τοῦ νεανίας φανίωται. ἐλγυτέρῳ δὲ ὁπτις, ἐπύ-
 διστο τ' ψάλτι, ποῦθεν ἂν εἴη. καὶ ὅς, Καππαδόκης.
 καὶ ὁ Ξάνθος, τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα.
 καὶ ὅτι τούτοις Αἰσωπος ἐξηγάσται. τῆς δὲ σχολαστικῶν
 οἱ τῷ Ξάνθῳ σωῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γαλάσσαντα καὶ
 παρεφάναια τοῦ ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ πὶ τέρας ὅραν
 δοξάντων, καὶ τ' μὲν, ἥ περ κήλη ἐστὶν ὀδόντας ἔχε-
 σαι, λέγοντο. τ' δὲ, πὶ ποῖε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τῷ
 δὲ αἰς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρήγωσε πάντων δὲ βελο-
 μῶραν γυνῶναι πὶς ποῖε ὡς ὁ γέλας, εἰς τις αὐτῆς
 παρελθὼν τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ὅτι χάριν ἐγέλασας;
 καὶ ὅς, ὅπου ῥῆς θαλάπιον πρὸς αἶον. τῷ δὲ ἀμυ-
 χνήσαντι τοῖς ἑλπίσιν ὅτι τῷ λόγῳ, καὶ τ' διδῶς
 ἀναχωρήσαντι, ὁ Ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσος
 πημματος ὁ ψάλτης; τῷ δὲ, χιλίαν ὀβολῶν, ὅπου κρι-
 ναμῆς, πρὸς τ' ἕτερον ἦλθεν, ὑπερβαλλὼν ἀκούσας
 τὸ πῆμμα. καὶ μὲν τοι καὶ τῷτον ἐρρωμῆς τ' φιλοσόφου,
 ποῦθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντι ὅτι Λυδὸς, καὶ ἐπαν-
 ερρωμῆς, πὶ οὐκ οἶδας ποιεῖν; καὶ εἰς φαμῆς, πᾶν-
 τα· πάλιν ἐγέλασεν Αἰσωπὸς. τ' σχολαστικῶν δὲ πῶς
 ὁπρεμῆς, πὶ δὴ ποῖε οὐκ πρὸς πάντας γιλα; ἔτε-
 ρος

ei dixit; Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorem, Quanto precio grammaticus? & illo, Tribus millibus obolorum, respondente, ægre philosophus tulit immensum precium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an non placuerint ei servuli; Næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium preciosum. Uno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpis hic nulla lex impedimento est ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos precium hujus exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos solvisse precium, me autem servum emissem; alioqui & uxorcula mea munditiæ studiosa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed prope est sententia, Ne pareatur fœminæ; Philosophus dixit, Faciamus prius periculum, an sciat aliquid, & ne precium incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaudet, inquit. Et ille, Numnam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus una cum aliis inexpectato & prompto responso stupefactus, rogavit, Cujas es? Ille, Niger. Et Xanthus, Non hoc inquam, sed unde natus sis. Et is, Ex ventre matris meæ. Et Xanthus, Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, Non renunciavit mihi mater mea, utrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid vero facere nosti? Et ille, Nihil. Et Xanthus, Quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehementer admirati, Per divinam providentiam, dixerunt, valde bene respondit; nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus, Me hac in re consultore egēs? utrum tibi videtur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quicquam

ὁ δὲ αὐτὸν εἶπεν, εἰ βούληται καὶ σὺ διαλάττειν
 τρεῖς ἀκούσαι, ἐξόψησιν. ὁ δὲ Ξάνθος καὶ αὐτὸς
 ἤματο τὸν ἔμπορον, πόσους τιμήματα ὁ γεραμνατικός;
 κακείνους, περὶ ἁγίων ἱεροῶν, ἀποκρινάμενος, δυσφόρος
 ὁ φιλόσοφος ἠνέκε τὴν ὑπερβολὴν τῶν τιμήματων, καὶ
 εὐχρεῖς ἀπείη. τῷ δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤ-
 ρστη αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα
 κείναι, μὴ ἀνδραπόδον ἀνείδειν τὴν πολυτίμων. ἐνὲς
 δὲ τούτων φασμάς, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γέν
 αἰχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἔμποδὸν ἵσταται μὴ ἀνή-
 σαιται τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτ' ἀνέκριναν εἰσίσφ, καὶ
 ἡμεῖς τὸ τίμημα τοῦτο καταψησόμεθα. ὁ Ξάνθος ἔφη,
 ἀλλὰ γελῶν αὐτὸν εἶπε, ὅμως ἐκτίσας τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὴν
 δούλον ἀνήσασκεν ἄλλως τὲ, καὶ τὸ γυναικὶν καὶ ἀνδρά-
 νων ἀν' ἀνάγκην ὑπὸ αἰχρὸν σωματικῆς ὑπηρεσίᾳ. τῷ
 δὲ σχολαστικῶν αὐτὸς εἰπόντι, ἀλλ' ἐγὼς ἢ γυνῆ,
 πῶς, μὴ ἀνείδειν γυναικί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λά-
 βοντες πρὸς τὴν ἀνείδειν, εἰ οἶδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ
 τίμημα μάτην ἀπολήται. περὶ οὗτων γυνῶν τῶν Αἰσω-
 πων, χαίρει, φησιν. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμεν; καὶ ὁ
 Ξάνθος, ἀπαύρομαι σε. κακείνους, καὶ γὰρ σε. καὶ ὁ
 Ξάνθος ἀμα τοῖς ἄλλοις ὅτι τὰ παραλόγια καὶ ἐτοι-
 μα τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγείς, ἤρετο, ποῖα ποτε εἶ;
 ὁ δὲ, μέλας, φησὶ. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐκ οὕτως φημι, ἀλ-
 λά ποῖον γινώσκεις. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρὸς
 με. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐκ οὕτως λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ
 γινώσκεις. κακείνους, οὐκ ἀνέγειλέ μοι ἢ μήτηρ με,
 ποῖον ἐν ἀνθρώπῳ ἢ κατὰ γένος. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί
 δὲ ἀνέγειν ὁπότεσσιν; κακείνους, οὐδέν. καὶ ὁ Ξάν-
 θος, τίνα τὸν ὄν; ὁ δὲ, ἐπειδὴ οὗτοι πάντα ὅπτι-
 σαι ἐπιγίγνεται, ἐμοὶ δὲ κατέλειπον οὐδὲ ἓν. καὶ
 ὅτι τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερβολῶς ἀγόμενοι, νῆ
 θείαν ἀνέγειν, ἔφασαν, πάντες καλῶς ἀπεκρίνατο.
 ὡς γὰρ εἶς ἐστὶν ἀνθρώπος, ὅς ἀν' πάντα εἰδεῖν διὰ
 γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγὼ. αὐτὸς οὖν ὁ Ξάνθος
 ῥησὶ, βούληται ἀνέγειν σε; καὶ ὁ Αἰσωπός, ἐμοὶ
 ποῖον τὸ συμβούλιόν δέξαι; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλ-
 τειν, ἢ ἀνείδειν, ἢ μὴ, ποῖον. οὐδὲν γὰρ οὐδὲν ποῖον
 βίαν

quam vi facit : hoc in tua positum est voluntate. Et, si volueris, crumenam januam aperiens, argentum numera: sin vero minime ne cavillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt, Per deos, superavit præceptorem. Xanthus vero cum dixisset, Si emero te, fugere voles? Ridens Æsopus ait, Hoc si voluero facere, nullo modo utarte consultore, ut & tu paulo ante me. Et Xanthus, Bene dicis, sed deformis es. Et ille, Mentem inspicere oportet, ô philosophe, & non faciem. Tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quanti hunc vendis? Et ille, Ut vituperes ades, meas merces? quoniam te dignis pueris dimissis, deformem hunc elegisti. Alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. Et Xanthus, Non certe, sed hunc. Et mercator, Sexaginta obolis eme. Et scholastici confestim collatos exposuerunt: Xanthus autem possedit. Itaque publicani venditione cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cum puderet utrumque se pronunciare, propter vilitatem precii, Æsopus stans in medio, exclamavit, Qui venditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si vero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani vero diffusi risu, donato Xantho vestigali, abierunt. Æsopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Quum meridianus autem æstus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens, mingebat: quod videns Æsopus, vestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, Quam celerrime me vende, quoniam fugiam. Et Xanthus, Quam ob rem? Quoniam, inquit, non possem tali servire hero. Si enim tu qui herus es, & neminem times, tamen relaxationem non præbes naturæ, sed eundo mingis: si obtigerit servum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit volando cacare. Et Xanthus, Hoc te turbat?

βίαν ποιεῖ· τὺτο παρὰ τῇ σῇ κείται γυνάμνη. καὶ ν
 μὲν βύλην, βασιλῆα δύραν ἀνοίξας, ἀργύρεον ἀρί-
 θμῷ· εἰ δὲ μὴ, μὴ σκώπτει. πάλιν οὖν οἱ χροασι-
 κοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφατ'· νῆ τῶν θεῶν νενίκηκα τὸν
 χαθηγιλῶ. ἦ δὲ Ξάνθος φησὶν ἰσχυρῶς, ἐὰν περιέωμαι σε,
 δραπιδέσσαι βελήσῃ; γελᾶσας ὁ Αἰσωπος, ἔρη, τίτω
 εἰ βελήσῃς με ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐ πάντως χρήσεμ' ἐμοὶ συμ-
 βούλῃ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικρῶν προσδὲν ἐμοί. καὶ ὁ Ξαν-
 θος, χαλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰχρὲς εἶ. καὶ ἐν τῷ
 εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φιλόσοφον, καὶ μὴ εἰς τὸ ὕψι.
 τίτε τῷ ἐμπύρῳ προσσελιδῶν ὁ Ξάνθος, φησὶ, πῶς
 σὺ τῶτον πωλεῖς; καὶ ὁ, κερτομηταὶ με παρὲς τῶν
 ἱμφορίαν, ὅτι τῶν ἀξίους σὺ παῖδας ἀφίεις, ἢ αἰχρὲς
 πῶτον εἴλε. δαίτερον τ' ἡμιπῶν ἀνίστα, τῶτον δὲ πρὸς
 δομα λάβε. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τῶτον. καὶ
 ὁ ἱμφορῶς, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἀνίστα. καὶ οἱ μὲν χροα-
 σικοὶ παρὰ χροῖμα σιωπῶντες ἐκόντες κατέθεντο· ὁ δὲ
 Ξάνθος ἐκτίσθη. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρὸς τὸν με-
 μεθηκότας, παῖσιν ἀνακρίνεσθαι, τίς μὲν ὁ ἀπὸ πω-
 λήσας, τίς δὲ ὁ περιέωμενος. αἰχμωρεσίαν δ' ἀμφοτέ-
 ρων ἑαυτὸς ἀνεπείν, διὰ τὸ πνιχρὸν ἦ πνιχρὸς,
 ὁ Αἰσωπος γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἀνέκραξεν· ὁ μὲν πρὸς
 θεῖς, ἐγὼ ὁ περιέωμενος δ', οἱ τοσούτοι καὶ ὁ πωλήτας, ἐ-
 κεινοσὶ. εἰ δ' αὖτε σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰ-
 μι. οἱ δὲ τελῶναι διαχρῶντες, ἐχάριζαντο τε τῷ Ξαν-
 θῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπὸ κλάγῃσιν. ὁ μὲν οὖν Αἰσωπος
 ἡκολούθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπὸντι τῷ Ξάνθῳ. μεση-
 βριν δὲ καὶ μετὰ τὸν ὄντος, ὁ Ξάνθος ἐν τῷ ἀντιπαλῶν
 χροῖμα ἀνασυνέμενος, ἔρ' ὅπως ἰδὼν Αἰσωπος, καὶ τῷ
 ἡμέτερον ἐκ τῶν δραξάμενος, ὅππῃ πρὸς ἑαυτὸν εἴλε-
 σαι, καὶ φησὶ, ἢ τὰς ἐμὰς με πωλήσας, ἐπεὶ δραπιδέ-
 σαι καὶ ὁ Ξάνθος, ἀν' ὅσους; ὅππῃ, φησὶν, οὐκ ἂν διω-
 μέω τοσούτῳ ὑπερβῇ δαπάνη. εἰ γὰρ σὺ δαπάνης
 ὄν, καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἀνίστιν οὐ παρέχες
 τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζαν ὄρεας, εἰ τύχει τὸ δούλον ἐμὸν
 πρὸς τινὰ σταλῶμαι διακονίαν, καὶ τῷ μετὰ τὴν πᾶσα πε-
 τόμενον με δόποπαλῖν. καὶ ὁ Ξάνθος, τίτ' ὅσους σε δορυεῖς;

tria mala volens evitare, eundo mingo. Et ille, Quæ? Et hic, Stanti mihi caput perussisset sol, pedes vero terræ solum torridum, lotii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Æsopus, Vade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus jubens Æsopū manere ante vestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere illico ta'em turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret; ipse autem ingressus dicit, Domina, non etiam posthac objicies ministerium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. Jam enim & ego puerum tibi emi, in quo & videbis pulchritudinem qualem nunquam vidisti, qui & jam ante vestibulum stat. Et ille quidem hæc. Pedissequæ autem vera existimantes quæ dicta fuerant, inter se non mediocriter contendebant, cuinam ipsarum sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi vero uxore intro vocari novitium jubente mancipium, una ex aliis magis accelerans, & ut arrhabonem vocationem arripiens, novitium servum egressa accersebat. Et illo dicente, Ecce ego adsum; stupefacta, Tu, inquit, es? Et hic, Næ. Et illa, Sine invidia, ne ingrediaris intro, alioqui omnes fugiant. Et tamen & alia egressa, ac ut vidit ipsum, Cædatur tua, dicente, facies, & huc ingredi, sed ne appropinques mihi: ingressus stetit coram domina; quæ cum eum vidisset, oculos avertit ad virum, inquit, Unde mihi hoc monstrum attulisti? abjice ipsum à facie mea. Et ille, Satis tibi, domina, ne meum submorde novitium servum. Hæc autem, Videris, Xanthe, osus me, aliam inducere velle: & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitem mihi hunc apportasti, ut ejus ægre laturo ministerium, fugiam. da igitur mihi domum meam, atque ibo. Ad hæc Xantho increpante Æsopum, tanquam in itinere urbana quædam locutum de mictu inter eundum, nunc vero mulieri
nihil

τρία καὶ ἑκατόμηνον διαδράναι βαδίζων οὐρανόν. καὶ οὕ-
 πια; καὶ κείνῳ, ἐστὶν τί μοι τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυ-
 σιν ἀνὸς ἡλίου, τοῦ δὲ πόδας τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ἐν ἐκτε-
 πυρομένον, ἡ δὲ τὸ σῶμα δριμύτης τῆς οὐρανῶν ἀνέλυ-
 μιναι. καὶ ὁ Αἴσωπός, βαδίζε, πέπεικας με. ἐπεὶ δὲ
 καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ Ξάνθος παρεχθείλας τῇ Αἰ-
 σώπῳ μένειν παρὰ τὴν πυλῶν, ἐπειδὴ καὶ πόρεον ὄναι αὐ-
 τῷ τὸ γυμνασιον ἡδὲ, καὶ οὐκ ἔχρην ἐξαπίνης τοιοῦτα
 αἰετῶν αὐτῷ φαῖναι, πρὶν τινα καὶ πορὸς αὐτῇ ἀ-
 γίστηται· αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία, οὐκ ἔστι με τὴν
 τούτων ὀνειδιεὶς τῆς δεραπείας, ἥς πορὸς τῷ δεραπαινί-
 δῳ τῇ σὺν ὀνομασίᾳ. ἡδὲ γὰρ καὶ γὰρ παῖδά σοι ἐπεία-
 μιν, ἐν αὐτῇ οὐκ ἔστι καλὸν δὲ οὐπω τιδέασαι, ὅς καὶ
 ἡδὲ πορὸ τῆς πυλῶν ἐστὶν. καὶ κείνῳ μὲν ταῦτα. αὐ-
 τὸς δὲ γὰρ δεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πορὸς
 ἀλλήλας οὐκ ἀγνοῦντες ἡμρισηθέντες παρὰ τῷ, τίνι τούτων
 τυμῆς ὁ νεάνηλ ἐστὶν. τῆς δὲ τῷ Ξάνθῳ γυναικὸς
 ἦσαν κληθῆναι τὴν νεάνητον κελδοσίας, μία τῇ ἀλ-
 λῇ μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀφραδῶνα τὴν κλῆσιν ἀρ-
 πάσας, τὸν νεάνητον ἐκδραμῶσα ἐκείλῃ. καὶ κείνῃ
 φαμῶς, ἐδὲ οὐ ἐγὼ πάρεμι· ἐκπλαγεῖσα, σὺ, φησὶν, εἰ;
 καὶ ὡς, γὰρ. καὶ κείνῃ, ἀδῶσκαίλα, μὴ εἰσελθῆς εἰς τὴν,
 καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἀλλῆς ἐξελθούσης,
 καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεῖν, φαμῶς, τὸ πορὸ-
 σιπον, καὶ δούρεο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ πορὸς τῆς μοι
 ἡσυχῆς ἐστὶν ἀντιμετῶν τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ τούτων δε-
 σπότης, τὰς οὐκ ἀπέστρεψε πορὸς τὸν ἄνδρα, φαμέ-
 νῃ, πορὸς μοι τὸ τοῦ τῆς ἡνελκας; ἐκβαλε αὐτὸν τὴν
 πορὸς με. καὶ κείνῳ, ἀλλῆς σοι κυρία, μὴ ἐπὶ
 σιωπῇ μοι τὸν νεάνητον. ἡ δὲ, δῆλόν ἐστι Ξάνθε
 μισέας με, ἐτέραν ἀγαγόντα βουλόμην. καὶ ἰ-
 σως αἰδομένη φράσσει μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχέ-
 ρῃ, τὸν κεκοιμημένον μοι τὸν κεκοιμημένον, ὡς
 ἐν τῷ αὐτῷ δυσαναχέλουσα λαβείαν, φύγω. δὲς δὲ
 μοι τὴν πορὸς με, καὶ πορὸς με. πορὸς ταῦτα
 τὸ Ξάνθου μεμφαμένη τὸν Αἴσωπον, ὡς καὶ ἐν
 τῷ ὁδὸν ἀσεία τινα φρεγγαμῶς παρὰ τῆς ἐν τῇ
 βαδίζειν εὐρήσεως, γυνὴ δὲ πορὸς τῷ γυναικὶ μη-

nihil dicentem, Æsopus ait, Projice ipsam in bathrum. Et Xanthus, Tace scelus, an nescis me hanc ut me ipsum amare? Et Æsopus. Ama mulierculam? Et ille, Admodum quidem, fugitive. Et ad hoc Æsopus pulsato in medio pede valde exclamavit, Xanthus philosophus uxorius est: & versus ad suam dominam, ait, Tu, ô domina, velles philosophum emisse tibi servum juvenem, bono habitu, vigentem, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Euripides, aureum ego tuum inquam os talia dicens; Multi impetus fluctuum marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flatus: dura res paupertas, dura & alia infinita: tamen nihil æque durum ut mulier mala. Tu vero, ô domina, philosophi uxor cum sis, à pulchris adolescentulis serviri tibi noli, ne quo pacto contumeliam viro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset, Unde, vir, ait, pulchritudinem hanc venatus es? sed & loquax puridus hic videtur. & facetus: reconciliabor igitur ei. Tū Xanthus, Æsope, reconciliata est tibi tua hera. Et Æsopus ironice loquens, Magna res, inquit, placare mulierem. Et Xanthus, Tace posthac: emi enim te ad serviendum, non ad contradicendum. Postera die Xanthus, Æsopo sequi jussu, ad hortum quendam ivit empturus olera. Cum vero olitor fasciculum olerum messuisset, accepit Æsopus. Xantho autem soluturo jam hortulano pecuniam, hortulanus, Dimitte, domine, inquit, unum problema à te desidero. Et Xanthus, Quid nā? Tum ille, Quid ita quæ à me plantantur olera, quamvis diligenter & fodiantur & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementum: quibus vero spontanea è terra pullulatio, etsi nulla cura adhibetur, iis tamē celerior germinatio. Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à divina providentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Æsopus vero (ade-

μηδὲν λέγων· Ἰ, Αἴσωπ· ἔφη, βάλῃς αὐτὴν εἰς τὴν
 βάρβαρον. καὶ ὁ Ξάνθ·, παῖε κἀθάρμα, ἢ οὐκ
 εἶδ' ὅτι ταύτῃ ὡς ἐμυλὸν σέρῃ; καὶ ὁ Αἴσωπ·
 ἔφας τὴν γυναικα; καὶ ὁ Ξάνθ·, πάντῃ μὲν οὖν, δραπετεύει.
 καὶ πρὸς αὐτὸ Αἴσωπ· κροτήσας εἰς τὴν μεσσην τῶν πόδα,
 μισθῶς ἀνέκραξε, Ξάνθ· ὁ φιλοσόφ· γυναικοκρα-
 τεῖται. καὶ στραφείς πρὸς ταύτῃ δέσποιναν ἔφη, σὺ, ὦ
 δέσποινα, ἐβούλε· τὴν φιλοσόφον ἀνῆσθαι σε δι' ὕλον
 νῖον, δυσωπετοῦντα, σφελγάντα, ὃν ἔδδ' ἡμεῖς σε
 καὶ τὴν βαλαλείῃ δαΐδαι, καὶ σοὶ προσπαύζειν τὰ εἰς
 αἰχμῶν τ' φιλοσόφου; Εὐρεπίδῃ, χευστοῖν ἐγὼ σε φημί
 τὸ σῶμα τι αὐτὰ λέγον· Πολλὰ μὲν ὀργὰ κυμάτων θα-
 λαπίαν· Πολλὰ δὲ πόντα μὲν, καὶ πυρρὸς θερμοῦ πνοῆ·
 Διὸν δὲ πέντα, δεινὰ δὲ ἄλλα μωρία· Πλὴν οὐδὲν οὐ-
 πτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακὴ. Σὺ δὲ ὦ δέσποινα φιλοσόφου
 γυνὴ οὐσα, ὑπὸ καλῶν νηπίσθων ὑπερβίβεται μὴ θέ-
 λε, μήπως ὑβρίν τῃ ἀνδρὶ σε προσερίψῃς. ἡ δὲ ταύτη
 ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντίειπεν διωκθεῖσα, πό-
 δον ἀνερ, φησὶ, τὸ κἀλλ· τὸ το πῶθρα καί; ἀλλὰ καὶ
 λάλ· ὁ σάπρος οὗτ' φαίνεται, καὶ δὲ τρέπεται δι-
 αλλαγήτομα τῶν αὐτῶν. καὶ ὁ Ξάνθ·, Αἴσωπε,
 δὴ λάλ· σοὶ ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ Αἴσωπ· εἰσενδυ-
 σάμεν, μίγα τι χεῖμα, φησὶ, τὸ πρῶτον γυναικα.
 καὶ ὁ Ξάνθ·, πῶς τὰντ' οὐδὲν ἀνῆσθαι μὲν γάρ σε εἰς
 δαλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογία. τῇ δὲ ὑπερβαῖα Ξάνθους
 ἔπειτα τῷ Αἴσωπ· κελύσας, πρὸς τινὰ τ' κήπων ἦεν
 ἀνῆσθαι λαχάνια. τῷ δὲ κηπωρῷ δέσμεν λαχάνων
 διεσπῶν, ἀνέληφεν Αἴσωπ·. τῷ δὲ Ξάνθ· μελλον-
 τ· ἡ δὲ κηπωρὸς καὶ ἀλλοῖν τὸ κέρμα, ὁ κηωρὸς, ἔα
 κῆρμα, φησιν, ἐνός πρῶτον καὶ παρὰ σοῦ δέουμαι. καὶ ὁ
 Ξάνθ·, τίνο; καὶ ὁ, τί δὴ πῶς, τὰ μὲν παρ' ἐμὲ φυλι-
 θμένα τ' λαχάνων, καὶ πρὸς ὅτι μελᾶς σκαλιζόμενά τε καὶ
 ἀρδύμενα, βραδείαν ὁμῶς ποιεῖται τ' αὐξήσειν οἷς δὲ
 αὐτομάτῃ ἐκ γῆς ἢ ἀνὰ ὁδοῖς, καὶ τοὶ μηδὲ μελᾶς ὅτι με-
 λῆας ἀξίαν μὲν οἷς, τούτοις ὅς τ' ἐξ ἡ βλάστησις; ὁ μὲν οὖν
 Ξάνθ·, καὶ τοὶ φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὐσις, μηδὲν ἔτε-
 ρον συννοήσας εἰπὲν, τῇ θείᾳ ποσειδῶ καὶ τὸ το πρὸς
 τοῖς ἄλλοις δικαίειδαι, φησιν. ὁ δὲ Αἴσωπ· (παρὰ

rat enim) risit. Ad quem philosophus, Ridesne, an derides? Et Æsopus, Derideo, inquit, sed non te, verum qui te docuit: quæ enim à divina providentia fiunt, hæc à sapientibus viris solutionem fortiuntur. Oppone itaque me, & ego solvam problema. Interim itaque Xanthus conversus inquit olitori, Minime omnium decens est, ô amice, me, qui in tantis auditoriis disceptaverim, nunc in horto solve sophismata. Puero autem huic meo, qui consecutiones multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quæsitum. Et olitor, Hic turpis literas novit? ô infelicitatem! sed narra, ô optime, si quæsitum declarationem nosti. Et Æsopus, Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iverit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque invenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est; quos invenit penes virum, horum est noverca. Multam igitur in utrisque ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amanter & accurate nutrire perleverat; alienos vero partus odit, & invidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim natura quasi proprios amat, odio autem habet qui viri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est; quæ autem tu plantas, horum est noverca: cujus rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima, magis nutrit ac fovet; à te autem plantatis, ut spuris, non tantum alimentum tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, quam me gravi sollicitudine ac meditatione levaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanquam in proprium hortum vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & quibusdam ibi amicis inventis, & ad Æsopum loquuto, ut in domum curreret, & lentem in ollam injectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit jactum. Xanthus ergo una cum ami-

γδ') ἐλάσσε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ οἰκίστης, πότιπρον γα-
 λᾶς, ἢ χαλκῶδες; καὶ ὁ Αἰσωπός, χαλκῶδες, φησιν,
 αἰκ' ἐσὺ, τ' δὲ διδάξαι τὸς σε. α' γδ' ὑπὸ θείας πορ-
 τοῖας γίγεται, ταῦτ' ὑπὸ σεαὐτὸν ἀνδρῶν τυχεράνῃ τῆς λύ-
 σιας. πορβαλὼ τοίνυν ἐμὲ, καὶ γὰρ λύσω τὸ πορβλήμα.
 ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ξάνθιος ὅπως εἴρηκε, λέγει τὴν κηπω-
 ρῶν, ἡκιστα πάντων ὀλβιαιότες ἐστίν, ὧν τὰν, ἐμὲ τὸν ἐν το-
 σούτοις ἀκροαθεῖς διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν
 σφίσματα. παῖς δὲ μὲς ἔτοσι, πολλῶν πεῖραι ἔχων
 ἀκολεθίας, τούτῳ προσαιδέμενος, τῆς λύσεως τολῆν
 τ' ζητῶμεν. καὶ ὁ κηωρὸς, οὗτος ὁ αἰχρὸς γράμματι
 εἶδιν; οἶμοι τῆς δυσυχίας. ἀλλὰ φέρεσιν, ὧς λῶσε, εἰ
 τ' ζητῶμεν τὴν διασάφην ἐγνοῦμεν. καὶ ὁ Αἰσωπός,
 ἡ γυνή, φησιν, ἐπειδὴν πρὸς δότιπρον γάμεν ἔλθῃ, τέκνα
 ἐκ τ' πορτέρῃ ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴθε ὅρῃ καὶ τὸν ἀνδρα
 τέκνα ἐκ τῆς πορτέρας γυναικὸς τεκνοποιήσμενον, α'
 μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπιγαγίῃ, τούτων μήτηρ ἐστίν· α' δ' ὅ-
 ρῃ ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητέρα. πολλὴν οὖν ἐν
 ἐκείνῃ ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ
 αὐτῆς φιλοστέρως καὶ ὀπμιλῶς πρέσβια διαγίγεται· τὰ
 δ' ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων μισεῖ, καὶ ζηλοτυπία χωρῶν,
 τὴν ἐκείνῃν τροφὴν ἀεικόπιεσα, τοῖς ἑαυτῆς πορσι-
 δεταῖς τέκνοις· τὰ μὲν γὰρ φύσιν ὡς οἰκεία φιλεῖ, ὀπο-
 στέρῃ δὲ τὰ τ' ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τ' ἴσιν δὲ καὶ ἡ γῆ
 τρέφειν, τῇ μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένην μήτηρ
 ἐστίν· α' δ' αὐτὸς ἐμβυθίῃς, τούτων γίγεται μητέρα. οὗ
 χόρει καὶ μέλλον, αἷς γνώστα, τὰ οἰκεία πρέφει καὶ δαίτη·
 τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυλομένης οὐ τοσαύτῳ, ὡς νόθοις,
 τ' τροφὴν νέμει. ὅπῃ τούτοις ἡδεῖς ὁ κηωρὸς, πεσόντας
 ἀν' μοί, φησιν, ὅτι με ἀμνηστὴν λύπης καὶ ἀδολογίας
 ἐκύριζας. ἀπὸ τῆς πορτεῖας φέρεται τὰ λάχνα, καὶ ὁσά-
 κισ σοι τούτων δέ, ὡς εἰς οἰκείον κήπον βαδίζαν
 λάμβανε. μὲν ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλατεῖον ἐλ-
 θέτω· πῶς Ξάνθιος, καὶ πῶς ἐντυγχέτω· ἐκεῖ τῇ
 φίλῃ, καὶ πρὸς τὸν Αἰσωπον εἰρηκότῳ, εἰς π' τ' οἰ-
 κίαν πορσδεσμεῖν, καὶ φακὴν εἰς τὴν χύραν ἐμ-
 βαλόντα ἐψήσῃ, ἐκεῖν' α' πελᾶν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς
 τ' χύραν ἐψή βαλόν. ὁ δὲ δὴ Ξάνθιος ἄμα τοῖς φίλοις

cis lotus, vocavit hos compransuros : præfatus tamen , & quod tenuis esset futura cœna , utpote ex lente , quodq; non oporteret varietate ferculorum amicos judicare , sed probare voluntatem. His vero annuentibus, & in domum ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere, Æsope. Illo vero ex defluxu balnei accipiente & tradente , Xanthus fœtore repletus , Hem, quid hoc, inquit, Æsope ? Et ille , A balneo, ut jussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente , & pelvim sibi apponi jubente, Æsopus pelvi apposita stabat. Et Xanthus, Non lavas ? Tum ille, Jussum est mihi ea facere quæ jusseris : tu nunc non dixisti, Injice aquam in pelvim , & lava pedes meos, & pone soleas , & quæcunque deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Num enim servum emi ? nullo modo , sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis , & Xantho Æsopum rogante , an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens , ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse , digitis conterens , ait , Bene cocta est , affer. Illo solum aquam vacuante in scutellas, & apponente , Xanthus, Ubi est lens ? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus , Unum granum coxisti ? Tum Æsopus , Maxime : lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod plurative dicitur. Xanthus ergo prorsus consilii inops , Viri socii, ait , hic ad infamiam me rediget. Deinde conversus ad Æsopum ait, Sed ne videar, improbe serve, amicis injurius, abiens eme pedes porcinos quatuor , & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur , Xanthus jure volens verberare Æsopum, cum esset in realiqua ad usum occupatus , unum ex pedibus ex olla clanculum auferens , occuluit. Paulo post autem & Æsopus veniens , & ollam perscrutatus , ut tres solos pedes vidit , cognovit insidias sibi aliquas factas : &
accur-

λαστάμῳ, ἐκάλει τούτους σωμαριστήσιν. ὡς ἐπε-
 λήντο καὶ ὡς λιπὼς, ὅτι φακὴ γάρ, ἔστιν τὸ δεῖνον· καὶ
 ὡς μὴ δέιν τῇ τοιοικίᾳ τ' ἐδεσμάτων τοῦ φίλου κρίνειν,
 ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν ποσὶν. ἤνδ' δὲ εἰζάντων,
 καὶ ποδὸς τ' οἰκίαν ἀφικομένον, ὁ Ξάνθῳ φησὶ, δὲς
 ἡμῖν ἀπὸ λαγρού πιεῖν, Αἴσωπε. τ' δ' ἐκ τῆς ἀπ' ἑρροίας
 τὸ λαβὼ λαβόντι καὶ ὅπιδεδώκότη, ὁ Ξάνθῳ τῆς
 δυσσείας ἀναπληθεῖς, φάτι τὸ τῷ, φησιν, Αἴσωπε;
 καὶ ὅς, ἀπὸ λαγροῦ, ὡς ἐκέλευσας. τ' δὲ Ξάνθῳ τῇ παρ-
 ούσῃ τ' φίλων τ' ὀργῇ ὅπιδεδωκότη, καὶ λεκάνῳ αὐτοῦ
 παρεδίδωκε καλῶσαι, Αἴσωπε τ' λεκάνῳ θείας
 ἰσχυρῆς. καὶ ὁ Ξάνθῳ, εὐνίπεις; καὶ κείνῳ, ἐν τέταλ-
 τή μοι ταῦτα ποιεῖν ἴσα ἀν' ὅπιδεδωκότη. σὺ δὲ νυνὶ οὐκ εἴ-
 πας, βάλει ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοῦ ποδός
 μου, καὶ θές τὰς ἐμβάδας, καὶ ἴσα ἐρεξῆς. ποδὸς δὲ
 ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ Ξάνθῳ ἔφη, μὴ γὰρ δεῦλον ἐ-
 περιέμω; οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνα-
 κληθέντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τῷ Ξάνθῳ τὸν Αἴσωπον
 ἰεραιόσαι, εἰ ἔφηται ἡ φακὴ, δίδουκε λαβὼν ἐκεί-
 νῳ τῆς φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ Ξάνθῳ λα-
 βὼν, καὶ οἶνθ' εἰς ἕνεκεν τ' ποιεῖν λαβὼν τῆς ἐψήσας
 τ' φακῆς δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διαλέψας, ἔφη, κα-
 λῶς ἔφηται, κόμισεν. τ' δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κινάσαι, ἐν
 τῇς τρυβλίαις, καὶ παρὰ δέντῳ, ὁ Ξάνθῳ, ποδὸς ἐστὶν ἡ
 φακὴ; φησὶ. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτῷ. καὶ ὁ Ξάνθῳ, ἵνα
 κόκκον ἐψήσας; καὶ ὁ Αἴσωπος, μέλεις φακῇ γὰρ ἐνικῶς
 εἶπας, ἀλλ' οὐ φακῆς, ὃ δὴ πολλοὶ συνήκως λέγεται. ὁ μὲν δὲ
 Ξάνθῳ ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἀνδρες ἐταῖροι, ἔφη, εἴτε
 εἰς μανίαν με ἀφελέψα. εἴτα στραφεὶς ποδὸς τ' Αἴσω-
 πον, εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω, κακὴ δοῦλε, τοῖς φί-
 λοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ἀνίστασθαι ποδὸς χρεῖες τέτλα-
 ρας, καὶ διὰ ταχέων ἐψήσας παρὰ θες. τ' δὲ ποδὸς τῷ
 ποιεῖσαι, καὶ τῷ ποδῶν ἐψήσας, ὁ Ξάνθῳ δι-
 λόγως θέλων τυφάει τὸν Αἴσωπον, αὐτὸν ἀφελὲν τῆς χρείας
 ἀχλαμῆς, ἵνα τὸ ποδῶν ἐκ τῆς χύρας λαθραίως ἀνελ-
 μή, ἐκρυψε. μὲν μὲν δὲ καὶ ὁ Αἴσωπος ἐλθὼν,
 καὶ τὴν χύτραν ὅπιδεδωκότη, ὡς τοῦ ποδὸς μόνος
 ποδὸς ἐλάσας, σιωπῶν ὅπιδεδωκε αὐτῷ πινὰ γρονθῶν.

accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex pedibus cultro amputans, & pilis nudans in ollam jecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus vero veritus ne Æsopus subreptum pedem non inveniens fugeret, rursus in ollam ipsum injectit. Æsopo autem in patinam pedes evacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Æsopus, Sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? Et Æsopus, Here, nostine, quod ex additione & subtractione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inveniens verberandi Æsopum, quievit. Postridie autem ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnam, cum aliis discipulis & Xanthum invitavit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Æsopo pone stanti dedit; Benevolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille vero decedens secum cogitabat, Nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quod me cum novitius veni cavillata est. Videbit igitur an heros meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita, sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed benevolæ: & cane vocata, atque dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc jussit dari, particulatim canis omnia projecit. At post hoc ad herum regressus, & rogatus, an benevolæ dederit omnia; Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo vero iterum rogante. Et quidnam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquam dixit, sed secum tibi gratias habebat. Uxor tamen Xanthi eam rem calamito-

καὶ δὴ καὶ ἀδραμῶν ὅππ' αὐτῷ, καὶ οὐ σιττομένης
 χοίρε τον ἑνα τῶν ποδῶν τῇ μαχίρᾳ περιελαὶ, καὶ τῇ
 τευχῶν φιλόσας, εἰς τὴν χύτραν ἐξέριψε, καὶ συνεβίβη τις
 ἄλλοις. Ξάνθος δὲ δέσας, μὴ πως Αἰσωπῷ τὴν εἰσαρε-
 θήναι τῶν ποδῶν ἐν χύτρᾳ, ἀποδράσῃ, αὐτὸς εἰς τὴν χύ-
 τραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τὸ δὲ Αἰσώπῳ τῶν ποδῶν εἰς τὴν χύ-
 τρην κινῶσαι, καὶ πέντε τούτων αἰτασανέντων, ὁ
 Ξάνθος, τί πῶτό, φησιν, Αἰσωπε, πῶς πέντε; καὶ κένδε,
 τὸ δὲ ὡς χοίρε ποῖας ἐχέον ποδῶν; καὶ ὁ Ξάνθος, ἐκείναι.
 καὶ ὁ Αἰσωπῷ, εἰσὶν οὐκ ἐπαιδοὶ πέντε, καὶ ὁ σπιδέ-
 μενός χοῖρος κίμεται καὶ τὴν τρεῖς. καὶ ὁ Ξάνθος πάλ-
 τυ βαίως ἔχον, πορὸς τῶν φίλων φησὶ, ἔχ' μικρὰ πορ-
 ῶν εἶπον, ὡς τάχιστα με πορὸς μανίαν ἐστὶν δὴ περιτέ-
 ψει; καὶ ὁ Αἰσωπῷ, δέσποια, οὐκ οἶδ' ὅππ' ἐκ πορ-
 ῶν εἰσὶν καὶ ἀφαιρέσεις εἰς τὴν χύτραν πορὸν συλκεα-
 λαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἀμάρτημα; ὁ μὲν οὐκ Ξάνθος με-
 θιμίαν αἰτίαν ἐπὶ πρῶτον δόρηκοις μετηγάσας τὴν Αἰ-
 σωπον, ἰσχύχασε. τῇ δὲ ὑστεραία τῇ χολαστικῶν πε πο-
 λυτελὲς δὲ βεβίβας δέειπον, σὺ ἄλλοις χολαστικοῖς καὶ
 τὸ Ξάνθον κέκληκεν. εἰσαχθεύσαν τίνιν, ὁ Ξάνθος μερί-
 δας ἐκ τῆ παρακμηδῶν ἀνελόμενος ὀπιλέκεις, καὶ τῶν
 Αἰσώπῳ ἐπιδὲν ἐφείστωπιδος, τῇ ἐννοήσῃ μοι, φησὶ πορὸς
 αὐτὸν, ταῦτα ὅππ' ἀπιδῶν. ὁ δ' ἀπιδῶν καὶ ἑαυτὸν
 ἐκείνῃ, νῦν καιρὸς τίς αἰδοῦμαι τὴν δέσποιναν, ἀνθ' ἧν με
 ἠέχον νείων; ἔλθον ἰσκαπῖν. ὁ μὲν τίνιν εἰ τῶν δε-
 σπότην ἐλθόντι. ἀφικόμενος οὐκ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κα-
 θίρας ἐν τῇ πορῶν, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας,
 τὴν αὐτοῖς αἰδοῦν ὅππ' ἐπιδὲν αὐτῆς τι δοῖκε, καὶ
 φησὶ, δέσποινά, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ τῇ ἐννοήσῃ καὶ τὴν κύναν καλέσας, καὶ εἰ-
 πὼν, ἐλθέ λίαν, φάγε, (οἱ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέ-
 ταξεν δόδωκα) ἐνὰ μέρος τῇ κύνῃ πάντα παρέβαλε. με-
 τὰ δὲ πῶτο πορὸς τὴν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐ-
 φησὶ, εἰ τῇ ἐννοήσῃ δέδωκε πάντα, πάντα, φη-
 σὶ, καὶ ἐνὶ πον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τὸ δὲ ἐπανερ-
 μήν, καὶ τί ποτε ἄρα ἐδίδουσα ἔλεγε; καὶ ἐκείνῃ,
 ἰαὶ μὲν, φησιν, οὐδ' ὅπου εἴρηκε, καὶ ἑαυτῇ δέ σοι
 χάριτας ἔδδ. ἡ μὲν τοὶ γυνὴ τῇ Ξάνθῳ συμφορὰν τὴν
 πορῶν

mitosam esse arbitrata, tanquam secunda cani redarguta de erga virum benevolentia, ac subdens, certe non amplius in posterum cohabitaturam cum eo, ingressa cubiculum, plorabat. Potu autem procedente, & quaestionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Æsopus pone stans ait, Cum resurrexerint mortui, reperentes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est novitius hic. Alio vero rursus proponente, quamobrem ovis ad eadem tracta non exclamat, sus autem quam maxime vociferatur: Æsopus rursus ait, Quoniam ovis adsueta mulgeri, aut etiam velleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum videns, nihil grave suspicatur, sed illa familiaria & sola videtur passura. Sed sus, ut qui neque mulgetur, neque tondetur, neque novit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito vociferatur. His sic dictis discipuli rursus laudaverunt ipsum, versi in risum. Finito vero convivio, & Xantho in domum reverso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsam averfata, inquit, Ne mihi propinquus fias: da mihi dotem meam, & abibo; non enim manserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus ait, Non potest aliquo modo non condidisse mihi mali aliquid rursus Æsopus; & uxori inquit, Domina, num me poto, tu ebria es? cui partes misi? nonne tibi? Non per Jovem, mihi quidem minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Æsopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Benevolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil accepisti? Et illa, Nihil. Et Æsopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? Et ille, Benevolæ meæ. Et Æsopus cane vocata, Hæc tibi, inquit, bene vult: nam mulier, etsi bene velle dicatur, tamen minima quaque recula offen-

πορθημα οἰνου μύρη, ἀπεδὴ δὲ πύρεα τῆς κενὸς ἐλεγ-
 χθεῖσα τῇ πορὸς τὸν ἀνδρα δινοία, καὶ ἐπειπεῖσαι, ἡ-
 μῶν μνηστὴ τ' λοιποῦ σωσικῆσθαι αὐτῶν, εἴσω παρελθ-
 σαι τ' κειτὼν ἐδρῶν. τ' δὲ πότις πορκόπινον, καὶ
 ζητημάτων πορὸς ἀλλήλας πορλενοῦσαν, καὶ ἐνὸς αὐτῶν
 ὑπορίστανον, πωλεῖα ἀν' ἡνίοτο μεγαλήεν ἀνδρῶν πορ
 παρὰ, Αἴσωπ' ἐπιδὲν ἐς τὸς εἶπεν, ἡνίκα ἀν' οἱ νε-
 κροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἐαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ
 γλαστικοὶ γλασταντες, ἔεασαν, νοήμαν ἐστὶν ὁ νεώνη.
 ἐπεὶ δὲ πάλιν πορδίνον, οὗτε χάριν τὸ μὲν πορβάλον
 ἐπὶ σφαλῶν ἐλκόμενον οὐ βροῶ, ὁ δὲ χεῖρ' οὐτ' ἔλασσε
 πορζῆ. Αἴσωπ' αὖτις ἔρη, ὅτι τὸ μὲν πορβάλ' ἔν τὸ
 εἰσὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τὸ πορβαλ' ὑποτιθέμενον,
 σπῆν ἐπειτα. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον, καὶ πιν σίδηρον
 ἔσθ' ἐν δεινὸν ὑποπείδ' ἀλλ' ἐκείνη τα σωθήη καὶ
 μνησθὲ πορῆσθαι. ὁ δὲ χεῖρ', ἀπεδὴ μὴτ' ἀμελ-
 γόμενον, μνησθὲ πορῆσθαι, μνησθὲ σωθεῖσθαι ἐαυτῶν πορὸς
 π' ὅτι τοιούτων ἐλκόμενον, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκαν αὐτῶν μό-
 ναν ἐστὶ χρεῖα, ἐκείτω βροῶ. τούτων οὐτῶν δεινῶν, οἱ
 γλαστικοὶ πάλιν ἐπινεσαν ὅλητον, τραπίνες εἰς γλά-
 τα. παμσαμὸς μνησθὲ τῇ πότις, καὶ τῇ Ξάνθ' πορὸς
 τ' οἰκίαν ὑπονοήσθαι, καὶ τῇ γυναικὶ σωθήησθαι ὁρ-
 μήσθαι πορσλαλεῖν, ἐκείνη τῶν ὑποσφαφίσα, φη-
 σί, μὴ με πωλεῖσθαι γλῆ. δὸς μοι τὴν πορῆκα με,
 καὶ ἀπελθούσθαι. οὐδὲν γὰρ ἀν' μέναιμι σὺν σὺν τῶν-
 τῶν. σὶ δὲ ἀπελθὼν τὴν κίνα καλῶς, ἢ πέ-
 πομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ Ξάνθ' ἐκπλαγείς, λέ-
 γῃ, ὡς ἐστὶν ὥς οὐκ ἤρτυσέ μοι τι καλὸν πάλιν Αἴ-
 σωπ'. καὶ πορὸς τ' γυναικῶν φησι, κυρία, ἐμοῦ πεπο-
 κότ' οὐ μεθύεις; τί νι τὰς μερίδας πέπομφα; ὡ-
 χ' σὶ; μὲν δὲ ἐμοὶ μὲν εἴ, φησὶν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί.
 καὶ ὁ Ξάνθ' τῇ Αἰσώπῳ κληθεῖν φησι, τί νι δίδω-
 κας τὰς μερίδας; καὶ κείν' ὅ, τῇ δινοῖσθαι. καὶ πορὸς
 τ' γυναικῶν ὁ Ξάνθ', οὐδὲν ἔλασσε; καὶ κείνη, κλέν.
 καὶ ὁ Αἴσωπ', τί νι γὰρ ἐκείδ' ὡς δέπναι τὰς μερί-
 δας δίδωμαι; καὶ κείν' ὅ, τῇ δινοῖσθαι μοι. καὶ ὁ Αἴ-
 σωπ' τ' κίνα φανήσας, αὐτῇ σοι, φησὶν, ἐννοεῖ. ἢ γὰρ
 γυνὴ καὶ ἐννοεῖν λέγειται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστω ἀληθῆσθαι
 ἀντι-

sa contradicit, conviciatur, abit. Canem vero verberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere, here, Uxori has partes ferto, & non benevolæ. Et Xanthus, Vides, domina, non meam esse culpam, sed ejus qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio qua eum verberem. Illa vero non credente, verum clam ad suos parentes regressa, Æsopus inquit, Num recte dixi, ô here, canem tibi magis bene vellem quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reverteretur domum, mittente, illa vero quum cedere nolleret, & inde Xanthus in mœrore esset, Æsopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes, here; ego enim cras venire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum ivit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad convivium idoneis, ambulans domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi vendere. Illo autem, & cui opus est, rogante; Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo vero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audivit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum ivit statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc, Non, me vivente, ô Xanthe, alteri uxori conjungi poteris. Et sic mansit in domo per Æsopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post dies rursus aliquot, invitans Xanthus discipulos ad prandium, Æsopo inquit, I, e, me optimum quodque & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat, Ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solum suillas emisset, & apparasset discumbentibus, linguam

ἀντιλέγει, λαϊδορέται, ἀναχωρεῖ. τὸ μὲντοι κύνα τύπον,
 ἀπλάσεν, καὶ οὐκ ἀναχωρήσεν ἀν', ἀλλ' ὀππλάσμε-
 νη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σάινε καὶ σὺ χεῖρε τι
 δεσπότην. ἔδδ' σέουδ' εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς
 μερίδας κόμισσον, καὶ μὴ, τῇ δυνάσει. καὶ ὁ Ξάνθος, ὁ-
 ρᾶς κυρία, ὡς οὐκ ἔμεινεν τὸ ἀμάρτημα, ἀλλὰ τὸ κομί-
 σαι; ἀνάγκη τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήτω προσφάσις,
 δι' ἣν αὐτὸν μεσιγώσα. τῆς δὲ μὴ πενιδομένης, ἀλλὰ
 λάρδα πρὸς αὐτῆς γονεὺς ἀποχωρησάσης, Αἴσαπος
 εἶπεν, ὡς ὁρθῶς εἶπον, αὐτὴ δέσποτα, ὡς ἡ κύαν σοι μάλλοι
 εἴνοει, καὶ ὅχι ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δὲ πινῶν παραρη-
 κῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλακτικῆς μερούσης, καὶ τῆς
 Ξίνθης τὴν ποροσηκόνηαν πινὰς αἰς αὐτῷ, αἰς ἀν' ὑποσρέ-
 φειν εἰκαδε, πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑποεῖκιν θελήσης, καὶ
 τῆς Ξίνθης δι' αὐτῷ εἰς ἀδυμίαν πτόνι. Αἴσαπος
 ποροσελθὼν αὐτῇ φησι, μὴ ἀνὰ, δέσποτα· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν
 αἰετονῆκεν αὐτῷ αἵματι καὶ ἀπαρχάλλακτον δέξασθαι πρὸς
 σι. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὸ ἀγορᾶν ἦλθε· καὶ ὀνησάμενος
 χύμας καὶ ὀρνίθια, καὶ ἄλλ' ἀπὸ τῆς πρὸς δυνάχαν' ὀππλάσεν,
 βαδίζων τὰς οἰκίας περηνόσθ'. παρήν πίνω καὶ τὴν τῆς
 αὐτῆς δέσποινης γλυνητόρον οἰκίαν, μήτε ταύτῃ εἰδέναι
 ποροποιούμεν ἐκείνην τυγχάνουσαν, μήτε μὲν ἐν αὐτῇ
 τῇ δέσποιναν μερῶσιν. καὶ δὴ πινεῖ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐν-
 πυχῶν, ἡρσεται, εἰς πᾶσι τῇς γάμοις χρησίμων οἱ καὶ τῷ
 οἰκίαν ἔχοντι αὐτῷ πολλῶσιν. τῇ δὲ καὶ πῶς τέτων ἔχῃ
 τῷ χρεῖαν πυθμένην· Ξάνθος, φησὶν, ὁ φίλος πορὶ αὐ-
 ρον γὰρ γυναικὶ μέλλῃ σὺν ἀπείδω. τῇ δὲ ἀναδάνθ',
 καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τῇ Ξίνθῃ, ὡς ἡκεσιν, ἀναρθείλαν-
 τ', ἐκείνη σὺν δόρμει καὶ σπυδῇ πρὸς τὸ Ξάνθον ἦλ-
 θεν αὐτίκα, καὶ αὐτῇ χαλεβόα, λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλους
 καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἀν' ἐμοῦ ζώσης, ὁ Ξάνθε, ἐτέρᾳ γυναι-
 κὶ διωκῇ τὴν σὺν ἀμολύμῃ. καὶ οὕτως ἔμεινεν ὅτι τῆς οἰ-
 κίας δι' Αἰσώπῃς, αἰς καὶ δι' ἐκείνον ἀπῆκε. μετ' δὲ ἡμέρας
 πάλιν πινὰς, χαλῆσας ὁ Ξάνθος χολαστικὰς εἰς ἄριστον, τῷ
 Αἰσώπῃ φησὶν, ἐλάνθησαν ἀπὸ λατῶν πάνθ' ὅ, τι χρῆσθαι τί-
 τι καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπὸν, καὶ αὐτὸν ἔλαβον, ἐγὼ διδά-
 ξω τὴν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάπεισθαι. γλαῖπας οὖν
 μέγας ὑέας περιέμηνε, καὶ ἐτοιμὰς αἰσάκλινθεσι,
 γλαῖπας

guam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguæ ad loquutionem ministerium, rursus elixas Æsopus linguas apposuit; atque iterum etiam ferculo alio atque alio petito, ille nihil aliud quam linguas proponebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis, Quousque linguas? inquierentibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doleimus; Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est, Æsope? Et is, Non certe. Tum ille, Nonne mandavi tibi, sordidissime homule; optimum quodque & præstantissimum opsonari? Et Æsopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis viris præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstantius in vita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur: per ipsam dationes, acceptiones, foras, salutationes, benedictionis, musa omnis: per ipsam celebrantur nuptiæ, civitates eriguntur, homines servantur: & ut breviter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit: nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Æsopum recte loqui dicentes, aberrasse vero magistram, abiire singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis Xanthum, ille respondebat, Non secundum voluntatem suam hæc facta fuisse; sed inutilis servi nequitia: hodie autem permutabit cœnam, & ipse præsentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, vilissimum quodque & pessimum opsonari jubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autem nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discumbentibus apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulo post iterum linguas apposuit, & valde iterum atque iterum. Xantho autem iniquo animo ferente, & Quid hoc, Æsope? dicente; num rursus mandavi tibi optimum quodque & præstantissimum opsonari, ac non potius vilissimum

γλαῦπᾶν ὀπλῶ ἐκάστῳ συνῆξυγάρω παρέδθηκε. ἥ δὲ χο-
 λαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ θεωρῶν ἐδεσμεν,
 διὰ τὴν τῆς γλαῦπῆς πρὸς τὴν λόγον ὑπομεσίαν, πάλιν
 Αἰσωπὸς ἐβραβεῖ γλαῦπας παρέδθηκε. καὶ αὐτὸς αὖ βρο-
 μῶν αἰτιθέντι ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ὃδ' οὐδὲν ἔπερην ὅτι
 μὴ γλαῦπας πρὸς τὴν. ἥν δὲ χολαστικῶν ὅτι τὸ ταυτὶ
 τῆς τροφῆς ἀνακαλῆσαντ' αὐτὸν, μέλει τίνος γλαῦπας; εἰ-
 πόντων· καὶ αἱ ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλαῦπας ἐδιδόντες τὰς
 ἡμέτερας ἠλγίσσαμεν· ὁ Ξανθὸς φησὶ πρὸς ὄργλῳ, οὐδὲν
 σοὶ παρὲς ἐπερην, Αἰσωπε; καὶ ὁ, οὐ θῆτα. καὶ ἐπεί-
 νῳ, οὐκ ἐν ἐντελελειμένῳ σοὶ, κατὰ κράτος ἀνδράποιν,
 πᾶν ὃ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἀείρον ὑφονῆσαι; καὶ ὁ
 Αἰσωπὸς, πολλὰς ὁμολογῶ σοὶ τὰς χεῖρας μεμ-
 φιδέμεν φιλοπόρῳ ἀνδρῶν παρόλῳ. τί ἂν οὐκ
 γήμιτο γλαῦπῆς χρηστότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ;
 πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδύει-
 ται καὶ διδάσκειται· δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγο-
 ραί, ἀσπασμοί, ἐξηγήσεις, μῦθοι πᾶσι· δι' αὐτῆς γὰρ
 συζητοῦνται γάμοι, πόλεις ἀνερδοῦνται, ἀνδρωποὶ
 διασώζονται, καὶ σωελόντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ
 βίος ἡμῶν συνίστηται. οὐδὲν ἄρα τῆς γλαῦπῆς ἄμεινον.
 ὅτι τοῖς οἱ χολαστικοὶ ἥ μὲν Αἰσωπον ὁρῶντες λέγειν
 φάρμοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸ διδάσκαλον, διελκλύδασιν
 ἔχας· ἐπ' οὐκ. τῇ δ' ὑπεραίρῳ πάλιν αἰτιωμένην αὐ-
 τῷ τὸν Ξάνδον, ἐμείνῳ δοπολογεῖτο, μὴ χ' ἔγναμι
 αὐτῷ ταῦτα γιγνέναι, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖς δοῦλε τῇ κα-
 κουργίᾳ· σήμερον δὲ διαμείψῃ τὸ δέειπρον, καὶ γὰρ δὲ
 παρὲς τὴν ἡμῶν αὐτῷ διαλέξουσαι. καὶ καλέσας αὐτὸν,
 πᾶν ὃ, τι φαιλότατόν τε καὶ χείρεσιν ὑφονῆσαι κε-
 λούῃ, αἱ ἥν χολαστικῶν συν αὐτῷ δειπνήσαντων. ὁ
 δὲ μηδὲν διαλεχθεὶς, πάλιν γλαῦπας ἐπείρατο, καὶ
 ἐπιμύσας, ἀνακλινθεῖσι παρέδθηκεν. οἱ δὲ πρὸς ἀλ-
 λήλῃς ὑπεφάνησαν, χεῖρεται πάλιν γλαῦπας. καὶ με-
 τὰ μικρὸν αὐτὸς γλαῦπας παρέδθηκε, καὶ μάλα αὐτὸς
 καὶ αὐτὸς. ἥ Ξάνδου δὲ δυσταραχτήσασθαι, καὶ, τί τὸ
 Αἰσωπε; εἰρηκότῳ μὴ πάλιν ἐντελελειμένῳ σοὶ πᾶν ὃ, τι
 χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον ὑφονῆσαι; ὃ δὲ πᾶν ὃ, τι φαι-
 λότα-

mum quodque & pessimum? Ille autem, Et quid
 unquam pejus lingua, ô here? nonne urbes per ip-
 sam corruunt? non homines per ipsam interfici-
 untur? non mendacia omnia, & maledicta, &
 perjuria per ipsam perficiuntur? non nuptiæ &
 principatus & regna per ipsam evertuntur? non, ut
 summatim dicam, vita omnis per ipsam infinito-
 rum errorum referta est? Hæc Æsopo dicente, qui-
 dam ex discumbentibus una cum Xantho, inquit,
 Hic, nisi valde te ipsum munieris, non dubia erit
 insanix causa tibi. qualis enim forma, talis & ani-
 ma. Et Æsopus ad eum, Tu mihi videris, ô homo,
 pravus quidâ & curiosus esse. herum irritans con-
 tra servum. Et Xanthus ad hæc, occasione cupiens
 verberandi hominem, Fugitive, inquit, quoniam
 curiosum dixisti amicum, ostende mihi incurio-
 sum hominem adductum. Egressus igitur postridie
 in plateam Æsopus, & eos qui præteribant cir-
 cumspiciens, videt quendam in loco quodam diu
 sedentem, quem judicans secum ociosum & sim-
 plicem esse, accedens inquit, Herus te invitat se-
 cum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus,
 neque quis esset à quo invitaretur, ingressus est
 in domum, & cum ipsis calceis, ut erant viles, dis-
 cubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Æsopus
 ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem factus
 uxori ut sibi obsequeretur, & quod ipse jussit
 faceret, ut honesta ratione plagas Æsopo inferret;
 deinde coram omnibus inquit, Domina, aquam in
 pelvim injice, & pedes hospitis lava. Cogitabat e-
 nim secum, omnino hospitem recusaturum: Æso-
 pum vero, illo curioso apparente, verberibus ca-
 sum iri. Illa igitur jacta aqua in pelvim, ibat pedes
 hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse do-
 mus dominam, secum loquebatur, Honorare me
 omnino vult, atque hujus rei gratia suis manibus
 pedes meos vult lavare, cum ancillis queat hoc
 mandare. Extensis igitur pedibus, Lava, inquit,
 hera :

λίστατόν τε καὶ χεῖρες; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς
 γλαυπῆς, ἢ δέσποια; οὐ πόλλεις δὲ αὐτῆς καλὰ πίπτεσιν;
 οὐκ ἀνθρώποι δὲ αὐτῆς ἀναιρῶνται; οὐ φθόρη πάντα, καὶ
 βλατφομίαι, καὶ ὑποκριαὶ διὰ ταύτης παραινόμεναι; οὐ γὰρ
 μοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀναβέπονται; οὐχ,
 ὡς κεφάλαιον εἶπεν, ὁ βίβλος δὲ αὐτῆς ἅπας μυθίαν
 πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τ' Αἰσώπῃ φαμὺς, πῆς
 ἤρ' συυανακηρόμεν τῷ Ξάνθῳ φησὶν, εἴτ', εἰ μὴ πά-
 ρυ σκαυτὸν ἀσφαλίστη, οὐκ ἂν ἄτορθε εἴη μανίας ἀ-
 φορμὴ σὺ γνέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύτῃ καὶ ἡ ψυχή.
 καὶ ὁ Αἰσώπῃ πρὸς αὐτὸν, σύ μοι δοκεῖς, ἀνθρώπε,
 κεραιτρῆς τις καὶ πείργῃς (ἦ), δεσπότην παροξύ-
 νων ἤτοι οἰκίστη. καὶ ὁ Ξάνθῃ πρὸς ταῦτα, προσφάσιως
 ἐφίμηντο μασιγῶσαι τ' ἀνθρώπον, δεικνύμενα, φησὶν,
 ἐπειδὴ πείργον εἶπες τὸν φίλον, δείξον μοι ἀπείργον
 ἀνθρώπον ἀγαθόν. ἐξελθὼν τοίνυν τῆς ὀπιούσης ὅπῃ
 τῆς λεωφόρου ὁ Αἰσώπῃ, καὶ εὖ παρόντας περικοπῶν,
 ὅρα πῶς ἐφ' ἐνὸς τύπε ἰκανὸν χρόνον κηδεύεται, ὃν καὶ
 δοκιμάζας καὶ αὐτὸν ἀπράγμονά πῶς καὶ ἀπλὴν
 (ἦ), προσελθὼν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺ δὲ
 αὐτῷ ἀρετῆσαι. καὶ ὁ ἀχρεὺς ἐκεῖνός μινδὲν πε-
 ρεφασάμενος, μήτε τίς ἂν ὑπὸ πικρῷ καλεῖται, εἰσ-
 ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύ-
 λαις ὅσιν ἀνέπτεν. ἐρομὺς δὲ τῷ Ξάνθῳ, τίς εἴτ';
 Αἰσώπῃ εἶπεν, ἀπείργῃς ἀνθρώπον. καὶ ὁ Ξάν-
 θος εἰς ἧς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συυποκρεθίλῃ αὐτῷ, καὶ
 ὑπὲρ αὐτὸς ὀπιτάπη, ποιεῖν, ὡς ἂν ἐπερσώπω λόγῳ
 πληγὰς τῷ Αἰσώπῃ ἐπείνειν· εἴτα ἐνέπικόν τ' πάντων,
 φησὶ, κυρία, ὕδωρ ὅπῃ τῆς λεκάνης βελοῦσα, εὖ πόδας
 πᾶς ξένου νίψον. διηγεῖτο γὰρ καὶ αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν
 ξένος ἐλαβηθήσεται· ὁ δὲ Αἰσώπῃ, ὡς ἐκεῖνος ἀπείρ-
 γη φανείη, πληγὰς λήφεται. ἡ μὲν οὖν βελοῦσα τὸ
 ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, ἢ εὖ πόδας πᾶς ξένου νίψουσα. ὁ
 δὲ γνοὺς ταύτῃ οὕσαν τὴν οἴκῃ δεσπότην, καὶ
 ἐαυτὸν εἶπε, τιμῶσά με πάντως βέλεται, καὶ τού-
 τῳ διὲ χάριν ἀλοχευρία εὖ πόδας μου βούλε-
 ται νίψαι, ἐπεὶ δεσπαινίσιν εἶχεν ἂν τὰς ὀπιτά-
 ξας. περλεῖνας οὖν εὖ πόδας, νίψον κυρία, φησὶ. καὶ
 νίψα-

hera: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere; sed quia sic ipsis visum est, non opus mihi hæc inquirere. Accipiens igitur bibit. Transientibus vero, & ferculo quodam hospiti appolito. atq; illo suaviter comedente, Xanthus coquū quod male hoc condivisser. criminabatur, atq; etiam nudum flagellabat. Rusticus autem secum dicebat, Ferculum quidem optime coctum est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit: si autem absq; causa suū servum velit flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem agre ferente, neq; jucunde affecto, quoniam nihil hospes curiose inquirebat, tandem placenta allata sunt. Hospes vero, tanquam nunquam placenta gustasset, convolvens & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autem pistorem accusante, & curnam, ô exsecrande, dicente, & absque melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit. Si cruda est, ô here, placenta, me verbera: si vero non ut oportebat præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum est uxore, vivam ipsam nunc comburam. atque iterū uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Æsopum. Jussis igitur sarmentis in medium afferri, pyram succendit, & arreptam uxorem prope pyram egit, ut exspectaretur ipsam in ignem immittere. Differebat autem aliquo modo, & circumspiciebat rusticum, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrediretur. Sed is secum rursus considerabat, Cum nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, ô paterfamilias, si hoc iudicas oportere fieri, exspecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxore, ut ambas simul comburas. Hæc à viro Xanthus audiens, & hujus sinceritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit, Ecce vere homo incuriosus; habes accepta præmia victoriæ, ô Æsope. Satis est

νηάμενος ἀνεκλίνθη. τὸ δὲ Ξάνθῃς κελύσαιτο οἶνον τῷ
 ξένῳ δοθῆναι πείν, πάλιν ἐκείνῳ διελογίστατο καὶ
 αὐτὸν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδωκε πείν· ὅπει
 δὲ οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα
 ἰσθῆναι. καὶ λαβὼν ἔπινε. ἀρξούντων δὲ, καὶ τινῶ
 ἰδίῃσιν τῷ ξένῳ παραλεῖναι, καὶ ἐκείνῃ ἡδέως
 ἰδιότι, ὁ Ξάνθῃς τῷ μαγείρῳ ὡς χακῶς τὸ
 ἀρτίσας ἐνκαλέσθαι, καὶ μὲν τοὶ καὶ ὀπιδυμένῃ πωλη-
 ρὰς ἐνεφάρη. ὁ δὲ ἀρχαῖος καὶ αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν
 ἰδίῃσιν ἀρεῖσθαι ἐψηλαῖ, καὶ οὐδενος αὐτῷ δεῖ πορὸς τὸ
 χαλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα ποροφάσιος (βούλει) τὸν
 αὐτὸν δούλον μαστιγῶν ὁ οἰκοδέσποτης, τί πορὸς ἐμεῖ;
 τὸ δὲ Ξάνθῃς ἀχάλλωντο, καὶ οὐχ ἡδέως διακει-
 μένους, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένῳ πειριεργάζετο, τέλει πωλα-
 κῶντες ἐνέχλησαν. ὁ δὲ ξένῳ, ἄτε δὴ μὴ πω πωλα-
 κῶντο γνῶσθαι, σπράσαν καὶ συμεῖλαν αὐτοὺς
 ὡς φάμενος ἡδύτε. τὸ δὲ Ξάνθου τὸ ἀρτοποιεῖν αἰτα-
 σάμεναι, καὶ τί δὴ ποτε, α καλὰ ἐρεῖ, φανερὰ, καὶ
 μέλι διχα καὶ πιπύρας τοῦ πωλακῶντος ἐσθλὰ
 ζας; ἐκείνῳ ἔφη, εἰ μὲν αἶμός ἐστιν, ὦ δὲ ποτε,
 ὁ πωλακῶς, ἐμὲ τύπτει· εἰ δὲ οὐχ ὡς ἔδωκε ἐσθλὰς,
 μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέ πωλην αὐτῶ. καὶ ὁ Ξάνθῃς,
 εἰ πορὸς τῆς ἐμῆς τῆτο γίγνετο γυναικὸς, ζῶσαι αὐτῶ.
 ἀρτίως χαλακαύσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ νοῆς αὐτῶ
 συμποκρεθῆναι δι' Αἰσωπον. κελύσας οὐκ κληματί-
 δας εἰς τὸ μίσον ἀφῆκε, πυρὸν αἰψὲ καὶ λαβόμενῳ
 τῆς γυναικὸς, ἐλθὺς τῆς πυρὸς ἦγαγε, ποροδοκῆσιμος
 ὡν αὐτῶ εἰς τὸ πῦρ ἐπαφῆναι. διέτριβε δὲ πῶς καὶ πε-
 ρεελίπτο τὸ ἀγρικεῖν, εἴ πως ἀναστὰς τὸ τοιοῦτον πολ-
 μήσαιτο ἔρξαι αὐτὸν ἐχειρήσειεν. ὁ δὲ καὶ αὐτὸν αὐτῆς
 ἐπισκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρυσίαι, τί δὴ ποτε οὕ-
 τως ὀργίζεται; εἰτά φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ τῆτο κίκρι-
 κας δὲ γίγνεται, ὑπόμεινόν με μακρὸν, μίχρεις ἀν' ἀπ-
 ἐλθὼν ἐνέγκω μοι καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὸ γυναικῆ, ὡς ἀν'
 ἄμφοτερον τὸ αὐτὸ κατακαύσκει. ταῦτα τὸ ἀνδρὸς ὁ Ξάν-
 θῃς ἀκούσας, καὶ τὸ τοῦτε ἀκίραμον καὶ γηναικῶν δαυ-
 μσας, τῷ Αἰσωπῷ φησιν, ἰδὲ ἀληθῶς ἀνδραπῶ
 ἀπερίεργῳ. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν Αἰώνι. ἄλλος
 ἔχῃ

est tibi de cætero: dein vero libertatem tuam assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Æsopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, vellem enim lavari. Abeunti autem prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogavit quonam iret. Quod cum se is negasset scire, existimans prætor interrogationem suam floccipendi, in carcerem ipsum abduci iubet. Cum igitur abduceretur Æsopus, clamavit, Vides, ô prætor, quemadmodum recte responderim: quæ enim non exspectavi, & occurri tibi, & in carcerem jam trahor. Tum prætor stupefactus responsi promptitudine sivit abire. Æsopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est; sed & lapidem videt in medio ingressu positum, in quem singuli ingredientes & egredientes pedem offendeabant. Hunc autem unus quis ingrediens ut lavaretur, sublatum transposuit. Reverlus igitur ad herum, Si vis, inquit, here, lavari, unum hominem in balneis vidi. Et Xantho profecto, ac multitudinem lavantium vidente, &, Quid hoc, dicente, ô Æsope? nonne unum hominem dixisti te vidisse? Et Æsopus, Certe, inquit: nam lapidem illum (manu ostendens) ante ingressum positum reperi, in quem ingredienti omnes & exeuntes offendeabant: unus vero quidam antequam illideret, elevatum transposuit. Illum igitur unum hominem dixi vidisse, pluris faciens quam alios. Tum Xanthus, Nihil apud Æsopum tardum est ad responsionem. Aliquando alias Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Æsopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciunt? ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius vivens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacaverit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes cæteri homines, ventris inspiciunt lordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time, non enim sunt tibi præcordia. Dic autem quodam celebrato

ἔχῃ σοι πῦ λοιποῦ· τὸ δὲ ἐνιδύειν ἐλθουσίαν τῆς σῆς
 ἡμετέρας. τῆς δὲ ὁποῦσης ὁ Ξάνθος ἐπέταξε τῷ Αἰσώ-
 τῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπλθεῖν, καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πο-
 τίς πάρεστιν ὄχλῳ, βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λυθῆναι. ἀπόν-
 τος δὲ ὁ στρατηγὸς συμαντήσας, καὶ τὸ Ξάνθου γινώσκον
 ἴππῳ, ἤμετο ποτὶ περιβόοιο. τὸ δὲ, οὐκ οἶδα, φασμάς, νο-
 μίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτῷ παρ' οὐδὲν λογι-
 σάμενος, εἰς εἰρκίλῳ αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελούσῃ. ἀπαγ-
 ρένῳ τοίνυν ὁ Αἰσώπῳ ἔκραξεν, ὁράς, ὁ στρατηγός,
 ὅπως ὁρῶς ἀπεκρίθην· αἰ γὰρ μὴ πορσεδόκησα, καὶ
 σωλῶτῃσά σοι, καὶ εἰς εἰρκίλῳ ἦδη ἀπαγρῶμαι. καὶ
 ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ὅτι τῷ τῆς δολοχίας ἐτοίμῳ,
 ἀφῆκεν ἀπέναι. Αἰσώπῳ δὲ παραχρῶμεν εἰς τὸ
 βαλανεῖον, καὶ πολλῶν ἐν αὐτῷ δεασάμεν ὄχλῳ,
 καὶ λίθον ὅρα καὶ τὸ τῆς εἰσόδου μεσσητάτον κείμε-
 νον, ἐφ' ὃν ἔκαστος τῶν εἰσόντων τε καὶ ἐξιόντων τὸν
 στίδα πορσεπταίει. τῆτον δὲ εἰς τις εἰσὶν ἐφ' ὃν λού-
 σασθαι, ἄρας μετέβηκεν. ὑποσφύλλας οὖν πορσε τὸ δε-
 σπότην, εἰ λελύεις, φησὶ, δέσποτα, λούσασθαι, ἵνα
 ἀνδρῶν ἐν τῷ βαλανεῖῳ τεθέσθαι. καὶ τῷ Ξάνθῳ
 ἰδόντῳ, καὶ τὸ πολλῶν τὸν λαοκρύων ἰδόντῳ, καὶ πᾶ-
 σι τοῖς, εἰπόντῳ, Αἰσώπῳ; οὐχ ἵνα ἀνθρώπων ἐρεῖ ἐωρα-
 κίαν; ὁ Αἰσώπῳ, ναι, φησιν. τὸ γὰρ λίθον ἐκείνον (τῇ
 χερὶ δείξας) πορσε τῆς εἰσόδου κείμενον δίδρον, ἐφ' ὃν οἱ
 ὑπὸ νύκτι πάντες καὶ ἐξ ἡμέρας πορσεπταίον· εἰς δὲ τις πορ-
 σι πορσεπταίει, ἄρας μετέβηκεν. ἐκείνον οὖν ἵνα ἀνθρώ-
 πῳ εἴπον ἐωρακίαν, πορσεπμήτας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ
 Ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ Αἰσώτῳ ἄρῃν εἰς δολο-
 χίαν. ἄλλοτε πορσε τῷ Ξάνθῳ ἐξ ἀφείδρε ἐπανόνη, καὶ
 τυρομάς τὸ Αἰσώπον, πᾶσι δὲ πορσε οἱ ἀνδρῶνες μετ' ἑ-
 λπιδάτων τὰ τῆς γαστροῦ ἐκκερήμενα βλέπεσιν; ἐκεῖ-
 νῳ ἴφθι, καὶ τῶν παλαιῶν χρόνων ἀνὴρ τις τὸ τρυφε-
 ρότερον ζώοντων, φολιῶν χρόνον ὑπὸ σαυτάλης ἐν ἀ-
 φείδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρέφων δολο-
 χήσας φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν διδωκότις οἱ λοιποὶ
 τῶν ἀνθρώπων, πορσε τὰ τῆς γαστροῦ ἀπορροῇ λυ-
 μετα, μὴ πως καὶ αὐτοὶ τῆτον πεπνυμένον. ἀλλὰ σὺ, δέ-
 σποτα, μὴ φοβῆ· ὁ γὰρ ἔχεις φρένας, ἐν ἡμέρᾳ δὲ πᾶσι τυρο-
 μάς

brato convivio, & Xantho cum aliis philosophis discumbente, & potu jam invalescente, crebræ quæstiones inter hos versabantur. Atq; Xantho incipiente turbari, Æsopus adstans ait, Here, Bacchus tria possidet temperamenta: primum voluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et vos igitur poti jam & lætari, quæ reliqua sunt omittite. Tum Xanthus jam ebrius ait, Tace: inferis consule. Et Æsopus, Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autem quidam subebrium jam Xanthum videns, & ut in universum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potestne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem: ego enim ipse hoc ebibâ. Et discipulus, At si non poteris, quamnam tibi mulam irrogabo? Tum Xanthus, Domû meâ depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmaverunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lavante, & anulum inter lavandum non vidente, & Æsopum de eo interrogante, ille, Nescio, inquit, quidnam factum fuerit: sed unum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Æsopus, Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulum. Et is, Et quomodo majus fide opus po ero? Verum te nunc rogo, si quod commentum, si qua versuria, si qua experientia præsto sis, ac opem porrige, ut vincam, aut pacta dissolvam. Et Æsopus, Vincere quidem haud licet, sed ut solvas pacta efficiam. Cum hodie rursus in unum conveneritis, nullo modo videri timere, verum quæ pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Jubeas itaque stramenta & nensam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autem omnem videri turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens jube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto, omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quamnam apud vos fœdera

ποσὶς συγκροτηθέντι, καὶ τῷ Ξάνθῳ σὺν τοῖς ἄλλοις
 ἡ φιλοσόφων ἀνακλινθέντος, καὶ ἥ ποτε ἡδὴ ἐπεκτελέ-
 σαιτος, συχνὰ περιλήμψια μετὰ τούτων ἐκαλινδεῖτο.
 καὶ ἡ Ξάνθῳ ἀρχαίως ταράττει, Αἰσωπος παρεστὼς, ἐ-
 ρη, δὲ ἀπολαύει Διονύσου τρεῖς κέκληται κέσεις, ἡ μὲν περὶ-
 τῶν ὕδων, ἡ δὲ δούτερον μέσης, ἡ δὲ τρίτῳ ὕδατος.
 καὶ οὐ μὲν οὐκ πεπωκότις ἡδὴ καὶ ἡδύνες, τὰ ἐρεξῆς κα-
 ταλίπει. καὶ ὁ Ξάνθος ἡδὴ μεθύων φησὶ, σιῶπα· τοῖς
 ἐν αἵματι συμβούλῳ. καὶ ὁ Αἰσωπός, οὐκ ἔν καὶ εἰς αἵμα
 χαλασπαδήσει. ἡ δὲ χολαστικὸν περὶ ὑπερβρεχέμερον ἡδὴ
 τῇ μέθῃ ἡ Ξάνθον ἰδὼν, καὶ ὄλον εἶπεν, οἶνον πληγὰ κα-
 δηγὰ, φησὶ, διώαται περὶ ἐκπεῖν ἡ θαλάτταν ἀνδρα-
 στός; καὶ ὅς, πάντῳ μὲν οὐκ· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκ-
 πίωμαι. καὶ ὁ χολαστικὸς, εἰ δ' οὐκ ἐκπίω, τί ποτέ σοι τί-
 μημα ὁππότε; καὶ ὁ Ξάνθος, ἡ οἰκίαν μετ' ἐμὴν πᾶ-
 σαν. καὶ ὅππότε τοῖς χαλαστέμενοις ἐπὶ θακλύλις τὰς συμ-
 νήσας ἐκέρχονται· τότε μὲν ἐν διελεύσει. τῇ δὲ ὑστέρῳ
 περὶ εἰς ἐξεργασίας ἡ Ξάνθῳ, καὶ τὴν τεύχῃ νιφάμην, καὶ
 ἡ θακλύλιον ἐν τῷ νίπῳ μὴ ἰδόντος, καὶ ἡ Αἰσωπον περὶ
 αὐτῷ πυθμένι, ἐκείνος, οὐκ οἶδα, φησὶ, τί ποτε γέγονεν·
 ἐν δ' οἶδα μόνον, ὅππότε οἰκίας σαρτὴ ἀλλότῳ γέγονας.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ὅππότε δὴ; καὶ ὁ Αἰσωπός, ὅππότε χρεὶς με-
 θύν, συμπίει ἡ θαλάτταν ἐκπεῖν, καὶ πῶς ἡ ὁμολογίας
 κατέβη καὶ ἡ θακλύλιον. καὶ ἐκείνῳ, καὶ πῶς ἂρ' ἐγὼ με-
 ζον πίστεως ἔργον εὐνήσομαι; ἀλλὰ σε νῦν δέχομαι, εἴ τις
 σώσεις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρίστα-
 σι, καὶ βοηθήσαν ὕμῳ, ὡς περὶ γνέσται, ἡ τὰς γε συμνῆ-
 κας λύσαι. καὶ ὁ Αἰσωπός, περὶ γνέσται μὲν οὐκ ἔστι, λυ-
 θῶν δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴν γὰρ αὐτὸς σή-
 μερον εἰς ταύτῃ συμνῆσται, μὴδ' ὅπου φανῆς δειλιά-
 σας, ἀλλ' ἂν ὡς ὁμολόγησας παρὶνῶν, ταῦτα καὶ νή-
 ρων λέγει. κέλυσον μὲν τοὶ σφύματα καὶ τὰ περὶ πα-
 ρὰ ἡ νῆον τεθλυῖν, καὶ παῖδας ἐπὶ τοῖς σὺν ἐκπώ-
 μασιν ὀρέγειν σὺν τῷ θαλάττειν ὕδαρ. ἐπειδὴν δὲ σύμ-
 πατὶα θεάσῃ ἡ ὄχλον συμνῆσται μνηκῶτα ὅππότε θεῶν,
 αὐτὸς ἀναπνῶν κέλυσον ἐν τῇ θαλάττῃ πλῆ-
 θυν τὴν ἐκπώμα· καὶ τὸ το λαβὼν, ἐν ἐπὶ κῶ πείνῳ
 ἐπὶ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν ποιοῦντα-

dera inivimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conversus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluvios prorumpere in mare; ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus eat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer latatus est. Populo igitur ad litus confluente ad spectaculum ejus quod faciundum erat, cumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Æsopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamarunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tum ante Xanthi pedes provolutus, & victum se confitebatur, & pacta rogabat dissolvi. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Æsopus adiens Xanthum inquit, Per omnem tibi vitam gratificatus ego, nonne dignus sum, o here, consequi libertatem? Et Xanthus objurgando ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulum, & speculari, & si videris duas cornices, renuncia mihi; bonum enim augurium hoc: quod si unam videas, hoc malum. Accedens igitur Æsopus, & cum forte duas sic cornices supra quadam vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renunciavit. Exeunte autem Xantho altera harum avolavit: & Xanthus alteram solam videns, ait, Nonne dixisti mihi, execranda, duas vidisse te? Et is, Ita, sed altera avolavit. Tum Xanthus, Reliquum erat tibi, fugitive, ut derideres me? & jubet eum denudatum verberari. At dum Æsopus verberabatur, profectus quidam invitavit ad cœnam Xanthum, ac Æsopus inter verbera exclamavit, Hei misero mihi! ego enim qui duas vidi cornices verberor: tu vero qui unam tantum, in convivium abis, vanum itaque fuit augurium, Tum Xanthus
soler-

μιν τὰς συνθήκας ; καὶ ὅς ὅποκρνεῖται σοι , ὡς ὠ-
 μολήσας τὴν θάλασσαν ἐκπείν . ἔραφεις οὐκ οὐκ πρὸς
 ἀπάντας οὕτω φράσον , ἄνδρες Σάμιοι , ἴτε καὶ ὑμεῖς
 πάντως πλείους ὅσους ποταμούς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν
 θάλασσαν , ἐγὼ δὲ συνεδέμην μόνῳ ἢ θάλατταν ἐκ-
 πείν , οὐ μὲν καὶ ἔσθ' ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς .
 ἔσθ' οὐκ ὁ χολαστικός ἀπελθὼν πρὸς τερὸν ὅποιόν τι ἔσθ'
 ποταμούς ἀπαντας· εἴτα δι' αὐτοὺς ἐγὼ τὴν θάλατ-
 ταν μόνῳ ἐκπίομαι . ὁ δὲ Ξάνθος ἢ μέλλεσθαι ἐκ τού-
 τε τῆς συνθήκης διάλυσιν ἑστῆσθαι γινούς , ὑπερήδην . ἢ
 δῆμυ τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρέουσιν ὅτι
 θίαν ἢ πρὸς χθρῆσθαι μέλλοντι , καὶ τῷ Ξάνθῳ καὶ τὰ
 διδοχθέντα πρὸς τῷ Αἰσώπῳ δέξασθαι , καὶ εἰπὴντι ,
 οἱ Σάμιοι ἀνεβόησαν βυφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες .
 ὁ δὲ χολαστικός προσπεσὼν τῷ αἰγιαλῷ τῷ Ξάνθῳ ,
 νηικῆσθαι τε ἀμολόγη , καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λύ-
 σαι . ὁ καὶ πεποίηκε Ξάνθῳ δυσωποῦντῳ ἢ δῆμου .
 ἀφικόμενον δι' αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν , Αἰσώπῳ
 προσελθὼν τῷ Ξάνθῳ φησὶν , ὁ πάντα σοὶ ἢ βίον χα-
 ρισάμεν ἐγὼ , οὐκ ἂν ἄξιός εἰμι δέσποια τυχεῖν ἐ-
 λδοθείας ; καὶ ὁ Ξάνθῳ λοιδορήσας αὐτὸν , ἀπήλα-
 σε , λέγων , μὴ γὰρ οὐ βελομένῳ μοι ἔσθ' οὕτω πρὸς
 ξα ; ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς τῷ πυλῶντι , καὶ σκέψαι ,
 καὶ ἴδης δύο κερφάνας , ἀνάγειλόν μοι· ἀγὰρ γὰρ
 οἷονός ἐσθ'· ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδης , τῷ πονηρῷ . προσ-
 ελθὼν οὐκ ὁ Αἰσώπῳ , καὶ συμβάν , οὕτω δύο κε-
 ρφάνας ὅτι πνῶν ἰδὼν δένδρε χαδεζομένας , προσελ-
 θὼν τῷ Ξάνθῳ ἀνήγειλεν . ἐξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ , ἢ
 ἰτίεα τούτων ἀπέπλη . καὶ ὁ Ξάνθος θατέραν μὴ-
 νῶν ἰδὼν , ἔφη , οὐκ εἰπάς μοι , κατάρχατε , δύο ἐω-
 ρακίνας ; καὶ ὅς , οὕτως , ἀλλ' ἢ ἑτέρεα ἀπέπλη . καὶ ὁ
 Ξάνθος , ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλαδίειν με ; καὶ
 καλὸν αὐτὸν γυμνασίον τύπτεσθαι . τῷ δι' Αἰσώπῳ μα-
 σσημένῳ , προσελθὼν τις ἐκάλεσθ' ὅτι τὸ δῆπνον τὸν
 Ξάνθον . καὶ ὁ Αἰσώπος ἐπὶ τυπόμενος ἀνεβόησεν· οἱ-
 μοι τῷ δυσλῶ . ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρπον ἰδὼν ,
 τύπτομαι . σὺ δι' ὁ μίαν ἰδὼν μόνῳ , εἰς δὲ ὡχρῶν
 ἀπφ . ἑωλὸς ἄρ' ἔσθ' ἢ οἰνοσκοπία . καὶ ὁ Ξάνθος τὸ

solertiâ ejus admiratus, cessare jubet verbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras cū invitasset Xanthus, jussit Æsopo ante vestibulum stare, & nullum idiotâ ingredi sinere, sed sapientes solos. Hora autem prandii clauso vestibulo Æsopus intus sedebat. Ex invitatis autem quodâ profecto, & januam pulsante, Æsopus intus ait, Quid movet canis? Ille, putans canis vocari, iratus discessit. sic ergo unusquisq; veniens, redibat iratus, putans se injuria affici, Æsopo eadem omnes intus interrogante. Quum autem unus ipsorum pulsasset, & Quid movet canis, audivisset, & Caudâ & aures respondisset, Æsopus ipsum recte judicans respondisse, aperta janua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad convivium tuum venit, ô here, præter hunc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptum se existimans ab invitatis. Postridie cū venissent invitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum, dicentes, Ut videris, ô præceptor, cupiebas quidem ipse contemnere nos; sed veritus, putridum in vestibulo constituisti Æsopum, ut nos injuria afficeret, & canes vocaret. Et Xanthus, Infomniumne id est, an vera res? Tum illi, Nisi stertimus, vera res. Et celeriter vocatus Æsopus & rogatus cum ira, cujus rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi, here, mandasti, ne quem vulgarem ac indoctum hominem permetterem in tuum convenire convivium, sed solos sapientes? Tum Xanthus, Et quales hi? nonne sapientes? Et Æsopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantibus januam, & me intus rogitante, quidnam moveat canis, neq; quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes viderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui sapienter respondit mihi. Sic igitur quū Æsopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus, sequēte Æsopo, ad monumenta accessit, & quæ in arcis erant epi-gram-

ἀγχοῖνεν αὐτῷ θανούσας, παύσασθαι καλῶς τυπώ-
 μων. μὲν δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοπόρεας καὶ ῥήτορας
 καλέσας ὁ Ξάνθος, ἐκέλευσε τὸ Αἰτώπου πρὸς τὸν πυλῶ-
 νος εἶναι, καὶ μηδὲν ἄλλ' ἰδίωτῇ εἰσελθεῖν συλ-
 λῆσαι, ἀλλ' ἢ τοῦ σφύου μόνος. τῇ δὲ ἄρα τῷ ἀρί-
 στῳ καλέσας Αἰσωπὸς τὸν πυλῶνα, ἐντὶς ἐκαθέσθαι. τῇ
 κληιδόμῳ δὲ τινὸς ἐλθόντος, καὶ τὸν δύραν κέπτοντος,
 Αἰσωπὸς ἐνδοθεν ἔφη, τί σείθ' ὁ κύαν; ὁ δὲ νομίτας κυ-
 ων κληιδόμῳ, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὐκ ἔχας
 ἀφικνούμενος, αὐτῷ ἀπὸ τῆς οὐργῆς, νομίτας ὑβρίζε-
 δαι, τῷ Αἰσώπῳ ταῦτά πάντας ἐνδοθεν ἐρωτῶν.
 ἰνὸς δὲ αὐτῇ κόψαντος, καὶ τί σείθ' ὁ κύαν ἀκούσαν-
 τος, καὶ τὴν τε κέρκον καὶ τὰ ὅσα δποκρεδέτῃ, Αἰ-
 σωπὸς αὐτὸν ὁρῶνς δικιμάσας δποκρεδέτῃ, ἀνοίξας
 πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησιν, εἰς εἰς τὸ φιλοσό-
 φον συνεστὰς εὐλόγῃσι ἤλθιν, ὡς δὲ πῶτα, πάλιν ὅτι
 μόνος. καὶ ὁ Ξάνθος σφόδρα ἠδύμηνε, παραλελογί-
 δαι εἰς εἰς ὑπὸ τῇ κληιδόμῳ. τῆς δὲ ὑπερμάας σω-
 ελθόντες οἱ κληιδόντες ὅτι τὴν διατελεῖν, ἐνεκάλου
 τῷ Ξάνθῳ, φίλοι οἱ, ὡς ἔοικας, ὡς καὶ ζητῶν, ἐπε-
 δόμενος μὲν αὐτὸς ἐκδεσνῶσαι ἡμᾶς, αἰδοῦμενος δὲ, τὸν
 σάπρον ὅτι τῷ πυλῶνι ἐστῆρας Αἰσωπον, ὡς πρὸς πη-
 λαίωσαι, καὶ κυῖας ἡμᾶς δποκρεδέτῃ. καὶ ὁ Ξάνθος, ὅ-
 νος τὸν ἐστίν, ἢ ὑπάρ; καὶ κείνοι, εἰ μὴ ῥέφρομεν, ὑπάρ. καὶ
 δὴ τάχως μετὰ κληιδόντες Αἰσωπὸς, καὶ ἐρωτηθεὶς αὐτῷ
 οὐργῇ, τῷ χάριν τοῦ φίλου ἀπὸ μῶς ἀπέσπευψε, ἔφη, εὐ-
 χὴ σύ μοι δεσπότην ἐνείειλα, μή τινα τῇ ἰδίωτῇ καὶ ἀμα-
 θῶν ἀνδρῶν ἐάσαι πρὸς τὸν σὺν συνελθεῖν διαχίαν, ἀλλ'
 ἢ τοῦ σφύου μόνος; καὶ ὁ Ξάνθος, καὶ τίς οὗτοι; εὐτὶς
 σοφῶν; καὶ Αἰσωπὸς, οὐδεὶς ἄλλ' μηχανῇ αὐτῇ καὶ γὰρ
 κοπῶντων τὴν δύραν, καὶ μοῦ ἐνδοθεν ἐρωτῶντος, τί
 ποτε σείθ' ὁ κύαν, εὐτὶς ὅστις αὐτῇ σωῖται τὸ λόγον. ἐγὼ
 γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, ὅδε αὖ τούτων εἰσέ-
 γαγον, πάλιν τὸν σφῶνς τὸν δποκρεδέντα μοι. οὕ-
 τως οὐκ ἔχας Αἰσώπου δπολογηθῆναι, ὁρῶνς ἅπαντας
 λέγειν αὐτὸν ἐφημέριον. καὶ μὲν ἡμέρας πάλιν π-
 νος ὁ Ξάνθος, ἐτομῆρου τῷ Αἰσώπου, πρὸς τὰ
 μήματα παρελθόντο, καὶ αὖ ἐν ταῖς λαίναξιν ὅτι-

grammata legens seipsum delectabat. At Æsopo in quadam ex ipsis insculptas literas has vidente, *α β δ ο ε θ χ*, ostendenteque Xantho, atque rogante, an hasce novisset; diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum invenire declarationem, ac factus est dubitare omnino. Tum Æsopus, Si per hanc columnulam, ô here, thesaurum ostendam tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. Tunc Æsopus distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, cujus causa invenisti thesaurum. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris: nam scire hoc multo re inventa mihi preciosius. Et Æsopus, Qui thesaurum infodit hic, ut vir sapiens, literas insculpsit has, quæ & inquirunt, *α* recedens, *β* passus, *δ* quatuor, *ο* fodiens, *ε* invenies, *θ* thesaurum, *χ* auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Æsopus, Renunciabo dandum aurum, ô domine, regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Unde hoc nosti? Et ille, Ex literis; hoc enim inquirunt: *α* redde, *β* regi, *δ* Dionysio, *ο* quem, *ε* invenisti, *θ* thesaurum, *χ* auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Æsopo ait, Accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, Non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit: ac quemadmodum, audi, hoc enim dicunt literæ: *α* acceptum, *β* vadentes, *δ* dividite, *ο* quem, *ε* invenistis, *θ* thesaurum, *χ* auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domum, ut & thesaurum dividamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit injici. Et Æsopus inter abducendum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorum? non solum enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem jubes injici me. Xanthus igitur

γράμματι ἡ ἀναγιγνώσκων, ἑαυτὸν ἔπιρριπτε. τῷ δ' Αἰ-
 σώπῃ ἐν τινὶ τούτων ἑλκεχαραγμένα σοιχεῖα ταῦτα ἰδόν-
 τῳ, α β δ ο ε θ χ, ὅπως εἴξαντός τε τῷ Ξάνθῳ, καὶ
 ἰορμύκῃ, εἰ ἄρα ταῦτα εἰδεῖν· ὅπμιελως ἐκείνῳ
 σκεψάμεν, οὐχ οἷός τ' ἐγγύειο ἢ τούτων δῦρεῖν διασώ-
 φησιν, καὶ ὡμολόγησεν δόπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ Αἰσω-
 πῳ, εἰ διὰ ταύτης τῆς σήλης, ὧ δέ ποτα, θησαυρὸν
 ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, θάρσθ', λή-
 ψη γάρ τινι ἐλδουθερίαν σε, καὶ τὸ ἡμισυ τῷ χρυσῷ. τό-
 τε ὁ Αἰσωπῳ δόπορὸν τῆς σήλης βήματα τέσσαρα, καὶ
 ἰορμύκας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγκε τὰς δεσπό-
 τῃ, λέγων, δός μοι τινὶ ἐπαγγελίαν, δι' ἧς δῦρες τὸν θη-
 σωρὸν. καὶ ὁ Ξάνθῳ, οὐχ ὅσα καὶ μὲ εἰδέναί, εἰ
 μὴ καὶ τὸν νομῶ τῆς σοιχείων μοι φράσης· τὸ γάρ μα-
 θεῖν τῆτο, πολλὸ τῷ ἀρήματι ἐμοὶ τιμωτέρων. καὶ ὁ
 Αἰσωπῳ, ὁ τὸν θησαυρὸν χαλκρῶς ἐνταῦθα, ὡς σο-
 ρὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διαχάραξε ταῦτα, ἀ καὶ φησιν, α
 δόπορὸς, β βήματα, δ τέσσαρα, ο ἰορμύκας, ε ἰορμύκας, θ
 θησαυρὸν, χ χρυσῷ. καὶ ὁ Ξάνθῳ, ἐπειδή πο οὕτως
 ἐπίβληθ' εἰ καὶ πανοῦργῳ, οὐ λήψῃ σε τὴν ἐλδουθερίαν.
 καὶ ὁ Αἰσωπῳ, ἀναγελῶ δοθῶναι, ὧ δέ ποτα, τὸ
 χρυσίον τῷ βασιλεῖ Βυζαντίαν· ἐκείνῳ γὰρ τέλει ἀμίδυ.
 καὶ ὁ Ξάνθος, πόθεν τὸ οἶδα; καὶ ἐκείνῳ, ἐκ τῆς σοι-
 χείων τῆτο γὰρ φησιν· α δόπορὸς, β βασιλεῖ, δ Διονυ-
 σίῳ, ο ὄν, ε δῦρες, θ θησαυρὸν, χ χρυσῷ. καὶ ὁ Ξάνθος
 ἀκούσας τῷ βασιλέως (εἰ) τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη,
 λαβὼν τὸ ἡμισυ τοῦ ἔρματος, ἡτύχασον. καὶ ἐκείνῳ, ε σὺ
 μοι νῦν τῆτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταῦθα καλῶ-
 ρῶς καὶ ἔπος, ἀκυσον, τῆτο καὶ λέγῃ τὰ γράμμα-
 τα· α ἀνελόμφοι, β βαδίστατες, δ διέλεατε, ο ὄν, ε εὐ-
 μετε, θ θησαυρὸν, χ χρυσῷ. καὶ ὁ Ξάνθος, δόξω, φη-
 σιν, εἰς ἣ οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸ θησαυρὸν διελάμεθα, καὶ
 σὺ τὴν ἐλδουθερίαν δόπορῆς. ἐλθόντων οὖν, ὁ Ξάνθῳ
 φροοῦμεν τὸ τῷ Αἰσώπῳ λάλον, εἰς εἰρήλιν αὐτὸν ἐ-
 κείλυσεν ἐμς ληθῶν. καὶ ὁ Αἰσωπῳ ἀπαρμόμεν, ποιαῦ-
 πά, φησιν, εἰσὶν αἱ ὑποσχέσεις τῷ φιλοσόφῳ; οὐχ ὅτι γὰρ
 ὡς δόπλα μὲν μου τινὶ ἐλδουθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 διημαθήριον κειλόμεν βληθῶν με. ὁ μὲν ἔν Ξάνθῳ

igitur iussit ipsum solvi, & ait ei, Nimirum recte inquis, ut parva libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit, Quodcumq; mihi pores facere, fac malum: omnino vel invitus liberabis me. Ea vero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quum publice festum celebraretur, repente aquila devolans, & publicum rapiens anulum, in servi sinum demisit. Itaque Samii perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus civium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigii manifestaret. At ille omnino ambigens, tempus petiit. Et profectus domum, multum erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil judicare posset. Sed Æsopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa, ô here, sic perseveras tristari? mihi committe, valere jussu mœrore. Cras in forum profectus dic Samiis, Equidem neque prodigia solvere didici, neq; augurari: sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse vobis quæsitum solvet. Et si ipse consecutus fuero solutionem, here, tu gloriam reportabis, tali utens servo: sin minus fuero consecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igitur Xanthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio juxta admonitiones Æsopi, concionatus est iis qui convenerant. Illi vero statim rogabant Æsopum acciri: qui quum venisset staretque in medio, Samii facie ipsius considerata, deridētes clamabant, Hac facies prodigium solvet? ex deformi hoc quid unquam boni audiemus? atq; ridere cœperunt. Et Æsopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samii, quid faciem meam cavillamini? non faciem, sed animum respicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonum animum natura imposuit. An vos exteriorem testarum formam consideratis, ac non potius interiorem vini gustum? Hæc ab Æsopo cum audissent omnes, dixerunt, Æsope, si quid

ἐκείλυσεν αὐτὸν Διοπολυθλῶα, καὶ παρὸς αὐτὴν ἔφη, πάνυ χαλῶς φης, ἢν ἐλευθερίας τυχῶν, σφοδρότερός με γένη κατήγορος. ὁ δὲ Αἰσωπὸς εἶπεν, ὅ, τι ποιεῖ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποιεῖ πάντως καὶ ἄλλων ἐλευθερώσεις με. καὶ δὲ οὐ καίρας τούτους συνάπτει πτοισῶν ἐν Σάμα. πανοῦμυ ἐρτῆς ἀγορεύης, αἰφνης αἰτὸς καλαπίας, καὶ τὸ δημόσιον ἀρπάζας δακτύλιον, εἰς δούλῃ κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν Σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πολέτω παρὲς τῷ δὲ τῷ σημείῳ πιδόντες τῷ ἀγωνίᾳ, καὶ ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖδαι τῷ Ξάνθῳ, ἅτε παρὸς τῷ πολίτῳ ὄντῃ καὶ φιλοσόφῳ, σφίσι τῷ κρείσῃ τῷ σημείῳ διασαφῆσαι. ὁ δὲ τοῖς ὅλοις ἐπαπορρῶν χερσὶν ἤπασε, καὶ ἀφικόμενος οἰκαδε, πολλὸς μὲν ἀδυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἶα δὴ μηδὲν κρείνῃ διωάμενος. ὁ δὲ Αἰσωπος τῷ ἀδυμῶν συννοήσας τῷ Ξάνθῳ, προσελθὼν, λέγει, τὸ χεῖρ, αἰδέσσω, ὅτῳ διαλελείς ἀδυμῶν; ἐμοὶ προσανάθῃ, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὐρεῖον δὲ εἰς ἀγορᾶν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς Σάμιοις, ὡς ἐγὼ μὲν οὔτε σημευλυεῖν ἐπαιδέσθω, οὔτ' εἰαντισκοπεῖν παῖς δέ μοι παρὸς ἐστὶ πολλῶν παῖσαν εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσῃ. καὶ μὲν αὐτὸς ὅππῃ χωρὶς λύσεως, δέσσω, οὐ τῷ δέξαι ἀποῖση, τοιούτῳ χερσὶν ὁ δούλῳ· ἂν ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡνέλεσθαι προσερίσῃ ὕβρις. περὶ οὖν ὁ Ξάνθος, καὶ τῆς ὑστερίας εἰς τὸ δέξαι ἀπαντήσας, καὶ καλασὰς εἰς τὸ μέσον καὶ τὰς ὑποθήκας Αἰσωπῆ, διελέχθη τοῖς συνελθούσιν. οἱ δὲ οὕτως ἡζίου τὸν Αἰσωπον κληθλῶα. τῷ δὲ ἀφικόμενος καὶ σάντος ὅππῃ τῷ μέσῳ, οἱ Σάμιοι τῷ ὕψιν αὐτῷ κατανοήσαντες, ἐρμελουῶτες ἐφάναν, αὐτῇ ἡ ὄψις σημείον λύσῃ; ἐκ τῷ αἰχερῷ τούτῳ τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γὰρ ἤρξαντο. καὶ ὁ Αἰσωπος καλαρείτας τῇ χερσὶ, καὶ ἵπυχῃ κατῆσας γηῖσθαι, φησὶν, ἄνδρες Σάμιοι, τί με τῷ ὕψιν σκώπτει; οὐκ εἰς τῷ ὕψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρεῖ. πολλὰ γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρῆσθαι νοῦν ἢ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τῷ ἔξωθεν τῷ καραμίων μορφῇ σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' ἐν τῷ εἶναι γόσιν τῷ οἶνε; ταῦτα τῷ Αἰσωπῇ πάντες

quid potes, dic civitati. Et ille audacter ait, Viri Samii, quoniam fortuna quæ contentionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit domino & servo; & si servus inferior videatur domino, verberibus cæsus abibit; sin autem præstantior, nihilominus & sic verberibus lacerabitur: si vos per libertatē loquendi mihi fiduciam indulseritis, ego nunc vobis intrepide quæsitum narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthum, Libertate dona Æsopū, obtempera Samiis, largire libertatem ejus civitati. At Xanthus non annuebat. Et prætor ait, Xanthe, si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Æsopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamavit, Xanthus philosophus liberum Samiis largitur Æsopum. Atq; interim finem sermo Æsopi accepit, dicentis Xantho, Vel invitatus me libertate donabis. Æsopus itaque libertatem consequutus, stans in medio ait, Viri Samii, æquila, ut scitis, regina avium est: quoniam autem Imperatorium anulum hæc raptum demisit in serviti finem, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regem velle vestram libertatem in servitutem redigere, atque sancitas leges irritas facere. His auditis Samii mœrore repleti sunt. Sed nō multo post tempore & literæ à Cræso Lydorum rege venerunt ad Samios, jubentes eis ab illo tempore ut tributa sibi penderent: sin minus obtemperaverint, ut ad pugnam se parent. Consultabant igitur universi, timuerunt enim subditi fieri Cræso, conducibile tamen esse & Æsopum consulere. Et ille consultus ait, Cum principes vestri sententiam dixerint de tributo dando obtemperandum esse regi, consilium jam minime, sed narrationem vobis afferam, & scietis quid conducat. Fortuna duas vias ostendit in vita, alteram libertatis, cujus principium accessu difficile, sed finis planus: alteram servitutis, cujus principium facile & accessibile,

ἀκούσαντες, ἔλεγον, Αἴσωπε, εἴ τι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὅς μιν παρόρσιος ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ἐπειδή ποῦ ἡ τύχη φιλόνεκος ἔσται, δοῖς αἰῶνα τέθεικε δεσπότη καὶ δούλῳ· καὶ ἂν μὲν ὁ δούλος ἦπταν φανῇ τῷ δεσπότη, διὰ μασιγῶν ἐλεύσεται· εἰ δὲ ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαπτον καὶ οὕτω πωληγᾶς ξανθήσεται· εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐλευθερίας παρόρσιον χαρίσοιστέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδελῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος δὸν μίαν γλώττης πορὶς τῷ Ξάνδῳ ἐβόων, ἐλευθεροσον Αἴσωπον, ὑπάκουσον Σαμίους, χάρισαι τῷ ἐλευθερίαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ Ξάνδος οὐκ ἐπένδυσε. καὶ ὁ πρύτανης ἔφη, Ξάνδε, εἰ μὴ σοὶ δοκέῃ ὑπακούσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆςδε τῆς ὥρας Αἴσωπον ἐλευθερον ἂν ποιήσωμι, καὶ τότε σοὶ ὁμότιμος ἔσται. τιμωχάυτα τοίνυν ὁ Ξάνδος ἀνάγκη τῷ ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, Ξάνδος ὁ φιλόσοφος ἐλευθερῷ Σαμίους τὸν Αἴσωπον. καὶ τούτῳ πέραις ὁ τῷ Αἰσώπῃ λόγος εἰλήφει, φανερῶς πορὶς τὸν Ξάνδον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. Αἴσωπος ἐν ἐλευθερίας τυχὼν, εὐὰς εἰς τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν αἰτὸς, ὡς ἔτε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον ἔσται ἀρπάσας ἀφ᾽ ἡμῶν εἰς δούλες κόλπον, τῷτο σημειάσειν βούλει, ὅτι τῶν νυνὶ βασιλέων τίς βούλεται ὑμῶν τῷ ἐλευθερίαν δευλώσαι, καὶ τῶν κυρίων νόμους ἀκύρεις δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν Σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μὲν δὲ ὡς πολὺ χρόνον καὶ γράμματα παρὰ Κροίσου πρὸς Λυσδῶν βασιλέως ἦκε Σαμίους, καλόντα τὸ δὸν τῷδε φόρος αὐτῷ παρέχειν· εἰ δὲ μὴ ποείδοιτο, πορὶς μάχῃ ἱπποῖμας ἔτι. ἐκελύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες· ἔδεισαν γὰρ ὑπὸ τοῖς χιμῆσιν τῷ Κροίσῳ· συνῴσων μὲν τοὶ εἶναι καὶ Αἴσωπον ἐρετῆσαι. καὶ κείνος ἐρετῆσθεις εἶπε, τῶν ἀρχόντων ὑμῶν γνώμῃ δεδοκότων εἰς φόρον ἀπαγωγῇ ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβελὼν μὲν οὐδὲ ὡς, λόγον δὲ ἐρεθῶ ὑμῖν, καὶ εἴτετε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ· θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἥς μὲν ἀρχὴ δύστυχλος, τὸ δὲ τέλος ὀμαλόν· θατέραν δὲ δουλείας, ἥς ἡ μὲν ἀρχὴ εὐπείης τε καὶ βασι-

μος,

bile, finis autem laboriosus. His auditis, Samii exclamaverunt, Nos, cum simus liberi, servi esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Cræsus decrevit bellum in Samios movere. Sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Æsopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô rex, legatis missis, petere ab ipsis Æsopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem jussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Cræsus his persuasus, legato missio, dedi sibi petebat Æsopum. Samii autem hunc tradere decreverunt. Quo cognito, Æsopus in media concione stetit, ac inquit, Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci; sed volo vobis fabulam unam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ovibus intulerunt. Una vero cum ovibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato missio dixerunt ovibus, si voluerint vivere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Oves vero quum ob stultitiam persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samii igitur fabulæ sensu percepto, decreverunt apud se detinere Æsopum. Ille vero non permisit, sed cum legato una solvit, & ad Cræsum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiam, rex ante se stantem Æsopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subjugandam. Tum Æsopus, Maxime rex, non vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: sustine autem me parumper audire. Vir quidam cum locustas caperet occideretque, cepit & cicadam: cum & illam vellet occidere, inquit cicada, Homo, ne me frustra occidas: ego enim neque spicam ludo, neque in alia re quampiam injuria te afficio: motu vero quæ in me sunt membra;

μοι, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σάμιοι,
 ἀνεβόησαν· ἡμεῖς ἐλευθεριῶντες, ἐκόντες οὐ γινόμεθα δού-
 λοι· καὶ τὴν περὶ σφύων εἰρήνην ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν
 οὖν Κροῖτος ταῦτα μαθὼν, ἐκελεύσατο πόλεμον χεῖρ
 Σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ περὶ σφύων ἀνήμενος, ὡς οὐκ ἀνδ-
 ρεύσειεν Σάμιας ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, Αἰσωπὸν παρ' αὐτοῖς
 ἔθηκεν, καὶ γνώμας ὑποδείκνυσι. δούλη δὲ μάλλον, εἶπεν,
 ὁ βασιλεὺς, πέρις δὲ δόσεως, ἐξ αὐτῆς παρ' αὐτῆς
 Αἰσωπον, ὑποχόμενος αὐτοῖς ἀντὶ αὐτῆς χάριτας ἄλλας
 τι δώσειν, καὶ λύσιν τῆς ὀπίσσω φέρων. καὶ τότε
 πάρα οἷς τε ἔση τούτων περὶ γινώσκου. καὶ ὁ μὲν Κροῖτος
 χεῖρ ταῦτα περὶ σφύων ὑποδείκνυσι, ἐκ δὲ οὗ ἤτις ἡ Αἰσω-
 πον. Σάμιοι δὲ τούτον ἐκδίδου γνώμης ἐχέοντο. Αἰσω-
 πος δὲ τούτου μαθὼν, ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἔστη, καὶ φη-
 σι, ἄνδρες Σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι
 παρὰ τοῦ πόδας ἀφικέμεν τῷ βασιλεῖ, ἐθέλω δὲ ὑμῖν
 ἵνα μῦθον εἰπεῖν. καὶ ὅν χεῖρον ὁμολοῖται ὑμῖν τὰ ζῶα,
 πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς περὶ αὐτοῖς σκυῖναι. τῆς δὲ κυνῶν
 συμμαχούντων τοῖς δρέμμεσι, καὶ τοῦ λύκου δόποσιν ἐν-
 τὸν, οἱ λύκοι περὶ σφύων δόποσιν ἐλπίσιν, ἔρασαν τοῖς περὶ
 αὐτοῖς, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μηδένα πόλεμον
 ὑποδέχου, τοῦ κύνος αὐτοῖς ἐκδιδόναι. τῆς δὲ περὶ αὐτῶν
 ἐπὶ ἀνείας περὶ αὐτῶν, καὶ τοῦ κύνος ἐκδιδόναι, οἱ
 λύκοι τὰς τε κύνες διεσπείρασαν, καὶ τὰ περὶ αὐτῶν ῥα-
 γὰ διέφθειραν. οἱ Σάμιοι τοίνυν τὸ τῷ μῦθῳ βούλημα
 σμνοῦσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἐαυτοῖς καταχεῖν τὸν
 Αἰσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέχετο, ἀλλὰ τῷ περὶ σφύων σωμα-
 τοπλάτῃ, περὶ Κροῖτον ἀπὸ ἀφικόμενων δὲ αὐτῶν εἰς
 Λυδίας, ὁ βασιλεὺς ὅτι περὶ αὐτῶν σέβεται τὴν Αἰσωπον
 διασάμει, ἠγανάκησε, λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνδρῶ-
 πον ἐμποδὼν μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτῳ. καὶ ὁ
 Αἰσωπος, μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βία, οὐδὲ ἀνάγκη
 περὶ σε παρελθόμενος, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρεμι· ἀ-
 νάγκη δέ μου μικρὸν ἀκούσαι. ἀνὴρ τι· ἀνείας συλ-
 λέγων, καὶ δόποσιν ἐλπίσιν, εἴλε καὶ τέπλη. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸν
 ἠκούειτο κτείναι, φησὶν ὁ τέπλη, ἀνδρῶν, μή με
 μάττω ἀνείας· ἐγὼ γὰρ οὔτε σάχον βλάπτω, ἔτ' ἄλ-
 λ' οὐκ ἀπ' αὐτῶν σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τὴν ἐμὴν ὑμέ-

membranularum suaviter canto, delectans viatores: præter igitur vocem in me amplius nihil invenies. Et ille cum hæc audisset, permisit abire. Et ego itaque, ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas: non enim possum injuria quenquã afficere, sed in vili corpore generosum loquor sermonem. Rex autem miratus simul & miseratus ipsum, ait, Æsope, non ego tibi largior vitam, sed fatum. Ergo quod vis, pete, & accipies. Et ille, Rogo te, ô rex, reconciliare Samiis. Cumq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasque ei agebat. Post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem exstantes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod Æsopi gratia eis reconciliatus fuerit, atque muneribus multis, navigavit in Samum. Samii igitur hunc videntes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia ejus gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc vero ab insula decedens, circumibat orbem, ubiq; cum philosophis disputando: profectus autẽ & in Babylonem, & suam ipsius doctrinam demonstrando, magnus apud regẽ Lycerum evasit. Illis enim temporibus reges invicem pacem habentes, atq; delectationis gratia quæstiones vicissim sophistarũ scribendo mittebant: quas qui solverent, tributa pacta à mittentibus accipiebant; qui vero non, æqualia præbebant. Æsopus igitur quæ mittebantur problemata Lycero intelligens dissolvebat, & clarum reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidẽ regibus remittebat: quæ cum remanerent insoluta, tributa rex quam plurima exigebat. Æsopus autẽ cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine, adoptavit, atq; ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. Hoc sciens Æsopus,

μὴ ἡδὺ φθέρωμαι, τέρπων τοὺς ὀδιδιπόρους. φωνῆς ἔν τῳ
 ἰμοὶ πλέον οὐδὲν δῶρῃσεις. καὶ εἴνῳ ταῦτα ἀκούσας,
 ἀφῆκεν ἀπένει. καὶ γὰρ γούν, ὡ βασιλῆυ, τῷ σὺν ποδῶν
 ἀπόμεναι, μὴ με εἰκὴ φονεύσης· οὐδὲ γὰρ οἶός τ' εἰμὶ ἀδι-
 κῆσθαι πνῶ· ἐν δὲ τελεείᾳ δὲ σώματι γυναικὸν φθέρωμαι
 λόγον. ὁ δὲ βασιλῆυς ἡμευόμενος ἄμα καὶ οἰκείρας αὐτὸν,
 ἔφη, Αἴσωπε, οὐκ ἐν ἐγὼ σοὶ δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖ-
 ρα. ὁ γὰρ θέλεις, αἰτῆ, καὶ λήψῃ. καὶ ὅς, δέομαί σε, βασι-
 λῆυ, διαλλάγηθι Σαμίοις. τῷ δὲ βασιλῆως εἰπόντι, δι-
 ῆλλαγμα, πεσὼν ἐκείνῳ ὅτι τῷ γῆν, χάριτάς τε αὐ-
 τῷ αἰμολόγη. μὲν τῷ τοῦ οἰκείας συλγερφάμεν μύ-
 ρας, τοῦ μέχει καὶ νῦν φερεμῆρας, παρὰ τῷ βα-
 σιλεῖ κατέλιπε. δεξάμεν δὲ παρ' αὐτῷ γράμμα-
 τα πρὸς Σαμίους, ὡς ἔνεκεν Αἰσώπε τούτοις διήλλα-
 κται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλεούσας ἐπανήλθεν εἰς Σά-
 μον. οἱ μὲν οὖν Σάμιοι τῷ τὸν ἰδόντες, σέμμετά τε
 αὐτῷ προσήνεκον, καὶ χερσὺς ὅτι αὐτῷ σωεσθήσαντο. ὁ
 δὲ αὐτοῖς τά τε τῷ βασιλῆως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπ-
 ἰδείξεν ὡς τῷ εἰς αὐτὸν γημερόν παρὰ τῷ δῆμος ἐλδ-
 θερίαν, ἐλδθερίᾳ πάλιν ἡμεῖς. μὲν δὲ τῷ τῆς νή-
 σος ἀπάρας, περὶ τῷ οἰκουμένῳ, τοῖς ἀπανταχοῦ τῷ
 φιλοσόφων διαλεγόμεν. ἀρικόμεν δὲ καὶ πρὸς Βα-
 βυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυτῷ σοφίαν ὅτι δειξάμεν, μέγας
 παρὰ τῷ βασιλεῖ Λυκίῳ ἐχέει. καὶ ἐκείνους γὰρ τοῦ
 χρόνος οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρῶνι ἐχόντες,
 καὶ τέρψας χάριν πρὸς ἀλλήλους τῷ σφιστικῶν πρὸς
 ἀλλήλους γράφοντες ἐπεμπον· ἅπῃ οἱ μὲν ὀπλυνόμε-
 νοι, φόρος ὅτι ῥητοῖς πρὸς τῷ πεμπόντων ἐλάμσα-
 νον· οἱ δὲ μὴ, τοῦ ἴσους παρέιχον. ὁ τοίνυν Αἴσωπῳ τὰ
 πεμπόμενα τῷ πρὸς ἀλλήλων Λυκίῳ συνὼν ἐπέλυε,
 καὶ ἐδιδιμέειν ἐποίησεν τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ
 Λυκίῳ ἑτέρω τοῖς βασιλῆυσιν ἀντέπεμπε· ὡν ἀ-
 λύπων μενόντων, φόρος ὁ βασιλῆυς ὅτι πλείους
 εἰσεποσπεν. Αἴσωπῳ δὲ μὴ παιδοποιησάμεν,
 ἵνα πνῶ τῷ δῶρῳ, Ἐννὸν τῷ κλῆσιν, εἰσεποισατό
 τε, καὶ ὡς γήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέ-
 γας, ζωέσῃσι. μὲν δὲ οὐ πάλιν χρόνον τῷ Ἐννῷ
 τῷ τῷ θεοῦ παλακῇ συμπαρένι, Αἴσωπῳ τῷ

Æsopus, expulsus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamq; fictam ab Æsopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsis paratus esset adherere magis quàm Lycero, regi dedit, Æsopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Æsopum. At Hermippus & amicus fuerat Æsopo, & tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam nemine sciente occultavit hominem, & secreto nutrit. Ennus autem regis jussu omnem Æsopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore, Nestenabo rex Ægyptiorum audiens Æsopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere jubentem, qui turrim ædificent, neq; cælum neq; terram attingentem; & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunque rogaverint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solveret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Æsopum. Hermippus autem dolore regis ob Æsopum intellecto, adiit regem, & vivere illum renunciavit: addiditque ipsius causa Æsopum non interemisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem non mediocriter super hisce exhilarato, Æsopus sordens ac squalens totus adductus est. Quumque rex, ut eum vidit, illacrymasset, atque ut lavaretur, aliaque cura ut afficeretur, jussisset; Æsopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutavit: ob quæ quum rex Ennum esset occisurus, Æsopus ei veniam petiit. Post hæc autem rex Ægyptii epistolam Æsopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere jussit, ut quum hyems præteriiisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquem ad rogata.

το γένος, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὃ δὲ τῇ κατ' ἐκείνου
 ὀργῇ ληφθεὶς, ὅπως οὐκ ἔμελλε τε πωλασάμενος παρ' Αἰσώπῃ δῆ-
 ναι πρὸς τοῦ ἀγίστεφιζομένου Λυκίῳ, αἷς αὐτοῦς ἔτοιμός
 ἱστίον πρὸς τῷ μᾶλλον ἢ τῷ Λυκίῳ, τῷ βασιλεὶ ἐνεχέρι-
 σι, τῷ δὲ Αἰσώπῃ ταύτῃ σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ
 βασιλεὺς τῇ τε σφραγίδι πρὸς τοὺς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῇ
 χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ Ἑρμίππῳ καλέσας μὴδὲν ἐξε-
 τάστω, οἷα δὲ πρὸς τὴν διαχρήσασθαι Αἰσώπον. ὃ δὲ Ἑρ-
 μίππος φίλος τε ἦν τῷ Αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸ φίλον ἐπέ-
 δεῖξεν. ἐν πινυδ' ἔτ' ἔφρων μὴδένος εἰδότος κρύψας τὸ ἄν-
 δρωπον ἐν ὑπέρητοις ἔτρεφεν. Ἐννο δὲ, τῷ βασιλεὺς καλέ-
 σαι, πᾶσιν δὲ διοίκησιν Αἰσώπῃ παρέλαβε. μὲν δὲ πινυ
 χρόνον Νεκλιναδῶ βασιλεὺς Αἰγυπτίῳ πυδόμενος Αἰ-
 σώπον τεθνήσκον, πέμπει Λυκίῳ παραχρῆμα ὅπως οὐκ
 εἰκοδόμος αὐτῷ ὅπου εἴλαμ καλέσται, οἱ πύργον οἰκοδο-
 μήσῃ, μή τ' ἔρανον, μή τε γῆς ἀπόμενον, καὶ τὸ ὅπου κρι-
 νούμενον αὐτῷ πρὸς πάντ' ὅσα ἂν ἐροῦται. καὶ τὸ τοιοῦ-
 τόν τινα, φέρεται εἰς τὸ πρὸς τὴν εἰδὴ μὴ, κατὰ πινυδ' ταῦτα
 τῷ Λυκίῳ ἀναγνωδέντα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μὴδένος δὲ φί-
 λου δυναμὸς τὸ πρὸς τὴν τὸ πρὸς τὸ πύργον σωεῖται. ὁ
 μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ κίονα τῆς ἐαυτοῦ βασιλείας ἐλεγχῶ
 ὅπως οὐκ ἀνελείν, εἰδὼς αἷς μελήσῃ πρὸς τῷ βασιλεὶ τῆς
 ὑποστάσεως. τῷ δὲ βασιλεὺς διατρέφει ὅτι τούτοις ἡ-
 δένει, Αἰσώπῃ ὅπως καὶ ἀνελείν ὅλος πρὸς τὴν ἐλεγχῶ.
 καὶ τῷ βασιλεὺς, αἷς εἰδὲν αὐτὸν, δακρύωντος, λούσας αὐ-
 τὴν καὶ τῆς ἄλλης ὀπμιελείας ἀξιοθῶν καλέσας, Αἰσώπῃ
 μὲν τὸ καὶ ὅπως ἂν κατηγορήσῃ τὰς αἰτίας
 ἀπὸ κλέσας. ἐφ' οἷς καὶ τῷ βασιλεὺς τὸν Ἐννον ἀνα-
 ρεῖν μέλλοντι, Αἰσώπῃ αὐτῷ συγγνώμην ἡγήσας.
 ἱστορίας δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τῷ Αἰγυπτίῳ ὅπως
 οὐκ ἔμελλε τῷ Αἰσώπῃ ἐπέδωκεν ἀναγνάναι. ὁ δὲ αὐτί-
 κα τὴν λύσιν σωεῖς τῷ πρὸς τὴν ἐλεγχῶ, ἐγέλασέ τε,
 καὶ ἀντηγάγειν ἐκέλευσεν, αἷς ἐπειδὴν χειμῶν παρ-
 ἔλθῃ, πεμφθῶν τούς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσαν-
 τας, καὶ τὸν ὅπου κρινόμενον πρὸς τὰ ἐπεροῦται-
 να.

gata. Rex igitur Ægyptios legatos remisit, Æsopo autem pristinam administrationē tradidit omnē, deditum ei tradens & Ennum. At Æsopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, aliisq; atque his admonuit verbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilē teipsum præbe, ne te contemnant; amicis facilem & communicabilem, quo longe benevolentiores tibi sint. Item inimicos male habere precare, & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene valere velis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit: leve enim est mulierum genus, ac adulatum minus malum cogitat. Velocē ad sermonem ne posside auditum: linguæ continens esto. Bene agentibus ne invide, sed congratulare: invidens enim teipsum magis offendes. Domesticorum tuorum satage, ut te non solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem venerationem. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper armatur, quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum reconde: melius enim mortuum inimicis relinquere, quam viventem amicorum indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panē comparare. Bonum esse ne poeniteat. Susurronē virum ejice domo tua: nam quæ à te dicuntur, ac fiunt, aliis communicabit. Fac quæ te non mœstum facient. contingentibus ne tristere. neque prava consulas unquam, neq; mores malorum imiteris. His ab Æsopo Ennus admonitus, tum sermone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam, percussus animum, paucis post diebus è vita discessit. Æsopus autem aucupes omnes accersivit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperent jubet. Sic itaq; captos nutrit, ut dicitur, ac instruit, (cui rei non magnam fidem adhibemus) ut pueros in sportis ipsis appensis gestando
in

12. ὁ βασιλεύς οὖν τὸν μὲν Αἰγυπτίους ἀπέ-
 σπασεν· Αἰσώπου δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν
 ἁπασαν, ἐκδοτὸν αὐτῷ παραδούς καὶ τὸν Ἑννον. ὁ δὲ Αἰ-
 σῶπ^{ος} παραλαβὼν τὸν Ἑννον, οὐδὲν ἀνδρὲς αὐτὸν ἔδρα-
 σεν, ἀλλ' ὡς ἡδὲ πάλιν πορθῶν, ἄλλας τε καὶ τούτους ὑπε-
 πύθη τὸν λόγος· τέκνον, πορὶ πάντων σέβει τὸ θεῖον. τὴν βα-
 σιλίαν δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε δεῖνόν σεαυτὸν πα-
 ρασκευάζει, ἵνα μὴ χαλαρῶσιν ὅτι σε τοῖς δὲ φίλοις πορῶν
 καὶ διμεταδίδω, ὡς δυνάστες σοι μάλλον γίνεσθαι. ἐπὶ
 τὸν μὲν ἐχθρὸς νοσεῖν δύχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἴκεις τε ἔτι
 λυπεῖν σε· τὸν δὲ φίλος καὶ πάντα δι' ἀρετῆς βούλει· αἰεὶ
 τῇ γυναικὶ σε χρηστῶς ὁμιλεῖ, ὅπως ἐτέρᾳ ἀνδρὸς πορ-
 ρῇ μὴ ζητήσῃ λαβεῖν· κοῦρον γὰρ τὸ τὴν γυναικῶν ἐστὶ
 φύλον, καὶ κολακδορόμῳ ἐλάττω φρονεῖ κακῶς. ὅξείαν
 μὴ πορὶ λόγον κλησάτω πῶς ἀκολουθῇ τῆς δὲ γλώττης ἐγ-
 κρατῆς ἔσο. τοῖς δὲ ἀρετῆς μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγ-
 χαιε· φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάπτει. τῇ οἰκί-
 ᾳ σε ὀπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεῖ πῶς σε φοβῶν-
 ται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτῳ αἰδῶνται. μὴ αἰετῶς μεν-
 δάνην αἰεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδὲ πολίτης δούλης
 ἀπόρρητα· αἰεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σε κυρεῖ σφ. καὶ
 ἡμέραν καὶ εἰς πῶς αὖρεν ἀπολαμβάνει· βέλπον γὰρ πε-
 λυπῶντα ἐχθροῖς καταλαβῆναι, ἢ ζῶντα τῇ φίλων ὀπι-
 δέσθαι. ἐπὶ τερσὶν γὰρ ἔσο τοῖς σημαντώσιν, εἰδὼς
 ὡς καὶ τῷ κινωμένῳ ἄρτον ἢ ὕδαρ πορροῖ. ἀγα-
 θὸς γυμνῶν μὴ μετανοῇ. ψίδυσθαι ἀνδρα ἐκείνου
 οἴκας· τὰ γὰρ ὑπὸ τοῦ λεγόμενου καὶ ἀρετῆς
 ἐτέρῳ φέρον ἀναθήσει. ἀρετῆς μὴ τὰ λυπῶντα
 σε ὅτι δὲ τοῖς συμβαίνει μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ
 βελούση πορὶ, μήτε τρεπτοὺς κακῶν μιμήτη. τοῖς
 τοῦ Αἰσώπου τὸν Ἑννον νεοτίσαντι, ἐκείνῳ
 τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκίᾳ συνεδῆται, οἷά τι βέ-
 λη, πολλοὺς πῶς ψυχῇ, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν
 βίον μετήλλαξεν. Αἰσώπ^{ος} δὲ τὸν ἔξοχόν· πάντας πορ-
 χαλεσάμεν, ἀετῇ νεοτίους τέπας συλληφθῆναι κα-
 λῶς. συλληφθέντας οὖν οὕτως ἔδραφεν, ὡς λέγεται, καὶ
 ἰταίδουσαν, ὅταν οὐ πᾶν τι με πεινρόμενον ἔχῃ, ὡς πει-
 νῶν διὰ θυλάκων αὐτοῖς πορσθημένων βασιζόντας,
 εἰς

in altum tollerent: atque ita obedientes pueris essent, ut quocunq; illi vellent volarent, sive in altum, sive in terram humi. Præterito vero hyemati tempore, & vere aridente, cum ad iter omnia parasset Æsopus, & pueros accepisset, & aquilas, decessit in Ægyptum, multa imaginatione & opinione ad stupefactionem illorum hominum usus. Sed Neftenabo, audito adesle Æsopum, In sidiis circumventus sum, ait amicis, quia intellexeram Æsopum mortuum esse. Postridie autem jussit rex, ut omnes magistratus candidis circumdarentur vestibus: ipse laneam induit, & coronam ac gemmatam citarin. Cumque sedens in alto solio, Æsopum introduci jussisset; Cui me assimilas, ingredienti inquit, Æsope, & eos qui mecum sunt? Et ille, Te quidem soli verno: qui vero te circumstant, maturis aristis. Et rex admiratus ipsum, donis eum profecutus est. Postero autem die rursus rex candidissimam indutus, amicis purpureas jussis accipere, ingredientem Æsopum iterum eadem rogavit. Et Æsopus, Te, inquit, comparo soli: hos autem qui stant circum, radiis solaribus. Et Neftenabo; Existimo nihil esse Lycerum præ meo regno. Et Æsopus subridens, Ne facile de illo sic loquere, ô rex: nam genti vestræ vestrum regnum collatum instar solis lucet; at si Lycero comparetur, nihil aberit quin splendor hic, tenebræ appareant. Et Neftenabo apposita verborum responsione stupefactus, Attulisti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati sunt, si modo ostendas locum. Postea egressus extra urbem rex in planiciem, demonstrat dimensum locum. Adductis itaque Æsopus ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, una cum pueris per sacculos appensis, ac puerorum manibus fabrorum datis instrumentis, jussit evolare. Illi vero sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia

ης ὑψ^{ος} αἵρεσιν, καὶ οὕτως ὑπεηκούε τοῖς πασι^ν ἐν^{τι},
 ὡς ὅτε ἄν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἰππασθαι, ἄν τε εἰς ὑψ^{ος},
 ἂν τε εἰς γῆν χαμάζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας πα-
 ραδραμούσης, καὶ ἥρ^{ος} διαγλασάσῃ, ἀπαντα
 π^ρος τὴν ὁδὸν συσχευασάμεν^{τες} Αἰσωπ^{ον}, καὶ
 πῶς τε παύσας λαβὼν, καὶ τῶν αἰλῶν, ἀπῆρ^{εν} εἰς
 Αἰγυπτον, πολλὰ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατὰ πλη-
 ξιν ἤν^{τι} ἐκεῖ καχημέν^{ος}. Νεκτεναβὼ δὲ ἀκούσας πα-
 ραχρονέειν ἃ Αἰσωπ^{ον}, ἐνὶ δρόμῳ, φησι τοῖς φίλοις,
 μιμηθῆκα^ς Αἰσωπ^{ον} τεθνηκέναι. τῇ δὲ ὀπιούσῃ κε-
 λύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τῶν ἐν τέλῃ λαβῆκ^{ας} παύσα-
 λέναι συλὰς, αὐτοὺς ἐρέειν ἐνεδύσασθαι, καὶ διάδημα,
 καὶ διάλινον κίταριν. καὶ καθεστῆς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου,
 καὶ ἃ Αἰσωπ^{ον} εἰσαχθῆναι κελύσας· πῖνι με εἰκά-
 ζεις, εἰσελθόντι φησὶν, Αἰσωπ^ε, καὶ τῶν σὺ ἐμοί; καὶ
 ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἐαρινῷ, τῶν δὲ πρὶ σε τούτους, ἀραιοὺς
 γάρχισι. καὶ ὁ βασιλεὺς θυμώσας αὐτὸν, καὶ δώρεσις
 ἐνδιξάσασθαι. τῇ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν
 βασιλεὺς λαοκοτώτῃ ἐνσχευασάμεν^{τες}, τοῖς δὲ φίλοις
 φοινικὰς κελύσας λαβῆν, εἰσελθόντα ἃ Αἰσωπ^{ον}
 πῶς πρῶτεράν αὐτῶν πῶσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ Αἰσωπ^{ος},
 σὲ μὲν, εἶπεν, εἰκάζω ἡλίῳ, τῶν δὲ πρὶ σε τούτους
 ἀκτῖσι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ οἶμαι μηδὲν ἐν^{τι} Λυκίῳ πρὸς
 ἃ ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ Αἰσωπ^{ος} μειδιάσας, μὴ δι-
 χροῦς οὕτω πρὶ ἐκείνῳ λέγει, ὁ βασιλεὺς. πρὸς μὲν γάρ
 τὸ ὑμέτερον ἔδιν^{το} ἢ ὑμῶν ὅτι δεικνυμένη βασιλεία,
 δίκῃ ἡλίῳ σελαγεί· εἰ δὲ Λυκίῳ παραβληθεῖν, οὐδὲν
 ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τῆτο ζόφον δοπδειχθῆναι. καὶ ὁ Νεκ-
 τεναβὼ ἃ ἤν^{τι} λόγαν ἐντοχῆν ἐκπλαγείς, ἦνευχε ἡ-
 μῶν, ἔφη, τῶν μᾶλλον τὸν πύργον οἰκοδομεῖν; καὶ ὅς,
 ἱπομῶς εἰσιν, εἰ μόνον ὑπεδείξεις ἃ τίπον. μὲν τῆτο
 ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ὅτι τὸ πεδίον, ὑπέ-
 δεξε διαμερήσας τὸν χοῖρον. ἀγαγὼν τοίνυν Αἰσωπ^{ος}
 ὅτι πᾶς ὑπεδεχθείς τε τύπε γυνίᾳς τέπαρας, τῶν
 τέπαρας ἤν^{τι} αἰετῶν, ἅμα τοῖς πασι διὰ ἃ θυλάκων
 ἀπηλθόντο, καὶ οἰκοδομεῖν τοῖς πασι μὲν χεῖρας δοὺς
 ἰσχυρεῖα, ἐκείλυσεν ἀναπλήναι. οἱ δὲ πρὸς ὑψ^{ος} γλυό-
 μενοι, δότε ἡμῖν, ἐρίμεν, λίθους, δότε κονίαν, δότε ξύλα,
 καὶ

& alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nestenabo visis pueris ab aquilis in altum sublati, ait, Unde mihi volucres homines? Et Æsopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum sis, vis cum æquodiiis rege contendere? Et Nestenabo, Æsope, victus sum; quærā autem à te, tu responde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, confestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus, Respondebo tibi cras, ô rex. Profectus vero ubi hospirabatur, felem jubet pueris comprehendere, & captū publice circumduci verberando. Ægyptii autem illud animal colentes, sic male tractari ipsū videntes, concurrerunt, & felem è manu verberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui vocato Æsopo, Nesciebas, inquit, Æsope, tanquam Deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regē injuria affecit, ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim ejus occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri, Æsope? quonam modo una nocte felis ab Ægypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quomodo, ô rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Æsopi felicem esse dixit. Post hæc autem quum accivisset ex Heliopoli viros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Æsopo cum eis disputasset, invitavit una cum Æsopo ad convivium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Æsopo, Missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solveres. Et Æsopus, Mentiris, deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna duodecim urbes continens, quarum singulæ triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duæ mulieres. Tū Æsopus ait, Hanc quæstio-

καὶ τὰλλα τῆς πρὸς εἰκοδὸμῳ ὀπιτηθείων. ἰδὲ Νεκτε-
 μαῶ τοῦ παῖδας διασάμεν· ὑπὸ τῆς αἰτῆς εἰς ὕψος
 ἀναστρεφόμενος, ἔφη, πόθεν ἐμὲ πῖλωοι ἄνδρες; καὶ ὁ
 Αἴσωπός, ἀλλὰ Λυκῆρος· ἔχῃ. σὺ δὲ θέλεις ἄνδρα πῶς
 αἰσθάνεαι ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ Νεκτεμαῶ, Αἴσωπε,
 ἴππων, ἐρίσομαι δέ σε, σὺ δὲ μοι δότο κριναί. καὶ φησιν,
 εἰσί μοι θήλειαι ὡδὲ ἵπποι, αἵ τες ἐπειδὴν ἀκούσωσι
 τῶν Βαβυλωνίων ἵππων χρεμίζόντων, δίδυς συλλαμβά-
 νουσιν. εἴ σε πρὸς τὸτο πάρεστι σφία, ὀπίδειξαι. καὶ
 ὁ Αἴσωπος, δότο κρινοῦμά μοι αὐρεῖον, βασιλῆυ. ἐλθὼν
 δ' ὁ χαλῆγος, αἵλαρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν,
 καὶ συληθέντα δημοσίᾳ πωλεῖν· ὡς γὰρ μαζιγόμενον. οἱ
 δὲ Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάρον αὐτὸ
 διασάμενοι, συνέδραμον, καὶ τὴν αἵλαρον τῆς χειρὸς τῆς μα-
 ζιγώτων ἐκαστάσαντες, ἀναγέλλουσιν αἰς τὴν πόλιν βα-
 σιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ χαλῆγος τὸν Αἴσωπον, οὐκ ἴδεις, φη-
 σιν, Αἴσωπε, αἰς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστὶν αἵλαρος;
 ἵνα τί γοῦν τὸτο πεποιήκας; καὶ ὁ, Λυκῆρον τὴν βασιλέα ἐ-
 δίκασεν, ὡς βασιλῆυ, τῆς παρελθούσης νυκτὸς εἴπῃ ὁ αἵλα-
 ρος· ἀλεξάνδρα γὰρ αὐτὴ πεφόνδυκε μετ' ἡμῶν καὶ γυναικῶν,
 ποσὶ πηγὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῆς τῆς νυκτὸς σημαίνον-
 τα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ ἡδυνόμενος, Αἴσωπε;
 πῶς γὰρ ἐν μετ' νυκτὶ αἵλαρος· ἀπ' Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς Βα-
 βυλῶνα; καὶ εἰνός μετ' ἀφ' ἑαυτοῦ φησιν, καὶ πῶς, ὡς βα-
 σιλῆυ, ἐν Βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμίζόντων, ἐν ἐνθάδε
 θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσιν; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀ-
 κούσας, τὸ φρόνησιν αὐτῆς ἐμακάρισε. μετ' δὲ ταῦτα με-
 ταπημφάμενος ἀπ' Ἠλίας πόλεως ἄνδρας ζητησάντων σο-
 φιστῶν ὀπισθήμενος, καὶ πρὸς τὸν Αἴσωπον διαλεχθεὶς αὐ-
 τῆς, ἐκάλεισεν αὐμὰ τὸν Αἴσωπον ὅτι ὀλιχίαν. ἀνακλι-
 νήνταν οὐδ' αὐτῶν, τὸν Ἠλίαν πολεμῶν τίς φησι πρὸς τὸν Αἴ-
 σωπον, ἀπεστάλτω παρὰ τὸν θεοῦ μετ' αὐτὸν τίνα ποθέ-
 σαι, ὡς ἂν αὐτὴν ὀπλίσῃ. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἡδέη,
 θεὸς γὰρ παρ' ἀνθρώπων οὐδὲν δέπτει μετ' εἶναι. σὺ δ' ὁ μό-
 νον σωτὴ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν θεοῦ σε. ἕτερος πάλιν
 ἔπει, ἐστὶ ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ σὺλός δώδεκα πόλεις
 ἔχον, ὧν ἐκάστη πειράκοντα δοκοῖς ἐσέταται· τούτους δὲ
 θεοὶ αἰσιδοῦσιν αἰκῆς. καὶ ὁ Αἴσωπος ἔφη, τὸτο τὸ πρὸς
 ἐλπίδα.

quæstionem apud nos solvent pueri. Templū enim est hic mundus; columna, annus; urbes, menses; & trabes horum, dies; dies autem & nox, duæ mulieres, quæ vicissim sibi succedunt. Postridie convocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Æsopū hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Jubebimus ei quæstiones dicere nobis ex iis, quæ neq; scimus, neq; audivimus. Et ille, Cras hac de re vobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere; mane reversus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerūt, Et scimus hoc, & audivimus, & vere scimus. Et Æsopus, Habeo vobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neq; scimus, neq; audivimus. Et Æsopus, Et si hæc ita se habent, solutum est quæsitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talentum doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Æsopo, atq; in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autē jussit statuam auream Æsopo erigi. Non multo autem post tempore Æsopus in Græciam decrevit navigare, atq; cum rege compositione facta discessit, juratus ei prius, proculdubio rediturū se in Babylonem, atq; illic reliquum vitæ victurum. Peragrans autem Græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, profectus est & Delphos. Verum Delphi differentem quidē audierunt libenter, sed honore & observantia eum affecerunt nulla. Is autem ad eos suspiciens ait, Viri Delphi, succurrit mihi ligno vos comparare, quod in mari fertur. Illud etenim videntes ex multa distantia dū fluctibus agitur, magni precii esse existimamus: postquam autem proxime advenerit, vilissimum apparet. Et ego itaque

ἔλαμα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ὀπλιούνηται παῖδες. ναὸς μὲν γὰρ
 ἴσιν οὗτος ὁ κόσμος· σύλῳ δ' ὁ ἐνιαυτός· αἱ δὲ πόλεις, οἱ
 μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι, αἱ τούτων ἡμέραι· ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο
 ἡμεῖς, αἱ παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς
 ἡμέρᾳ συγχλίβας τοῦ φίλου ἀπανίας ὁ Νεκλιναβῶ, φησι,
 διὰ τὸ Αἴσωπον τυτὸν ὀφλίσσομεν φόβος τῇ βασιλεῖ Λυ-
 κήρῳ· εἰς δὲ φησὶ αὐτῷ εἶπε, κηλύσομεν αὐτῷ πορβλήμα-
 τα φράσαι ἡμῖν, πῶς αὖν οὐτ' οἶδαμεν, οὐτ' ἠκούσαμεν.
 καὶ ἔς, αὐρεὶον ὅππ' ἐτέτε ἡμῖν δοποκενῶμα. ἂ πλῆθ' ἐκ
 σωλαζάμενος γερμαλίειον, ἐν ᾧ περὶ χιλο, Νεκλιναβῶ
 ἡμολογῶν χίλια τέλατα τῷ Λυκήρῳ ὀφείλειν πορβίς ἐπ-
 αηλῶν τῷ βασιλεῖ τὸ γερμαλίειον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τῷ
 βασιλεῖ φίλοι πρὶν ἀνορχεῖναι τὸ γερμαλίειον, πάν-
 τες ἔλεγον, καὶ εἶδον τὸ τοιοῦτον, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ὁπταίμεθα. καὶ ὁ Αἴσωπῳ, χάριν ἡμῖν οἶδα τῆς δοποδο-
 σίας ἔνεκεν. ὁ δὲ Νεκλιναβῶ τὸ ἡμολογῆαι τῆς ὀφείλεις ἀνα-
 γνῶς, εἶπεν, ἐμοῦ Λυκήρῳ οὐδὲν ὀφείλοντι, πάντες ἡμεῖς
 μαρτυρεῖτε· καὶ κείνοι μεταβαλόντες, εἶπεν, οὐτ' εἶδμεν,
 οὐτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ Αἴσωπῳ, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχῃ,
 λήνεται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ Νεκλιναβῶ πρὸς ταῦτα, μα-
 κάριος ἐστὶ Λυκήρος τοιαύτῳ σφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυ-
 τοῦ κελήμεν. τοῦ οὐκ συμφωνηθέντος φόβος παρὰ τοῦ
 τῷ Αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. Αἴσωπῳ δ' εἰς Βα-
 βυλῶνα παρὰ γήρῳ, διεξῆλθέ τε Λυκήρῳ τὰ ἐν Αἰγύ-
 πῳ πορβήματα πάντα, καὶ τοῦ φόβου ἀπέδωκε. Λυκή-
 ρῳ δὲ ἐκέλευσεν ἀνδρείαντα χρυσὸν τῷ Αἰσώπῳ ἀνα-
 τελεῖν. μὲν δὲ οὐ πλεον χρεόν Αἴσωπῳ εἰς Ἑλλάδα
 ἐκβύσσειν πορβήματα. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ σωλαζάμεν,
 ἀπελθὼν, ὅρκον δὲς αὐτῷ πορβότερον, ἢ μὴν ἐπανήξειν εἰς
 Βαβυλῶνα, καὶ κείνῳ λοιπὸν διαβίωσιν. περὶ δὲ τῶν
 Ἑλλήνων πόλεις, καὶ τὸ ἑαυτῷ σοφίαν ὅππ' ἐκνήμεν,
 ἔλθε καὶ εἰς Δελφός. οἱ δὲ Δελφοὶ διαλεγομένης μὲν ἡμε-
 ρῆς ἡδέως, πρὸς δὲ καὶ διεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν
 ὡς περὶ. ὁ δὲ πορβὸς αὐτοῦ ὑπαλαβὸν, ἔφη, ἀνδρες Δελφοί,
 ἔπεισέ μοι ξύλῳ ἔμψ' εἰκαζέτω τῷ ἐν θαλάττῃ πορβήμα.
 καὶ ἐκείνῳ δ' ὁρᾶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματι ὑπὸ κυμά-
 των φερόμενον, πολλὰ πινθ' ἄξιον εἶναι οἰόμεθα· ἔπεισάν
 δὲ ἐγγυτάτω πορβέσθην, εὐτελέσειεν φάνειαν. καὶ γὰρ

que quā procul eſſe ab urbe veſtra, ut eōs qui exi-
ſtimatione digni ſunt vos admirabar; nunc autem
ad vos profeſtus, omnibus (ut ita dixerim) inveni
inutiliores. ſic deceptus ſum. Cū hæc audiviſſent
Delphi, & timerent ne aliquo modo Æſopus & ad
alias urbes accedens male de ſe diceret, decreverūt
dolo hominem occidere. Atq; igitur aureā phialam
ex eo, quod apud ſe erat, ſacello Apollinis accipiē-
tes. clam in Æſopi abſconderunt ſtragulis. Quum
Æſopus vero ignoraret quæ ab ipsis dolo facta fue-
rant, egreſſus ibat in Phocidem. At Delphi aggreſ-
ſi, & detinentes ipſum, percontabantur ut ſacrile-
gū. Illo autē negante aliquid feciſſe ejuſmodi. illi
vi ſtragulis evolutis, aureā invenerunt phialā, quā
etiam acceptam omnibus civibus oſtenderunt non
cum parvo tumultu. Igitur Æſopus cognitis illo-
rum inſidiis, rogabat eos, ut ſolveretur. Hi autē nō
ſolum non ſolverunt, ſed ut ſacrilegum in carce-
rem quoq; injecerunt, morte ejus ſuffragiis decre-
ta. Æſopus autem quum nulla aſtutia à mala hac
fortuna liberari poſſet, ſeipſum in carcere lugebat
ſedens. Ex familiaribus autē ipſius quidā, Damas
nomine, ad ipſum ingreſſus, & videns eum ſic la-
mentari, cauſā rei rogavit. Et ille ait, Mulier quæ-
dā, quū recenter ſuum virum ſepeliviſſet, quotidie
proſecta ad tumulū plorabat. Arans autē quidam
non procul à ſepulchro, amore captus eſt mulieris,
& dereliſtis bobus ivit & ipſe ad tumulum, ac ſe-
dēs una cū muliere plorabat. Cū illa rogaret, cur nā
& ipſe ſic lugeret; Quoniā & ego, inquit, decentem
mulierē ſepelivi, & poſtea quā ploraverō, mœſtitia
levor. Illa autē, Et mihi id ipſū accidit. Et ille, Si i-
gitur in eadem incidimus mala, cur nā invicē non
conjugimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu
me rurius ut tuū virū. His perſuaſit mulieri, & con-
venerūt. Interim autem fur profeſtus, & boves ſol-
vēs abegit. Ille autē reverſus, nō inventis bobus, &
plangere & lugere vehementer inſtituit. Proſecta
igitur

γ' ἢ πόρρωθεν τῆς ἐμῆς πόλεως ἄν, ὡς πῃ αὖτ' ἀξίαν λόγῳ
 ὑμᾶς ἰδαίμεζον· νυνὶ δ' ἔλθ' ἄν ὡς ὑμᾶς, πάντων, ὡς εἴ-
 πεν, ἀνδράπων ἔσθ' ἄχρεοτέρους. οὕτω πεπλάνημα.
 ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Διόχοι, καὶ δέισαντες μίπως Αἰσάπος
 καὶ πρὸς τοὺς ἄλλας πόλεις βαδίζων, κακῶς αὐτοὺς λέγῃ,
 βυλῶ ἐκκλέσαντο δόλῳ τ' ἀνδραπὸν ἀνελεῖν. καὶ δὴ τα-
 χυσοῦ φιάλῳ ἐκ τῆ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τῆ Ἀπόλλωνος
 ἀνιέλμενοι, λάθρα τοῖς Αἰσώπῃ κατέκρυψαν σφραμα-
 σι. τῷ δ' Αἰσώπῃ τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀγνοεῖν σκαμνηθέν-
 τα, ἐξελθὼν ἐπεσφύετο πρὸς Φωκίδα. οἱ δὲ Διόχοι ὀπι-
 θραμίντες, καὶ καταχύντες αὐτὴν, ἀνέκρινον αἰς ἱερ-
 σιλικύτα. τῷ δ' ἀρνεμίνε μὴδὲν πεπραχέναι τοιοῦτο,
 ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ σφράγματα ἀναπείζαντες τῷ χυ-
 σῶ ὄρεν φιάλῳ, ὡ καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πό-
 λει πάνσιν ἐπέδεικνυσαν ὡ σὺ ὀλίγω δορούεω. ὁ μὲν ἔν
 Αἰσώπῃ τ' ἐκείνων συννοήσας ὀπιθευλῶ, ἰδέσθ' αὐ-
 τῇ ὀπλουθῆναι. οἱ δ' οὐ μὲν ἐν οὐκ ἀπίπισται, ἀλλ'
 αἰς ἱερσολήσαντα καὶ εἰς τὸ δισμωτήριον ἐνέβαλον,
 θάνατον αὐτῇ καταψφιστόμενοι. Αἰσώπῃ δὲ μὴδ' ἐμὴ
 μηχανὴ τῆς πονηρίας τῆς δὲ τύχης σωθῆναι διωκέμε-
 νῃ, ἐαυτὴν ὅπῃ τῆς εἰρήνης ἐδρῶν καθεύδουσα. τ' συ-
 κταν δὲ πρὸς αὐτῇ, λαμῶς τέτομα, πρὸς αὐτὴν εἰσελ-
 θάν, καὶ ἰδάν οὕτως ὀλοφύρομεν, τ' αἰτίαν τ' πύβας
 ἤρετο. καὶ ὅς ἔφη, γυνὴ τις πρὸς σφάτως τ' ἐαυτῆς ἀνδρα-
 δείψασα, καὶ ἡμέραν ἀποιῶσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐ-
 δρῶν. ἀρσπειῶν δὲ πρὸς αὐτὴν ὡς μνηματιῇ, εἰς ὅπῃ
 θυμῶν ἦκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν ἑὸν βόας ἔλθῃ
 καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνημεῖον, καὶ καθίσας, σιωπῶν τῇ γυ-
 ναϊκί. τῆς δὲ πυθομένης, τί δὴ ποιεῖ καὶ αὐτὴς οὕτως ὀδύ-
 μεται· ὅτε καὶ γὰρ φησιν, διπρεπὴ γυναικα κατάρουσα, καὶ
 ἐπειδὴν κλαύσει, τῆς λύπης καρίζομαι. ἡ δὲ, καὶ μὲν τὸ
 αὐτὸ πρὸς γίνεταί. καὶ κείνῃ, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς πε-
 ριπιπῶκαμεν πέθεσι, τί δὴ ποιεῖ ἀλλήλοισι μὴ σώειμεν;
 ἰὼ τι γὰρ φησὶν σὲ αἰς ἐκείνῳ, καὶ μὲν σὺ πάλιν αἰς τ'
 σιωπῆς ἀνδρα. ταῦτα ἔπεισε τ' γυναικα, καὶ δὴ σιωπῶ-
 διν. ἐν τούτῳ δὲ κλείπῃς ἔλθ' ἄν, καὶ ἑὸν βόας λύσεις, ἀπ-
 ἔλαπιν. ὁ δ' ἐπανελθάν, καὶ ἑὸν βόας μὴ ὀρεκῶς, κέ-
 πιδάμ τε καὶ οἰμᾶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσας. ἔλθ' ὄσα δὲ

igitur & mulier, & lamentantem inveniens, inquit, iterū ploras? Et ille, Nunc, ait, vere ploro. Et ego itaq; multis evitatis periculis nunc vere fleo, solutionē mali necunde inveniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant violenter in præcipitiū. Ille autē eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranae amicus factus, ad cœnā eam invitavit, & abducta in penariū divitis, ubi multa esculenta erant, Comede, inquit, amica rana. Post epulationē & rana murē in suam invitavit cœnationē: sed ne defatigare, inquit, natando. filo tenui tuū pedē meo alligabo. Atq; hoc facto saltavit in paludē. Ea autem urinata in profundū mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit major. Supernatāte igitur mure in palude mortuo, devolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam una etiam ranam, & sic ambos devoravit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habebo ultorē. Babylō enim & Græcia omnis meam à vobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidē pepercerunt Æsopo. Ille autē in Apollinis confugit sacellū: sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitiū rursus traxerūt. Æsopus cum abduceretur, dicebat, Audite me, Delphi: Lepus, aquila insectante, in lustrū scarabei cōfugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicē, obtestando ipsum per maximū Jovē, saltē ne despiceret parvitatē suā. Illa vero irata, ala percutiens scarabeū, leporē raptū est depasta. Scarabeus autē & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam profectus, ova ejus devoluta disrupit. Illa autē quū grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset; & illic rursus scarabeus iisdem hanc affecit. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & suppli-

καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁλοφύρομένην δὲ ρυτί, φησι, πάλιν κλαίεις;
κακείνη, νυῦ, εἶπεν, ἐπ' ἀληθείας κλαίω. καὶ γὰρ οὐκ
πολλὰς διαδράς κινδύνας, νυῦ τῇ ἐν τῇ θρῆνῃ, λύσιν τῆ
κακῆς μοῆς μὲν διέσκεπον. μὲν ταῦτα παρήσαν καὶ οἱ Δελ-
φοὶ, καὶ ἐκκαλόντες αὐτὸν τῆς εἰρήνης, εἶλκον βίαιως ὅτι τῇ
κρημνῶ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγε, ὅτι ὡς ὁμοῦνα τὰ ζῶα,
μὴ βαλὲται φιλικῶς, εἰς δὲ πρὸν αὐτὴν ἐκάλεισε, καὶ
ἀπαγαγὼν εἰς ταμῆον πλεσίς, ἐνθα πλεῖστα τὰ ἐδωδῆμων
ὡς, δὴ γὰρ, φησι, φίλε βάρβαρε. μὲν δὲ τὰ ἐστίασιν καὶ ὁ
βάρβαρος τῇ μὴν ὅτι τῷ οἰκίαν ἐκάλεισε δῖαν. ἀλλ'
ἦα μὴ δὴσιν ἀμῆς, φησι, νηχόμενος, μηδὲν λατρεῖν τῇ
σὺν πόδα τῷ ἐμαυτῷ προσαρτήσω. καὶ τὸτο πρὸς ἑαυτὸν ἔλα-
το εἰς τὴν λίμνην. αὐτῷ δὲ χαλαρώσῃ εἰς βάθος, ὡς
ἀπηνίχθη, καὶ θνήσκων εἶπεν, ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω,
ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ὅτι πλείονος οὐκ ἔτι
μὴς ἐν τῇ λίμνῃ νεκρῶ, κατὰ πᾶς αἰτὸς, τῶν ἀφῆρ-
παι, σὺν αὐτῷ δὲ προσσηρηθῆναι ὁμοῦ καὶ τὸν βάρβα-
ρον, καὶ οὕτως ἀμφοῖν κατεδοιήσατο. καὶ γὰρ τοίνυν βία
πρὸς ὑμῶν δὴσιν ἔλατο, ἔξω τὸ ἀμυνόμενα. βαβυλωνί-
αν καὶ Ἑλλὰς πᾶσα τὴν ἐμὴν παρ' ὑμῶν ἀπαυτῆρας δῖ-
ατον. οἱ μὲν οὐκ Δελφοὶ οὐδ' αἱ ἐφείδοντο τῇ Αἰσώπῃ.
ὁ δὲ ὅτι τὸ τῷ Ἀπόλλωνος κατέφυγον ἱερὸν. οἱ δὲ κα-
κείθεν ἀποσπείσαντες μετ' ὀργῆς, ὅτι τὸν κρημνὸν αὐτῶν
εἶλκον. ὁ δὲ ἀπαγόμενος ἔλεγε, ἀκούσατέ με, Δελ-
φοὶ, λαγῶς ὑπὸ αἰτῶν διωκόμενος, πρὸς κοίτῃν κα-
τάμε κατέφυγε, δέομενος ὑπὸ αὐτῶν σωθῆναι. ὁ δὲ
κάνθαρος ἤξεν τὸν αἰτῶν, μὴ ἀνελῆναι τὸν ἰκέτην, ὀκί-
ζαν αὐτὸν καὶ τὸν μείζονα Διὸς, ἢ μὴ κατὰ φρονήσει
τῆς μικρῆς αὐτῶν. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ραπί-
σας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγγεν. ὁ δὲ
κάνθαρος τῇ τε αἰτῇ συμπαίπῃ, ὡς τῷ χαλαρῶν τού-
του κατὰμαθῆναι καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς τούτου χαλα-
ρῶν διέφθειρε. τῷ δὲ δεινὸν ποιησάμενος, εἶπε τῷτο
τολμήσεις, καὶ πᾶς μετὰ ὀργῆς τόπου τοδὸν πρὸν νεοπο-
ποιησάμενος, καὶ ἐπὶ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τῶντον
διέθηκεν. ὁ δὲ αἰτὸς ἀμνηστῶν τῶν ὁλοῖς, ἀναβὰς ὅτι
τὸ Δία (τούτου γὰρ ἱερεῖς ἔτι λέγεται) τοῖς αὐτῷ γόνασι τῷ
πρὸς τῷ γόνατι τῷ ὡς ἐξήκει, τῇ δὲ ταῦτα παρὰ δέμε-

supplicans, ut custodiret. Sed scarabeus è stercore
 pilula facta, ascendit, & in sinum Jovis eam demi-
 sit. Jupiter assurgens ut finem excuteret, & ova
 abjecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Sed cum
 didicisset à scarabeo, quod hæc fecisset ut aquilam
 ulcisceretur, non enim scarabeum tantum illa af-
 fecit injuria, sed & in Jovem ipsum impia fuit, a-
 quilæ reversæ ait, Scarabeum esse qui affecit mor-
 rore, & certe jure affecisse. Nolens igitur aquila-
 rum genus deficere, consuluit scarabeo ut aquilæ
 reconciliaretur. Quum hic non paruisset, ille in a-
 liud tempus transposuit aquilarum partum, cum
 non apparent scarabei. Et vos igitur, ô viri Delphi,
 ne despiciate hunc deum, ad quem profugi, etsi par-
 vum sortitus est delubrum: neq; enim impios ne-
 gliget. Delphi vero hæc parum curantes, recta ad
 mortem itidem agebant. Æsopus nulla re à se dicta
 videns eos flecti, rursus ait, Viri crudeles & inter-
 fectores, audite: Agricola quidam in agro conse-
 nuit, & quum nunquam ingressus esset in urbem,
 precabatur domesticos ut eam videret: at illi jun-
 ctis asellis, atq; in curru eo imposito, solum jusse-
 runt agere. Eunti autem procella & turbine æ-
 rem occupantibus, & tenebris factis, aselli à via
 aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt
 senem. At ille jam præcipitandus, ô Jupiter, ait,
 qua in re te injuria affeci, quod sic inique oc-
 cidor, præsertimque neque ab equis generosis,
 neque à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et
 ego itaque eodem modo nunc tristior, quod
 non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab
 inutilibus & pessimis interficior. Jamque præ-
 cipitandus ejusmodi dixit rursus fabulam: Vit
 quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem,
 solam autem filiam receptam violavit. Illa autem,
 Pater, ait, scelesti facis: mallet tamen à multis vi-
 ris dedecore hoc affici, quam à te qui genuisti. Hoc
 nunc & in vos, ô iniqui Delphi, dico, quod elige-
 rem

οὐ, καὶ ἐκλιθύσας φυλάττειν. ὁ κἀνδραρὺ δὲ κόπερ
 σφαῖραν ποιεῖσας, καὶ ἀναγὰς ὅππῃ τὴν κόλπον τῷ Διὶ τού-
 τῳ χαθῆκιν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναγὰς ἐφ' ᾧ τῷ ἑνὶ δότοπι-
 νῷ ἔσταται, καὶ τὰ ὡς διέβριψεν ἐκλαύμενος, ἀ καὶ
 συνελθόντα πεπύναται. μαθὼν δὲ πορὸς τῷ καμδάρῳ, ὅτι
 ταῦτ' ἔδρασε τὸ αἰτὸν ἀμυνόμενος, ἐ γὰρ δὴ τὸ κἀν-
 δραρὺν ἐκείνῳ μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Δία αὐ-
 τὸν ἠσέβησε, πορὸς τὸ αἰτὸν εἶπεν ἐλθύντα, κἀνδραρὺν εἶ-
 πα τὸ λυποῦντα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βελέμενος
 οὐκ τὸ γῆρ' τὸ τὸ αἰτὸν ἀπαιδιδύμει, συνελθούδινε τῷ
 καμδάρῳ διαλλαχὰς πορὸς τὸ αἰτὸν δέδωκε. τῷ δὲ μὴ πει-
 θομένῳ, ἐκείνῳ εἰς καιρὸν ἔτερεν τὸν τῷ αἰτὸν μετό-
 δηκε τοκατὸν, ἡνίκα αὖ μὴ φαίνοντα κἀνδραρὺν. καὶ ὑ-
 μεῖς οὐκ, ὡς ἄνδρες Δεῖλοι, μὴ ἀπμάσητε τῷτον δὴ τὸν
 θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὸς τετύχηκεν ἑσθῶ. οὐδὲ
 γὰρ ἀσέβεις φερόμεται. οἱ δὲ Δεῖλοι τούτων ὀλίγα φρον-
 τίζοντες, τίμῳ ὅππῃ τὸν θάνατον ὁμοίως ἦγον. Αἰσῶπ' οὖ-
 δὲ μηδενὶ τῷ ἑνὶ αὐτῷ λεγομένων ὄρεον καμπτέρους,
 πάλιν φησὶν, ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φρονῶντες, ἀκούσαίτε.
 γυμνὸς τις ἐπ' ἀγρῷ γηγερακὸς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσ-
 ἤλθεν εἰς αἶψα, παρκαλέει τὸν οἰκέειν τῷτο θεάσασθαι.
 οἱ δὲ ζῶντες οὐκ ἔλαβον, καὶ ὅππῃ τῆς ἀπῆνης αὐτὸν ἀνα-
 βῆσάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ ὄντι δὲ
 χειμῶν καὶ θυέλλης τὸ αἶμα καταλαβόντων, καὶ ζόρε
 γυμνῶν, τὰ ὀνείρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς πνα κρη-
 μὸν ἐξετόπισαν τὸ φρεσβύτιον. ὁ δὲ μέλλων ἦδη κατακρη-
 μνίζεσθαι, ὡς Ζεὺς, εἶπε, τί περὶ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω πα-
 ρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἑπταίων γηγεράων,
 οὐδ' ἡμιόνων ἀγαστῶν, ἀλλ' ὀνείριον ὀτελιστάτων; καὶ γὰρ
 πίνω ὅππῃ τοῖς ἑπταίων διχαεαίνω, ὅππῃ μὴ ἑπταίων ἐντί-
 μων ἀνδρῶν ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ἑπταίων ἀρχείων καὶ κα-
 κίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἦδη καὶ τὸ κρημνοῦ ἀφίσταται,
 τοιοῦτον εἴρηκε πάλιν μῦθον· ἀνὴρ τις τῆς οἰκείας ἐρα-
 σθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα, μόνον
 δὲ τῷ θυγατέρεα ἀπολαβὼν ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πᾶτερ,
 εἶπεν, ἀνίστα πορὰ τίς· ὁ γὰρ μὲν ἄρτοι ὑπὸ πολλῶν
 ἀνδρῶν αἰχμαθῆναι, ἢ ὑπὸ τοῦ τὸ γηγερακῶν. τῷτο τοί-
 νω καὶ ἐφ' ἑμῶν, ὡς παρὰ νομοὶ Δεῖλοι, λέγω, ὡς ἦρκ-

rem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quam per vos injuste atque indigne mori. Exsecror igitur vestram patriam, & deos testor, me præter omnem justitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de rupe, & mortuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt, expiandam esse Æsopi mortem. Cui, quod & conscii sibi essent, injuste cum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ, ac sapientissimi quique, cum & ipsi quæ in Æsopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Æsopi mortis fuerunt.

*Finis Æsopi vite à Maximo Planude
conscriptæ.*

μύω Σκύλλῃ καὶ Χάρυβδι σφειπασέν, καὶ ταῖς ἐν Ἀφει-
κῇ Σύρτεσιν, ἥ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ὄπτο-
σανεῖν. κατὰρσ' ἡμεῖς τοῦ ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θεοῖς
μαρτύρομεν, ὡς ἔξω πάσης δίκης δαπάνηται, οἱ μοι
πρωτόταστοι εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν οὐκ αὐτὸν οἱ
Δελφοὶ κατὰ κρημνοῦ, καὶ ἀπέθανεν. οὐ πολλὰ δὲ ὕπε-
ρον λοιμῶν συχιδέντες, χρησμὸν ἔλαβον, ἐξελίσκοντες
τὴν Αἰώωπε θάνατον. ἢ καὶ, ὡς συνειδότες ἰαυλοῖς ἀδί-
κως φονδύνοντες, καὶ σήλῳ ἀνέστησαν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλ-
λάδι περιδύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σφωτέρων καὶ αὐτῶν
τὰ εἰς Αἰώωπον ἀπερχομένη μαζόντες, εἰς τε Δελ-
φοὺς παρεγγύοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, πικρο-
ὗ καὶ αὐτοὶ τῶν Αἰώωπε θανάτου γυγνάσι.

Τέλει τῇ Αἰώωπε βίῃ, ὑπὸ Μαξίμου τῷ
Πλανέδῳ συγγραφέϊ.

NOMINA RANARVM,

quarum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.

- Β**ορβορκαίτης, quod in cœno cubet.
 Καλαμίνδι, ab herba calamintha.
 Κραμβοφάγ, à brassicis quas comedit.
 Κραυγασίδης, à clamore.
 Λιμνίσκι, à palude.
 Λιμνόχαρις, quod palude gaudeat.
 Πηλός, à luto, in quo ranæ agunt.
 Πηλείαν, Pelei filius, qui à luto dictus.
 Πηλοβάτης, quod in luto incedat.
 Πηλοσι, eodem modo à luto.
 Πελύων, à multo quem edit clamore.
 Περωνί, à porro in quo versatur.
 Περωνοφάγ, quod porrum comedit.
 Σάνθαϊ, à beta in qua versatur.
 Τρεχέχαρις, quod aqua delectetur.
 Τρερμίδωσι, quod aquæ imperet.
 Τψόας, ab alta voce, seu coaxatione.
 Φυσίγναθ, à buccis, quas inflat.

NOMINA MYRIVM,

quorum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.

Ἀρτιπίζελ, ab insidiis quas pani struit.

Ἀρτοφάγ, quod panem comedat.

Ἑμείασιχρῖ, quod ollas intret ac penetret.

Κνισοδιώκῃς, quod nidorem culinae fectetur.

Λαχλάωρ, à lambendo dictus.

Μειδάρπαξ, à parte quam rapit.

Πτερνολύφ, à rodendis pernis.

Πτερνολεφῃς, ab esu pernarum.

Πτερνοφάγ, eodem modo.

Σιτοφάγ, à frumenti esu.

Τρογλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit &
subit. unde gens Troglodytarum: ad quam al-
ludit autor.

Τροξάρτης, à pane quem comedit.

Τυρογλύφ, quod caseum rodar.

Ψιχάρπις, quod micas rapiat.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Μ Τ Ο Μ Α Χ Ι Α.

ΑΡχόμενθ', ὡρῶτον, Μικτῶν· χρεὼν ἐξ Ἑλικῶνος
Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἥτορ ἐπιδόχρυσον, εἴνεκ' αἰοδῆς,
Ἦν νῖον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ὅππ' ἔγνασι δῆκε,
Δῆριν ἀπ' ἐπισίῳ, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηθ'.

Εὐχόμενθ' μερόπασιν εἰς οὐατα πᾶσι βαλίσσας,
Πῶς μῦς ἐν βαλέρ' ἔχουσιν ἀρεῖς δύσαίης ἔδουσαν,
Γοηλείων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γηράντων.

Ὡς λόγθ' ἐν θνητοῖσιν ἔκω· τοῖσιν δ' ἔχεν ἀρχῶν.

Μῦς ποτὶ διφάλέθ' γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πηλοῖον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν ὡρῶσέθηκε γήρεον,
Ἵστατι τερπόμενθ' μελιθεεῖ τὸν δὲ χαλὴ εἶδε
Αἰμυνοχάρις πολύφημθ', ἔπθ' δ' ἐφθέγγετο τοῖον·

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόναν; τίς δέ σ' ὀφύσας;

Ἡ πάντα δ' ἀλήθευσεν. μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω·

Εἰ γάρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, εἰς δόμον ἄξω,

Δωρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἰατρά.

Ἡμὶ δ' ἐγὼ βασιλῆος Φυσιγόναθθ', ὅς κ' ἵμι μιν

Τιμῶμαι, βαλέρ' ἔχων ἡγούμενθ' ἡμάτα πάντα.

Καὶ με πατὴρ Πηλῶς ποτὶ γείνατο, Ἵδρυμειδοσῆ.

Μηθεῖς ἐν φιλότῃ παρ' ὀχθαῖς Ἡερίδαοιο.

Καὶ σὲ δ' ὄρεθ' χαλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων.

Σκεπτοῦρον βασιλῆα, καὶ ἐν πολλήμοισι μαχητῶν

Ἐμμιναι· ἀλλ' ἄγε θάσσον ἐλὼ γῆνιν ἀγρόδου.

Τὸν δ' αὖ Ψυχάρπαξ ἡμείβετο, φάνησίν τε·

Τίπτε γῆνθ' τρέμεν· ζήλεις, φίλε, δῆλον ἄπασιν

Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πεπρωτοῖς;

Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκουμαι· εἰμὶ δὲ κοῦρθ'

Τροχάρταος παῖός μεγαλήτορθ' ἡ δέ νυ μήτηρ

Λητορμύλη, θυγάτηρ Πτερυγερόκτα βασιλῆθ'.

Γείνατο δ' ἐν χαλῶν με, καὶ ἐξεδρέφατο βροτοῖς,

Σύκοις καὶ χαρύοις, καὶ ἐδέμασι παντοδαποῖσι.

Ἡὼς δὲ φίλον ποιῶ με, τὸν εἰς φέρον ὁδοῖον;

Σοὶ μὲν γάρ βίθ' ἐστὶν ἐν ὕδατιν· αὐτὰρ ἐμοί γε

Ὅσα παρ' ἀνθρώποις τρέφειν ἔθ' οὐδὲ με λήθ'.

Ἄρηθ'· τειλοκοπέηςθ' ἀπ' ἐκὼν κλεψήριοιο,

οὐδ' ὀλακοῦς τανύπτεσσι^α ἔχων πολλῶν ^α Cισαμῖδα,
 οὐ τόμ^α ἐκ πτέρης, οὐχ ἥπατα λυκοχίτωνα,
 οὐδ' τυρρὸς νέοπικλ^α δ' ὀπὲ γλυκεροῖο γάλακλ^α,
 οὐ χρῆσθ' ἐν μελίτῳ, τὸ καὶ μείκτες ποθέεσθιν,
 οὐδ' ὅσα πορρὸς δαίνω μερόπων τέρχεται μάγιστροι,
 ἱστοιοῦτες χύβας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
 οὐδ' ἐπ' ἐκ πολέμοιο κακῶν ἀπέφθονον αὐτῶν,
 ἀλλ' ἐνδοῦς μὲν μῶλον ἰὼν πορρὸς χρίσιν ἐμὴν.
 οὐδ' ἐνδοῦς ἀνδρῶν, καὶ πορρὸς μέγα σῶμα φορρὸς τὰ
 ἄλλ' ἐπὶ λέκτρῳ ἰὼν, ἀπερρὸς ἀκτύλιον καὶ ἀδάκρυτον,
 καὶ πτέρης λαδόμενος, καὶ οὐ πόν^α ἀνδρῶν ἔκαστος,
 Νιδύμ^α οὐδ' ἀπέφθονον ἔπν^α, δακρυόεν^α ἐμῶν.
 ἄλλ' ἐνδοῦς μέγα πάντα τὰ δαίδια πάντων ἐπ' αἶαν,
 Κίρκον καὶ γαλήνῃ, οἷμοι μέγα πένθ^α ἀγέρι,
 καὶ παρρὸς σπονδῶν, ὅπῃ δολοῖς πῆλε πόντ^α.
 Πλήθον δὴ γαλήνῃ πορρὸς δαίδια, ἥπῃ ἀείρη,
 ἢ καὶ πορρὸς γαλήνῃ καὶ πορρὸς γαλήνῃ ἐρεῖν.
 οὐ πορρὸς βαρύντας, οὐ καρρὸς, οὐ καλοκίωτας,
 οὐ τέρχεται χλωροῖς ὅπῃ δολοῖς, οὐδ' ἐπὶ σελήνῃ.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ἐδέσματα τῶν καὶ λίμνῃ.
 πορρὸς τὰδε μενέσας Φυσίγναθ^α ἀντίον ἔδωκε
 εἶναι, λίμνῃ ἀνχέει ὅπῃ γαστέρι. ἐστὶ καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ὅπῃ πορρὸς δαίματ' ἰδέσθαι.
 Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βαρύντας Κερνίων,
 Σιρρὸς καὶ γαλήνῃ, καὶ ἐπ' ὕδασι σῶμα καλύνται.
 εἰδ' ἐδέσας καὶ ταῦτα δαήμεναι, δακρυόεντες.
 Αἶρω σ' ἐν νότοις καὶ πορρὸς δαίματ' ἐμῇ, μὴ πορρὸς ὅληται.
 Ὅπως γὰρ πορρὸς τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηται.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ πορρὸς ἐδέσας. ὁ δ' ἐβόαι τὰ χρίσας.
 Χείρας ἔχων ἀπαλοῖο καὶ ἀνχέει, ἄλμα πικρὸν.
 καὶ πορρὸς τὸν μὲν ἔχαιρον ὅτ' ἐβόαι γείτονας ὄρμους.
 Νήξει πορρὸς Φυσίγναθ^α ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 Κύμασι πορρὸς ἐκλύζῃ, πολλὰ δακρυόεντες.
 Ἀχρηστον μετάνοιαν ἐμὴν ἐμῶν, πῆλε δὲ χαίτας,
 καὶ πορρὸς ἐπὶ γαλήνῃ καὶ πορρὸς γαστέρι ἐν δὲ οἱ ἄτορ
 Πάλλει ἀνθεῖν, καὶ ὅπῃ χόνα βάλει ἰδέσθαι.
 Διὰ δ' ἐπὶ πορρὸς ἀγέρι πορρὸς κρυόεντι ἀνέγκη.
 οὐδ' ἐπὶ πορρὸς ἐπὶ πορρὸς ἐπὶ πορρὸς, ἥπῃ καὶ πῶν
Σύροτος

Σύρουν' ἀρχόμεν' ἑς τε θεοῖς ὅππ' ἡ γαῖαν ἰκίεσθαι,
 "Ἰδασιν πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ ἑδὲ δὲ,
 Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ὅππ' ὁ σῶμαί· δι' ἀγρόδου·
 Οὐχ' οὐτὼ νῶτοισιν ἐβλάσασε φόβον ἔρση·
 Ταῦρ·, ὅτ' Εὐρώπῳ δια' κύμασιν ἦν ὅππ' Κρήτιω,
 Ὡς ἐμὶ ὀπιπλάζας ὀπινάπον ἦλθ' ἐς οἶκον
 Βάτραχ·, ἰφώζας αἰχρὸν δέμας ἰδαπλῶς.
 "Ἰδρ· δι' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ἱεραμα
 Ἀμφοτέρω· ὅρδον δι' ὑπὸ ὑδαί· εἶχε τεράχην.
 Τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθ·, οὐ πινύζας
 Οἶον ἑταῖρον ἐμαλλεν δοποκλίμεναι κατ' ἰλίμνῳ.
 Δὺ δὲ βράχ· ἰλίμνης, καὶ ἀλδύαλο κῆρα μέλαιναν.
 Κεῖν· δι' ὡς ἀφείδη, πῖσιν ὑπὲρ· δίδυς ἐς ὑδωρ·
 Χεῖρας δ' ἐρεῖλ' ἔλ'η, καὶ δοποκλύμεν· κατέτειρε.
 Πολλὰ κινῶν κατέδωκεν ἐφ' ὑδαπ, πολλὰ κινῶν αὐτὴ
 Λακπίζων ἀνέδωκε· μόρον δ' αὖκ' ὑπ' ὑπαλύξαι.
 Δδύμεναι δὲ τρέχ'·, παλῆσον βάρ· εἶλκεν ἐπ' αὐτῷ.
 "Ἰδασιν δ' ὀλλόμεν·, τοῖς ἐφ' ἐργάζετο μῦθους·
 Οὐ λήσας γὰρ θεός, Φυσίγναθε, ταῦτα πορεύσας,
 Ναυηγρὸν ῥίψας ὅππ' ὁ σῶμαί·, ὡς ὅππ' πέτρης.
 Οὐκ ἂν με κατ' ἡ γαῖαν ἀμείνων ἦδα, κάκιστε,
 Παγκρατίω τε, πάλῃ τε, καὶ ἐς δρόμον· ἀλλὰ πλανή-
 Βίς ὑδωρ μ' ἐφ' ἔρπας. ἔχ'· θεὸς ἐκδίκων ὁμῖα. (Cας
 Ποινῶν δ' αὖ πῖσιν μυῶν στρατῷ, ὡς ὑπ' ὑπαλύξαι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπὲρ πνύσεν ἐν ὑδασι. τίνδ' ἐκλείετο
 Λειχοπῖναλ' ὄχθησιν ἐρεζόμεν· μαλακῇσι·
 Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δρομῶν δ' ἠγέλλε μύεσσαν.
 Ὡς δ' ἑμάδον τῶν μοῖραν, ἔδ' ὅλ'· αἰνός ἀπαντας.
 Καὶ τότε κρύκεσσαν ἐὼς ἐκείνουζας ὑπ' ὅρδον
 Κηρύσσειν ἀγρόν δ' ἐς δώματα Τροξάρταο,
 Παῖδες δ' ὅσ' ἔλ'η Ψυχάρπαγ·, ἦς κατ' ἰλίμνῳ
 "Ἰππὸς ἐξ ἡπλώο, νεκρὸν δέμας, ἐν δὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἡδὴ τλήμων, μέσσω δι' ἐπενήχ'· ἀδύω.
 Ὡς δ' ἡλθον σπύδοντες ἀμ' ἡοί, φρεσὶν ἀνέστη
 Τροξάρτης, ὅππ' ἀπαιδὶ χολέμεν·, εἰπέ τε μῦθον·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν· ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα·
 Ἐκ βαλέρων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δούλῳ, ἐπὶ τρεῖς παῖδας ὀλέσται.

Καὶ τὸν μὲν παρ' αὐτὸν ῥα κατέκτανεν ἀρπάξασα

Ἐχθίστη γαλήνῃ, τρυγλῆς ἐκτοδὲν ἑλκυσσά.

Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἀνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἤξαν.

Καινοτέραις τέχαις, ξύλινον δόλον ἐξδυσέοντες,

Ἦν παγίδα καλέεσσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐνύταν·

Ὅ τράτ' ὡς ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρει κιδνῇ·

Τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξας.

Ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεσθε, καὶ ἐξέλθαμεν ἐπ' αὐτοῦ,

Σάματα κοσμήσαντες ἐν ἐντισσι δαιδαλέοις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καδοπλίζεσθαι ἅπαντας.

Καὶ τῶν μὲν ῥ' ἐκόρυσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.

Κνημίδας μὲν παρ' αὐτὰ κνήμῃσιν ἔθηκεν,

Ῥέξαντες κυάμους χλαυράς, δὴ τ' ἀσκήσαντες,

Ὅς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ὀπιστάθῃς κατέτρωξαν.

Θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφείων δούβυρσιν,

Ὅς, γαλέῳ δείραντες, ὀπισταμύως ἐποίησαν.

Ἀπὸς δ' ὡς λύχνος τὸ μεσόμεγαλον ἢ δένυ λόγχης,

Εὐμήκεις βελόνας, παλ' χαλκίον ἔργον Ἄρη·

Ἢ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ὅππ' κροτάφοις καρύς.

Οἷον μὲν μύες ἦσαν ἐνόπλιοι. αἷς δ' ἐνόησαν

Βάτραχοι, ἐξ ἀνέδυσαν ἅθ' ὕδαλ', εἰς δ' ἐνα χῶρον

Ἐλδόντες, βελῶν ξυώαρον πολέμοιο κακοῖο.

Συμπλομήν δ' αὐτῶν πρὸθεν ἡστάς, ἢ τίς ὁ δρῶν;

Κήρυξ ἔγχευεν ἥλθε, φέρον σκήπτρον μὲν χερσὶ,

Τρυγλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχου,

Ἀχέλλων πολέμοιο κακῶν φάτιν, εἶπέ τε κῶδον·

Ὡς βάτραχοι, μύες ὅμιν ἀπηνήσαντες ἐπεμψαν

Εἰπεῖν, ὀπλίζεσθαι ὅππ' ἀπὸλεμὸν τε μὲν χῶν τε.

Εἶδον γὰρ κατ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὃν κατέπιπεν

Τμέτερος βασιλῆος Φυσίγναθ'· ἀλλὰ μέχεσθε

Οἷπες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γηγάτε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέβη· λόγ' δ' εἰς ὕατα μυῶν

Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγροχῶν.

Μεμπλομήν δ' αὐτῶν, Φυσίγναθ' εἶπεν ἀναστάς·

Ὡς φίλοι, οὐκ ἔκαστην ἐγὼ μυῶν, εὐδὲ καὶ εἶδον

Ὀκλύμενον. πάντως ἐπνίγη παλ' ἀλγὸν παρὰ λίμνῃ,

Νηξέας τὰς βατράχων μιμέμεν· οἱ δὲ καί κιστοι

Νυκτὶ ἐμὲ μέμψονται τὸν ἀκάποιον, ἀλλ' ἄγε βελῶν

Ζητήσωμεν, ὅπως δολίως μῦας ἐξολέσωμεν.
 Τοὶ γάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Σώματα κοσμήσαντες ἐροῦμεν ἀπαντες
 Ἄκροισ παρ' χεῖρας, ὅπως κατὰ κρημνὸν ὁ χοῦρος
 Ἦνίκα δὲ ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμᾶς ἐξέλθωσι,
 Δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθῃ,
 Ἐς λίμνῳ αὐτὸς σὺν ἔντεσιν διδύ βάλωμεν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοῦ ἀκολύμβους,
 Στήσομεν διδύμοις τὸ Μυοκλόνον αἰδὲ τρώπαον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοισ ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφικάλυψαν.
 Θάρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατίων δότ' ἐλάττων.
 Φύλλα δ' ἐπὶ κρημνῶν εἰς ἀσπίδας δι' ἤσκησαν.
 Ἐλχόμενοι δ' ὀξύχοισιν ἐκ ἄσπευ μακρὸς ἀρήρῃ.
 Καὶ κόρυθες κοχλίων λεπτῶν κρηαὶ ἀμφικάλυπτον.
 Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὅχλῳ ἐν ψαλῆσι,
 Σείοντες λόγχας· θυμοῦ δ' ἐπληροῦντο.

Ζῶς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Καὶ πολέμῳ πηληϊὸν δειξας, κρητερὸς τε μαχητὴς
 Πολλὰς καὶ μεγάλας, ἡδὲ ἔρχετο μακρὰ φέροντας,
 Οἷον πενταῖρον στρατὸς ἔρχεται ἡδὲ γηάντων,
 Ἦδ' ὧν γλῶν ἐρέειν, τίς τις βαλὲται χροισιν ἄεθροισι,
 Ἦ μυσὶν, ἀθανάτων καὶ Ἀθηναίῳ προσέειπεν,
 ὦ Ζῆνα, μυσὶν ἢ ῥ' ἐπαλεξήσεται ποροβίση;
 Καὶ γάρ σε κτ' ἡνὶ αἰὲ σκερτῶσιν ἅπαντες,
 Κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμεσσιν ἐκ θυσιῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθλιῆν·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πρόποισ' ἐγὼ μυσὶν τιερημένοισιν
 Ἐλδοίμῳ ἑπαεθρὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 Στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος εἶναι ἐλαίῳ.
 Τοῦτο δέ μου λίβη ἔδρακε φρίνας, ὅτ' ἔρψαν
 Πέπλον με κατέτεροξαν, ἐν ἐξύφηνι καμουσῶν
 Ἐν ῥοδαίνῃσι λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 Τροχὸν τ' ἐμποῖνται· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέσθη,
 Καὶ πρόσθε με τόκας· τέττε χάριν ἐξ ἄρσισμα·
 Χρησαμένη γὰρ ὕφηνι, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς βαλὲται χροισιν ἀρηγίμην ἐκ ἐβελήσω·
 Εἰσι γὰρ οὐδ' αὐτὰ φρίνας ἔμπροσθεν, ἀλλὰ με φροῖτον

Πολέμους ἀνίσταν, ἐπεὶ λίλυ ἐκοπώθην,
 ἔγχε δδολομήν, ἐκ εἵασαν θορυβῶντες
 οὐδ' ὀλίγον καταμῶσαι· ἐγὼ δ' αὖ πῦρ καλὸν κείμην
 τῷ καρὰ λῶν ἀλγῶσαι, ἕως ἐδόνῃσιν ἀλέκτωρ.
 Ἀλλ' ἄγε παυζώμεθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
 μή κέ τις ὑμμέων τρωτὴ βέλῃ ἔξυόντι·
 εἰσι γὰρ ἀγχίμαχοι, καὶ εἰ θέῃ ἀντίθεοι ἔλθοι·
 πάντες δ' ὠρανόθεν τερπόμεθα δῆρ' ἐν ὄρεσιν.
 Ὡς αἶψ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε παρὲς ἐνὶ οἴῳ θεοὶ ἄλλοι.

Πάντες ὁμῶς δ' ἦλθον ἄνδρ' ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
 Κάδδ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγας ἔχοντες
 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμους κλύπον· ἔρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης θρόνῳ τε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτος δ' Ὑψίστης Δειχίνουρα οὐρασι δακρὶ,
 ἔσπ' ἐν πτερμάχοις, χτῖνας ἔρα εἰς μέσον ἦπαρ.
 Κάδδ' ἔπτεσιν ὠκυμένης, ἀπαλάς δ' ἐμόνιασιν ἐθέρας.
 Τρογλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισσι Πηλείωνα·
 Πῆξεν δ' ἐν σέρνῳ σιβαρὸν δόρυ. τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ ζώματι ἔπλη.
 Σθλ' αὖ δ' αἶψ' ἔπτερε βαλὼν κέαρ Ἑμειασίχουρον,
 Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωγον χτῖνας ἔρα τύψεν·
 ἦεν περ δὲ ὠκυμένης, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπλη.
 Λιμνόχαρες δ' ὡς εἶδεν ὀπολλύμενον Πολύφωγον,
 Τρογλοδύτῃ παρὰ τῷ μυλοισιδεῖ τρωσὶν ὀφθαλμοῖς
 ἀρχὴν παρ' ἑσέων· τὸ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε.
 Δειχίνορα δ' αὐλοῖο πτύσκειο δακρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν (οὐδ' ἀφάμαρτε) κατ' ἦπαρ, ὡς δ' ἐτόνῃ
 Κραμβοφάγος, ὕψιαισι βαθείαις ἐμπέσσι φόβῳ.
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληξεν ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐτόν.
 Κάππεσε δ', οὐκ ἀνένδυσεν· ἐβλάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 Πορφυρέω· αὐτὸς δὲ παρ' ἡϊόν ἐξεταυύθη,
 Χορδῆσι λιπαρῇσι τ' ἐπορνύμενος λαχόνεσσιν.
 Λιμνίστι δ' ὄχθαισι Τυρογλύφον ἐξενάρεξε.
 Πτερυγλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνδιος, εἰς φόβον ἦλθεν,
 ἤλατο δ' ἐς λίμνην φόβῳ, τῷ ἀσπίδα ῥίψας.
 Ὑδρόχαρες δὲ τε πέρνε Πτερυγόχρον βασιλῆα,
 Χερμαδίῳ πλῆξας χτῖ βρέγματι· ἐλπίφαλος δὲ

Ἐκ ρίναν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λεχοπῖναυξ δ' ἔκτεινεν αἰνύμενα Βορβοροκοίτιν,
 Ἐχέπαυξας τὸν δὲ σκότος ὅαν' ἐκάλυψε.
 Πραεπαύξ Θ δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἰλκυσε Κνιστοδίω.
 Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατῆρας χειρὶ τένοντα. (αἶλω)
 Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐπάρων ἀεὶ τεθνεώταν,
 Καὶ βάλε Πηλοσίον χ νηδύ Θ εἰς μέσσην ἦπαρ.
 Πίπτε δέ οἱ ποσὶ δέν, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκη.
 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλὸν δ' ἔκχαρίφεν ἐπ' αὐτὸν,
 Καὶ τὸ μέτωπον ἔχεισε, καὶ ἐξέτρεψε παρὰ μικρὸν.
 Θυμῶπι δ' ἄρα κέην Θ, ἐλαὴν δέ γε χειρὶ παχείῃ
 Κείμενον ἐν ποσὶ λίθον, ὄβριμον ἄχ. Θ αἰσούρης,
 Τῷ βάλε Πηλοβάτιν ἐπὶ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάδη
 Κνήμη δεξιτερή· ἄεσε δ' ἐπὶ Θ ἐν κοίτησι.
 Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὐτὸς βαῖνεν ἐπ' αὐτόν·
 Τύψε μέσσην δ' αὐτὸν χ γαστέρα. πᾶς δέ οἱ εἶσε
 Ὀξύχοιν Θ διῶε· χιμαῖ δ' ἐκχύντο ἀπαντα
 Ἐλκατ', ἐρελκομῆν' ὡς περ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
 Σιποράξ Θ δ' ὡς εἶδεν, ἐπ' ὕχθησιν ποταμοῖο,
 Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τέμετο δ' αἰνῶς·
 Ἦλατο δ' ἐς τάρσων, ὅπως φύγη αἰπὺν ὄλεθρον.
 Τροξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.
 Ὡκα δὲ τειρόμεν Θ ἐς λίμνην ἦλατο φύγων.
 Τροξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνεν ποροπιδόντα,
 Καὶ οἱ ἐπιδόραμεν αὐτὸς, ὀποκλᾶμενα μενεαίνων.
 Πραγαῖ Θ δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνεν ποροπιδόντα,
 Ἦλθε δια' ὤμων μάχων, καὶ ἀκόντισεν ὕψι χοίνα·
 Οὐδ' ἔρρηξε σάκ Θ, χέτο δ' αὐτὸν δούρος ἀκωκή.
 Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέ Θ, παῖς ἔξοχ Θ ἄλλων,
 Ἀλγέμαχ Θ, φίλ Θ ὕος αἰνύμεν Θ Ἀρτεπιδέλω,
 Ὀρχαμ Θ, αὐτὸν Ἄρη φαίνων, κρατερός Μεριδάρπαξ,
 Ὃς μὲν Θ ἐν μύεσσι ἀρισθύσκε μάχεσθαι.
 Στῆ δὲ παρὰ λίμνῃ γαυρούμεν Θ οἱ Θ ἀπ' ἄλλων
 Στόδυτο δὲ πορδήσεν βαλράχων γλῶ Θ αἰχμητῶν.
 Καὶ νῦν κεν ἐξέτελεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δέν Θ ἦεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ τοτ' ὀπολυμήνης βατράχης ὦκλεις Κερσίαν·
 Κηρίσας δὲ κάρη, τοίνυν δ' ἐφδέγξατο φωνῇ.

Ὡς πύποι, ἥ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι.
 Οὐ μικρὸν μ' ἐπληξε Μισοιδάρπαξ, καὶ κίμην
 Ἐναιεῖν βατράχας βλεμειάνων. ἀλλ' ἐτίχθη
 Παλλὰς δα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἡδ' ἐκείν' Ἀρην,
 ὅς μιν δόπορ' ἔστι μάχης κρατερὸν πόρ' ἔντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Κερνίδης. Ἄρης δ' ἀταμίετο μῦθον.
 Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κερνίδα, δένει, οὔτε Ἀρην
 Ἰχθυόσιν βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὴν ὀλεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἢ τὸ σὸν ὄπλον
 Κηέδω μέγα Τιτανόκλονον, ὀβριμωγόν,
 Π' Ἰβήνας πεφνὸς ἀείσας ἔξοχα πάντων,
 Ἐγκλάδοντ' ἐπέδωκας, ἡδ' ἄγρια φύλα γηέντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφη. Κερνίδης δ' ἔβαλε φολιόντα κεραιὴν.
 Ποῦτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κεραιὸν, δειμαλέον Διὸς ὄπλον,
 Ἥκ' ὀπιδήσας· ὁ δ' ἄρ' ἐπ' ἔλπετο χερσὶ ἀνὰ κτ.
 Πάντας μὲν ῥ' ἐβόησεν βαλὼν βατράχας τε μύας τε.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μυῶν στρατός· ἀλλ' ἐπ' ῥέλλων
 ἵστο πορθέσιν βατράχων γλῶσσαι χυμῶν αἰχμητῶν,
 Εἰ μὴ αἶψ' οὐλόμην βατράχας ἐλέησε Κερνίων,
 Ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀεθροῦς βίβης ἐπεμψεν.
 Ἥλθον δ' ἐξαίφνης ναυτάκμονες, ἀγκυλορῆλαι,
 Αἰζοβάται, σρεβλοὶ, φαλιδόσμοι, ὀσρακόδερμοι,
 Ὀσσοῦναι, πλάτυντοι, δόποσι λόντες ἐν ὤμοις,
 Βαμνοὶ, χερστέοντες, δόπο σέρνων ἐσορῶντες,
 Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες· οἳ δὲ καλεῦνται
 Καρίνοι· οἳ ῥα μυῶν οὐχὲς σωματέων ἐκοπτον,
 Ἥ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ἀνεγνάμπτυντο δὲ λίσσας.
 Οὐς καὶ ὑπὸ δόσειαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπὲρ μέναι,
 Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἡδὴ,
 Καὶ πωλέμε τελετὴ μνηστήρεσσιν ἐξετελέσθη.

H O M E R I

BATRACHOMYOMACHIA,

seu , Ranarum & Murium pugna.

Incipiens, primum , Musarum coetum ex Heli-
cone (causa,

Ut in pectus meum veniant oro , carminis
Quod nuper in libellis, mea super genua posui:
Certamen ingens , tumultuosum opus Martis,
Optans hominibus in aures omnibus mittere:
Quomodo Mures Ranas egregie pugnantes sunt
aggressi,

Terrigenum virorum imitantes opera Gigantum;
Ut sermo inter mortales erat. Tale autem habuit
principium.

Mus aliquando sitibundus, Felis periculum cum
evitasset,

Non procul inde, lacui mollem admovit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem vidit

Limnocharis celebris , verbumque locuta est tales:
O hospes, quis es? unde venisti ad ripam hanc?
quis autem te genuit?

Omnia vere dic : ne mendacem te intellexero.

Si enim te novero amicum dignum , domum te
ducam :

Dona autem tibi dabo hospitalia multa & bona.

Sum autem ego Rex Phrysignathus , qui per lacum
Color, Ranarum Imperator perpetuo:

Et me pater Peleus olim genuit , Hydromedusæ

Junctus in amore , apud ripas Eridani.

Et te quidem video pulchrumque & fortem , egre-
gium præ aliis

Sceptriferum Regem, & in bellis pugnacem

Esse. verum age , continuo tuum genus eloquere.

Huic

Huic autē rursus Psicharpax respondit, dixitq;,
Quidnam genus meum perquiris, ô amice, notum
omnibus

Hominibusq; Deisque, & cœlestibus volatilibus?

Psicharpax quidem ego vocor: sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi: at mater
Lichomyte, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in tugurio me, eduxitque cibus sua-

Ficubus & nucibus, & cibus omnigenis. (*vibis,*

Quomodo autem amicum facias me, natura plane
dissimilem?

Tibi enim vita est in aquis: mihi vero

Quæcumque apud homines, comedere moris est.
neque me latet

Panis ter pistus, in rotundo canistro,

Neque placenta longa, habens multam sisamida,

Non frustum ex perna, non jecora, alba veste in-

Neque caseus nuper pressus è suavi lacte, (*duta,*

Non bonum dulciarium, quod & Divi desiderant,

Neque quæcumque ad convivia hominum faciunt

Ornantes ollas condimentis omnigenis. (*coci*

Neque unquam ex bello terribile effugi prælium,

Sed statim ad pugnam me conferens, primis pu-

gnatoribus me immiscui.

Non timeo hominem, quamvis magnum corpus

habentem: (*mordeo,*

Sed ad lectum me conferens, summum digitum

Et calce arripio, nec dolor occupat virum,

Suavis non aufugit somnus, mordente me.

Sed duo sunt quæ valde timeo, omnē per terram,

Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum

adferunt;

Et decipulam luctuosam, ubi dolosa est mors.

Plurimum sane felem præ cæteris timeo, si quæ

maxime strenua,

Quæ & latebram subeuntem in latebra perquirat.

Non comedo raphanos, non caules, non cucurbi-

Non betis viridibus pascor, neque apiis. (*tas,*

Hi

Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu *versamini*.

Ad hac autem subridens Physignathus contra locutus est:

(nobis

O hospes, valde gloriaris de ventre. adsunt & Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu.

Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ranis Saturnius Jupiter,

Saltare per terram, & sub aquis corpus operire.

Si autem vis & hæc scire, ad manum est.

Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne forte Ut latus in meam domum venias. (pereas,

Sic dixit, tergumque præbuit. ille autem ascendit velociter,

Manus habens tenerum ad collum, saltu facili.

Et initio quidem gaudebat, cum intueretur vicinos portus,

Natatione gaudens Physignathi. cum vero jam

Undis purpureis mergeretur, multum lacrymans

Inutilem poenitentiam accusabat; evellebatque comas,

Pedesque stringebat ad ventrem, intusque cor

Concutiebatur insolentia rei, terramque conabatur intueri:

Vehementerque ingemiscebat, ex timoris frigidi impulsu.

Ac caudam quidem primo extendebat in aquis, tanquam remum,

Trahens: supplicansque Diis in terram appellere,

Aquis purpureis tangebatur: multum autem clamabat:

(bat.

Talemque dixit sermonem, & ore pronuntia-

Non sic humeris portavit onus amoris

Taurus, quando Europam per undam vexit in

Cretam,

(mum

Ut me navigans humeris impositum duxit ad do-

Rana, elevans pallidum corpus in aqua.

Hydrus autem ex improvviso apparebat, horrendum spectaculum

Utrif-

Utisque, qui erectum super aquam habebat colum.
(non cogitans

hunc conspicatus, demersit se phrygnathus,

Qualem socium perditurus erat in lacu:

Subiitque profunditatem lacus, vitavitque Parcam nigram.

Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in aquam,

Manusque stringebat, moriensque stridebat.

Ac saepe mergebatur in aqua, saepe autem rursus

Calcitrans egrediebatur: mortem autem non poterat evitare.

Madentes autem pili plurimum pondus trahebant super ipso.
(nes:

In aquis autem periens, tales locutus est sermo-

Non latebis utiq: Deos, Phrysignathe, qui hæc fe-

Naufragum qui jecisti à corpore ut à petra. (cisti;

Non certe me in terra præstantior fuisses, pessime,

Pancreatioq; Iustaque, & ad cursum: sed decipiens

In aquam me projecisti. habet Deus ultorem oculum.

(evitabis.

Pœnam vicissim solves Muriū exercitui, neq; eam

Hæc locutus, exspiravit in aquis. hunc autem

Lichopinax ripis insidens mollibus: (vidit

Vehementer autem ululavit, currensq; annuncia-

vit Muribus. (universos:

Ut autem didicerunt mortem, incessit ira gravis

Actum præconibus suis imperarunt sub diluculum

(xartæ,

Convocare omnes ad concionem in domos Tro-

patris infelicis Psicharpagis, qui in lacu

Extendebat mortuum corpus, neque juxta ripas

Erat jam miser, sed medio natabat ponto.

Ut autem venerunt festinantes cum aurora, pri-

mus surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitque hæc verba:

O amici, tamen si solus ego mala multa passus

Errantis, sors mala omnibus contigit, id est omnes

tangit. Sum

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios perdi-
 Et quidem primum utiq; occidit raptum (di.
 Inimicissima felis, foramen extra prehensum:
 Alium autem rursus viri crudeles ad mortem du-
 xerunt

Novis artibus, ligneo dolo invento,
 Quam decipulam vocant, murium perditricem:
 Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ;
 Hunc suffocavit Physignathus, in profundum du-
 cens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari universos.
 Et hos quidem armavit Mars, cui bellum curæ.
 Ac ocreis quidem primum tibias circumdederunt,
 Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
 Quas ipsi per noctem instantes comederant:
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à
 Quos, fele excoriata, scienter fecerant: (coriis,
 Clypeus autem erat lucernæ medius umbilicus; at
 Longæ acus, ex solido ære, opus Martis; (lancea,
 At cassis, testa in temporibus nucis. (tellexerunt
 Sic quidem mures erant armati. ut autem (id) in-
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unumque locum
 Venientes, consilium coëgerunt belli mali.
 Considerantibus autem ipsis, unde seditio, vel
 quis tumultus,

Præco accessit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
 Nuncians belli malam famam, dixitque sermonē:

O Ranæ, Mures vobis minitantes miserunt
 Ut indicam, armari ad bellumque pugnamque.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem oc-
 Vester rex Thysignathus. sed pugnate (cidit
 Quæcunque inter ranas exceilitis.

Sic locutus se subduxit. sermo autem in aures
 Murium (barum.
 Ingrediens conturbavit mentes Ranarum super-
 Accu-

Accusantibus autem ipsis, Phrysignathus dixit sur-
(di. O amici, non occidi ego Murē, neq; vidi (gens,
Pereuntem : omnino suffocatus est, ludens juxta
du. lacum,

Natatus Ranarum imitatus : illi autem pessimi
Nunc me accusant innoxium. Sed age, consilium
Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.
Etenim ego dicam ut mihi videtur esse optimum:
Corpora ornati armis stemus universi
Summas juxta ripas, ubi præceps locus.
Cum autem impetu facto in nos venerint,
Atripientes quicumque prope obuius venerit,
In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus.
Sic enim suffocantes in aquis expertes natandi,
Constituemus hilariter statim Murium occisorum
hic tropæum.

Sic locutus, armis induit universos.

Foliis quidē malvarum tibias suas cooperuerunt.
Loricæ autem habuerunt viridibus latissq; è betis:
Folia autem brassicarum in clypeos bene aptave-
runt : (modarunt sibi;

Pro lancea autem acutum juncum singuli accom-
Et galeæ è cochleis subtilibus capita cooperiebāt.
Munitæ autem steterunt in ripis altis,
Quatientes lanceas : magno autem animo imple-
bantur singulæ.

Jupiter autem Deos vocans in cœlum astriferū,
Et belli multitudinem ostendens, potentesque
pugnatores

Multos, & magnos, & lanceas longas gerentes,
(Qualis Centaurorum exercitus procedit, & Gi-
gantum) (tores,

Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis auxilia-
Vel Muribus, immortalium; & Palladem allocu-
tus est :

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis ?
Etenim tuum per templum semper exultant uni-
Odore delectati & cibariis ex sacrificiis, (versis,

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocuta est Pal-
las :

O pater, non certe unquā ego Muribus vexatis
Venerim auxiliatrix, quoniam mala multa mihi
fecerunt,

Coronas destruentes, & lucernas propter oleum.
Hoc autem meum valde momordit animum, quod
fecerunt :

Peplum meum corroserunt, quem texui laborans
Ex trama subtili, & stamen subtile nevi,
Foraminaque fecerunt; at sutor mihi institit,
Exigitque à me usuras: hujus gratia irata sum.
Mutuata enim texui, neque possum restituere.
Sed neque sic Ranis ferre suppetias velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus sanæ, quæ me
primum

Ex bello redeuntē, postquam valde defatigata fui,
Somni egentem, non permiserunt tumultuantes
Vel parum nictare; ego autem insomnis jacebam
Caput dolens, donec vocem edidit gallus.

Verum age, supersedeamus iis suppetias ferre,
Ne quis vestrum vulneretur telo acuto :

Cominus enim pugnant, etiamsi Deus adversus
eat.

Omnes autem de cœlo delectemur, pugnam in-
tuentes.

Sic dixit. huic autem post paruerunt Dei alii
Omnes: simul autem collecti venerunt in unum
locum.

Veneruntque præcones duo, signum belli fe-
rentes.

Ac tunc culices, magnas tubas habentes,
Vehementem clangebant belli strepitum: cœli-
tus autem

Jupiter Saturnius intonuit signum belli mali.

Primus autem Hypsiboas Lichenorem vulnera-
vit lancea,

(dium jecur:

Stantem inter propugnatores, per ventrem in me-

Con-

Conciditque pronus, liquidasque pulvere infecit
comas.

Troglodytes autem post ipsum jaculatus est Pe-
lionem ;

Infixitque pectori solidam lanceam. hunc autem
cadentem

Cepit nigra mors, animaque ex corpore evolavit.

Scutæus autem occidit percussum in corde Em-
basichytrum :

Artophagusque Polyphonum circa ventrem per-
cussit : (lavit.

Ceciditque supinus, animaque è membris evo-

Limnocharis autem ut vidit pereuntem Polypho-
num ,

Troglodyten petra molari vulneravit præveniens
Collum juxta medium. huic autem caligo oculos
cooperuit. (dida,

Lichenor autem in eum collimavit lancea splen-
Et percussit (neque aberravit) per jecur. ut autem
intellexit

Crambophagus, ripis profundis incipit fugiens.

Sed neque sic cessavit in aquis ; persecutus enim
ipsum est Lichenor.

Concidit autem, neque respiravit: tangebaturque
sanguine lacus

Purpureo. ipse autem juxta lictus extensus est,

Intestinis pinguibusque irruens ilibus.

Limnisius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.

Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in
metum incidit ;

Saltavitque in lacum fugiens, clypeo abjecto.

Hydrocharis autem occidit Pternophagū Regem,

Saxo percussum per sinciput. cerebrum autem

Ex naribus stillabat, polluebaturq. sanguine terra.

Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Bor-
borocæten ;

Lancea impetum faciens : ei autem tenebræ oca-
los cooperuerunt.

Prassiphagus autem videns, pede traxit Cnissodioten,

In lacu autem suffocavit, tenens manu nervum.

Psicharpax autem ultus est socios mortuos,

Et percussit Felusium in ventrem, in medium jecur. (ivit.

Cecidit autem ante illum: anima autem in orcum

Pelobates autem videns, luti pugillum jecit in ipsum,

Et frontem inunxit, & excæcavit propemodum.

Iratus est autem ille, capiensque manu forti

Jacentem in campo lapidem, gravem, pondus terræ, (fracta est

Hoc percussit Pelobaten sub genu: tota autem

Tibia dextra: ceciditque supinus in pulveribus.

Craugasides autem ultus est, rursusque ibat in ipsum, (autem ei intro

Percussitque medium ipsum per ventrem: totus

Acutus juncus ingressus est: humi autem effundebantur universa

Intestina, extracta à lancea manu gravi.

Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis,

Claudicans ex bello recedebat: dolore enim afficiebatur magno,

Saltavitq; in fossam, ut fugeret diram perniciem.

Troxartes autem percussit Physignathum in pedis summitatem.

Celeriter autem dolens in lacum saltavit fugiens.

Troxartes autem ut vidit adhuc semivivum qui ante ceciderat,

In illum irruit rursus occidere desiderans:

Prassæus autem ut vidit adhuc semivivum qui ante ceciderat,

Venit per primos ordines, & jaculatus est acuto junco; (acies.

Neq; fregit scutū; tenebatur quippe ipsius lancea

Erat autem quidam inter Mures juvenis, filius egregius inter alios,

Comi.

Cominus pugnans, charus filius boni Artepibuli,
Princeps, ipsum Martem præ se ferens, robustus
Meridarpax,

Qui solus inter mures excellebat pugnando.
Steris autem juxta lacum elatus, solus ab aliis,
Jactabatque se depopulaturum Ranarum genus
pugnacium. (erat)

Et certe perfecisset (quoniam magnum ipsi robur
Nisi statim intellexisset pater hominumque deo-
rumque, (nius.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset Satur-
Moro autem capite, talem locutus est vocem:

Eheu, certe magnum opus ante oculos video.
Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum
Trucidaturum se Ranas minatus. verum ocyslime
Palladem mittamus bellicosam, & Martem,
Qui ipsum arcebunt pugna, quamvis validum.

sic locutus Jupiter. Mars autem respondebat
hoc sermone;

Neque certe Palladis, ô Jupiter, potentia, neque
Poterit Ranis avertere diram perniciem. (Martis
Sed age omnes eamus auxiliores: vel tuum ja-
culum (ter operans,

Moveatur magnum, quod Titanes sustulit, poten-
Quo Titanas occidisti, egregios supra omnes,
Enceladumque ligasti, & fera genera Gigantum.

Sic dixit. Saturnius autem jaculatus est ardens
fulmen. (mōvit cœlum;

Primum quidem intonuit; magnum autem com-
Sed postea fulmen, terribile Jovis telum,

Misit concussum: illud autem volavit à manu do-
mini. (Muresque.

Omnes quidem utique terruit jaculatus Ranasque
Sed neque sic cessavit murium exercitus; quin
amplius (gnacium,

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus pu-
Nisi ab Olympo Ranas miseratus fuisset Saturnius.
Qui utique tunc Ranis auxiliores ilico misit.

Venerunt autem eximproviso incudes gerentes
in tergo, unguis curvis,

Oblique ingredientes, tortuosi, habentes cortices
in ore, ostripelles,

Ossei natura, lati tergo, rutilantes humeris,

Blasi, nervosis manibus, à pectoribus intuentes,

Ostipedes, bicipites, sine manibus (qui dicuntur
Cancrì) qui Murium caudas oribus incidebant,

Et pedes & manus: flectebanturque lanceæ.

Quos & timuerunt miseri Mures, neque susti-
nuerunt;

In fugamque versi sunt. occidebat autem sol jam;

Bellique finis uno die perfectus est.

F I N I S

BATRACHOMYOMACHIAE.

EPIGRAMMATA

SELECTA

EX

ANTHOLOGIA.

I.

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὀμυαπιν' ἀμφοτέρω
 Εἰς αὐτὸς τὸ τύχης ἐνδύεις ἠερίσταν. (δ)
 Τυφλὸς γὰρ λιπύγων ἐπωμάδιον βάρῃ αἶσρον,
 Ταῖς κείνης φανύς ἀτραπὸν ἄρδοσάτη.
 Πάντα δὲ τῶντ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμη ἀνδρῶν
 Ἀλλήλοισι μερίσσι τελλίπιδις εἰς ἔλεον.

I.

Mutilus hic quidē mēbris, ille oculis : ambo autē
 In se invicē quod fortuna abstulerat contulerūt.
 Cæcus enim claudū humeris sublatū onus tollens,
 Ipsiū vocibus semitā recte ingreditur. (cessitas,
 Hæc autē omnia docuit amara omnia audens ne-
 Aliis mutuari id quod deest in misericordiam.

2.

Εἰς ἡμίζωρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν
 βαπλία τερωβύ.
 Ἡμισὺ με τέθνηκε, τὸ δὲ ἡμισὺ λιμὸς ἐλέγχῃ.
 Σώσόν με, βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμίτονον.

2.

In semitabidum ab Adriano rege cibum
 petentem.

Dimidiū mei mortuum est, & dimidiū fames pre-
 Serva quod in me est, rex, semitoni sonitus. (mit.

3.

Ἀτίκρησις τῷ βαπλίᾳ.
 Ἀμφοτέρως ἀδικεῖς, καὶ Πλατέα καὶ Φαίδοντα
 Τὸν μὲν, ἐτ' εἰσερέαν, τῷ δ' ἀπολειπόμην.

Responsio regis.

Utrumque injuria afficis, & infernum & solem:
Hunc, quod adhuc intueris; illum autem, quod
abes ab illo.

Τὺ μὲν ἰδοῦσα Λάκαινα παλὶν ἔσπον ἐν πολέμοιο
Παῖδ' ἰὸν ἐς πατρὸς αἰὲν ἰέντα πόδα,
Ἀντίη αἰξάσα, δι' ἥπαλ' ἔηλασε λόγχην,
Ἄρρενα ῥήξαμένη φθόγον ὅππ' κ' ἱαμύω,
Ἀλλότριον Σπάρτας (εἶπεν) γῆϋ', ἔρρε ποθ' αἶσαν
Ἐρρ', ἐπεὶ ἐψάσω παλέρδα καὶ γῆυται.

Nudum cum vidisset Lacæna revertentē ex bello
Suum filium in patriā celerem mittentem pedē,
Ex adverso impellens per epar transverberavit ha-
Virile rumpens verbum super interfecto. (stam,
Alienum à Sparta, dixit, genus, male peri ad orci:
Peri, postquam mentitus es patriæ, & ortui tuo.

Ὅν πόλεμ' δεδίας οὐκ ἄλεσε, νῦν ὑπὸ νέσῃ
Θλίβουσι ἐν δ' ἰδίῳ τήκοι' ὅλ' πολέμῳ.
Ἀλλὰ διὰ στέφαν' ἰδοὺ φάσχανον. αἶς γὰρ αἰρεῖσθ' ὧς
Θνηξομ', ἀπὸ σάμῃ καὶ νόσον αἶς πόλεμῳ.

Quē bellū reformidans non perdidit, nunc à mor-
Tribulor, & in proprio tabesco totus bello. (bo
Sed per pectus transiens. Sic enim victor
Moriar, repellens & morbum ut olim bellum.

Μακύνε τείχη, Ζεὺ Ὀλύμπιε, ῥέξε Φίλιππ' ὅ
Ἀμβρατὰ χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Καὶ γὰρ χεῶν καὶ πόντ' ὑπὸ σκέπῃσι Φιλίππου
Δείδμεν, λοιπὰ δ' ἀπρὸς Ὀλυμπον ὁδός.

Macyni muros, Jupiter Olympic, fecit Philippus
Ascendibiles. aëreas claude portas beatorum.

Etenim

Etenim terra & pontus à sceptriſ Philippi
ſubacta ſunt, reliqua eſt ad Olympum via.

7.

Ἰλῆε θεὸς μέγαλειο πύλας ἀκμῆτας ὀλύμπου,
Φεῦρε, Ζεῦ, ξαθέαν αἰθέρα ἄκρ' ἀπὸ πολιν.
Ἦδη γὰρ καὶ πόντος ὑπὲρδύκεται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθονὶ ἔρανιν δ' οἶμα' ἔτ' ἐς ἄβυσσον.

7.

Claude, Deus, magni portas indomitas Olympi:
Custodi, Jupiter, sanctā ætheris summam arcem.
Jam enim & pontus subjugatus eſt haſta Romæ,
Et terra; cœleſtis autem via adhuc eſt invia.

8.

Ἄ Κύπρις Μοῦσαισι, κορχίῃσι, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν ἔρην ὑμῖν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, ἄρ' ἐπὶ τὰ στιμόλια ταῦτα.
Ἡμῖν δ' οὐ πεταίη τὸτο τὸ παυδαίριον.

8.

Cypris iſſis Muſis dixit, Puellæ, Venerem
Honorate, aut amorem vobis exarimabo.
At Muſæ ad Cyprin, Marri, garrula, hæc dicenda:
Ad nos autem non advolat hic puellus.

9.

Ἐλθὼν εἰς αἰδῶν ἔτε δὴ σιγὸν ἤγρυσε γῆρας
Διογῆνης ὁ κύνων, Κροῖσεν ἰδὼν ἐχέλα.
Καὶ σφρόσας ὁ γέρον τὸ περιβάνιον ἰγρὺς ἐκείνου,
Τοῦ πολλοῦ ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσάμενος,
Εἶπεν, ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος ὄσσε γὰρ εἶχεν,
Πάντα φέροισιν ἐμοὶ, Κροῖστε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

9.

Veniens in infernum ſapiente peracta ſenectute
Diogenes canis, Cræſum ut vidit, riſit:
Et extendens ſenex baculum prope ipſum,
Qui multum ex flumine auri exhauſerat,
Dixit, Mihi etiam nunc major locus eſt: quæcun-
que enim habui
Omnia ſeto mecum, Cræſe, tu vero nihil habes.

Κ 5

Ⓢ ρίον

Θρήνηαι ἀνείτω περ, ὅτι θοναχθῶσι μὲν ἔσας
 Μητέρῳ ἐν κόλπῳ πατρὸς φάτο· ἐκ χειρὸς,
 Ἐμπαλιν δ' ὀλβίζοισιν ὅσας αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπεριδὴς κηρῶν λάτρεαι ἐμαρψε μόρῳ.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες, αἱ δὲ παντοῖα περὶ σιν
 Ἔς κακὰ, τοὶ δὲ κακῶν θύρον ἄκ' ὅφθιμενοι.

Thracēs laudet aliquis, quod lugent quidem natos
 Matris ex utero in lucem pervenientes;
 Rursus vero beatos prædicant quoscunque ævum
 relinquentes
 Improvisa fatōrum ministra abstulit mors.
 Illi enim vivētes semper varia transeunt (mortui.
 In mala, hi vero malōrum invenerunt remediū.

Ποῖω περ βίῳ τοιοῦτά μοι τρέβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
 Νείκεα καὶ χαλεπὰ παρήξεις· ἐν δὲ δόμοις,
 Φροντίδες· ἐν δ' ἀγοαῖς, χαμαίων ἄλεις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
 Τάρβῳ. ὅπῃ ξείνης δ', ὡς μὲν ἔχης τι, δέῃ
 Ἦν δ' ὀδορῆς, ἀντιφρόν. ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμέλει μὲν
 Ἔσται. οὐ γαμέεις; ἔη· ἔτ' ἐρημότερον.
 Τέκνα, πόντοι· πῆρ' ὅστις ἀπαιεῖ βίῳ. αἱ νεότητις,
 Ἀφρονες· αἱ πολυαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανήες.
 Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἐνός αἵρεσις, ἢ τὸ γινέσθαι
 Μηδέ ποτ', ἢ τὸ διαεῖν αὐτὴν κακὴν τέμενον.

Qualem quis vitæ terat semitam? In foro enim
 Lites & actiones molestæ: in domibus vero
 Curæ: in agris autem laborum satis: in mari autem
 Timor. in peregrinatione, si quid habeas, metus;
 Si nihil habes, molestum est. Si nuptus es, non sine
 curis (litariis.
 Eris: non ducis uxorem? vivis adhuc magis so-
 Liberi labores gignunt; mutilatioque vita sine li-
 beris. juvenus
 Stolidā est, senectus rursus infirmā.

Esset igitur duorum unius electio, aut nasci
Nunquam, aut mori statim ubi quis natus sit.

12.

Θνητὰ τὰ τῷ θνητῷ, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμῖς.

"Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρέρχομεθα.

12.

Mortales sunt mortalium res, & omnia prætereunt
Sin minus, at nos saltem illa præterimus. (nos:

13.

"Αν περὶ λειψῇ μικρὸν ἐν ἄλγεσιν ἡδέεσσι οἶνον,

Εἰς ὃν τρέπεται τὸ τοιοῦτον τὸ λειπόμενον.

Οὕτως ἀνθρώπου τ' ὅλον βίον, εἰς βαρὺ δ' ἐλθὼν

Γῆρας ὁ παρσέβυτος, γίγνεται ὃν ὄνυχον.

13.

Si relictum sit pauillum in vasis dulcis vini,

In acetum mutatur hoc quod relictum est.

Sic qui exantravit totam vitam, ubi ad profundam
venit (rosus.

Senectutem aliquis senior, fit austerus, & mo-

14.

Αἱ πολλὰ σὺν νῶ, γενομένηται. αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ,

Μαλλόν τῷ πολλῶν εἰσιν ἐνείδ' ἐστῶ.

Αἱ τρεῖς, ὡς σιγῆς, εἰσὶ φρένες· ὡς δὲ λαλήτης,

Ὡς αὖ τῆς ἡσυχίας, εἰς φρένες, ἀλλὰ τρεῖς.

14.

Canī cum prudentia honoratiores: qui a. sine pru-

Potius multorū sunt dedecus annorū. (dentia,

Capilli, si taceas, prudentia sunt: sin autē loquaris,

Ut capilli juventutis, non prudentia sunt, sed
capilli.

15.

Ἀρχὴ γενομένης, παντάσῃς ἐστὶ κατὰρα.

Προτὶ μὴν ἔχ' δούτε, ἐλκερῶ.

Καὶ μὴ δ' ἐλκερῶ, Δαναῶν πάλιν ἄλγεα πολλὰ.

Ὅτ' εἶται ψυχὰς εἰς αἰδὼν κατὰρα.

Τοῦ δὲ τελευταίου, τὰ ἐλκερῶ, καὶ κωλύει ἀργεῖ,

Πέμπτε δ', οἰανοί, καὶ χρόν' ἐστὶ Διός.

Πῶς

Πῶς ἐν γραμματικῇς διδάσκει μὲν πέντε κατάρτας,
καὶ πέντε πώσεις, μὴ μέγα πένε ἔχειν;

15.

Principiū Grammaticæ quinq; versuum execratio
Primus versus irā habet, alter exitialem, (est.
Et post exitialem, Danaum rursus dolores multos;
Tertius animas ad inferos deducit;
Quarti autem sunt dilanationes, & canes pigri;
Quinti autem alites, & ira Jovis est.
Qui ergo Grammaticus potest post quinq; diras,
Et quinq; casus, non magnum dolorem habere?

16.

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἐν φίλον υἱὸν ἐπέμψεν,
Ὡς τε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικὰ.
Ὡς δὲ τὸ, μὲν αἰεὶ, καὶ, ἀλγὰ μωρὶ' ἱδμεν,
Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖς δὲ ἀκόλουν ἐπέμψεν,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰεὶ πορεύσας,
Οὐκ ἐπιμιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
Ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σὺ δὲ καὶ χεῖρες, εἶπεν, ἱταῖρε,
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν διδάσκει.
καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς αἰεὶ πορεύσας,
καὶ πρὸς τῷ οὐδὲν γραμματικῷ δέομαι.

16.

Medicus quispiā mihi suum charum filium misit,
Ut disceret apud me hæc Grammatica.
Cum vero, Iram cane, &, Dolores mille fecit,
Didicit, & tertium hunc sequentem versum,
Multas vero validas animas inferno misit,
Non amplius ipsum misit ad me disciturum:
Sed me videns pater, Tibi quidem gratia, dixit, a-
Sed puer ex me hæc discere potest. (mice:
Erenim ego multas animas inferno mitto,
Et ad hoc nihil Grammatico indigeo.

17.

Ἄνδρες φέρονται παρὰ τειχέονι πύργου
Νυκτὸς ὅππῃ νῆαί φασι Σάραπιν ὕναρ.
καὶ χρησιμώδους, κατακείμεν ἀνίστω,
καὶ κοίμῳ μεταβάς, ὡς τάλας, ἀμαχόδι.

Ὅς δὲ διυπνιδεῖς μετέβη, τὸ δὲ σαθρὸν ἐκείνη
 Τεχνίον ἐξαίφνης ἐκείνους χαμαὶ.
 Σῶσ' ἔρα δ' ἔωθεν ἔθνη θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
 "Ἡδέομαι νομίμας τ' ἔδον ἀνδ' ἑρρόνους.
 Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ὄπισθαις,
 Κήδε' ἰδοὺ με, δοκεῖς, ἀλλ' ἔτι δ' ἀδίκων;
 Εἰ μὴ νῦν σε μεθ' ἡμέρας θάσσειν, θάνατον μὲν ἄλυποι
 Νῦν ἔφυγες, σαυρὶ δ' ἰδίᾳ φυλασσόμενός.
 17.

Latronem ruinofum ad murum dormientem
 Noctu surgere jussisse, aiunt, Serapin in somniis;
 Et vaticinatum, Qui sic recumbis, surge,
 Et dormi discedens, ὦ miser, alibi.
 Hic vero evigilans discessit. Ibi vero ruinofus ille
 Murus extemplo subitus ponebatur humo.
 Sospita autem mane solvit Diis gaudens ille mali-
 Delectari ratus Deum homicidis. (gnus,
 Verum Serapis vaticinatus est rursus nocte adstans,
 Curare me censes, ὦ miser, injustos?
 Licet enim jam non sivi te mori, mortem quidem
 sine dolore (veris.
 Effugisti nunc; cruci autem scito quod conser-

18.

Σμίνθ' ὁ πάντοίς δαυτὸς λίχ' ὅς, ἐδὲ μωλῆς
 Δειλὸς, ὁ κακὸν θανάτου κέρδεα λαζόμενος,
 Νόσθ' ἄλλον Φοῖβος ἑρδὴν θείειν ἢ δὲ ὅπ' ἡνίχην
 Ἐλκομένη, θηρὸς λαμύν' ἀπὲρ' ὀχρεῖν.
 Τόξων ἐλτοχίην θανμάζομεν ὅς δὲ κατ' ἐχθρῶν
 Ἡδὲ καὶ κινδύρην ἐστ' ἔχον ὅπλον ἔχ'.

18.

Mus omnium epularum heluo, nec muscipulani
 Curans, qui etiam ex morte lucra prædaretur,
 Nerviloquam Phœbi chordam incidit. Quæ ad
 verticillos citharæ
 Retracta muris guttur strangulavit. (hostes
 Sagittandi peritiam miramur, ut quam contra
 Jam quoque citharam jaculandi peritum telum
 habeat.

Mi

19.

Μὴ κλαίων ἔρχεται δούκῃ Τηλέμαχος, ἵνα πείσῃ,
 Μὴδ' ὀλίγω παύσιν ὕδατι πῦρ ἀπνέει.
 Χρυσὸς ἔργῳ αἰεὶ Παιῶνι ἐσβέσθη δὲ
 Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῇ πιτόμεν πελάγῃ.

19.

Non flens amorem videris, Telembrote, flexurus,
 Nec pauca exstincturus aqua ignem valde spi-
 rantem. (stinctus
 Aurum amoris semper est Pæonius medicus; ex-
 Ne tunc quidem, cum in magno generaretur
 pelago.

20.

Φαῦλ' ἀνὴρ πίθῳ ἐστὶ τετρακτῶν εἰς ὃν ἀπάσας
 Ἀντλῶν τὰς χάρετας, εἰς κανὸν ἐξέχεας.

20.

Malus vir dolium est pertusum, in quem omnia
 Hauriens beneficia, frustra effudisti.

21.

Εἰς αἰδῶ ἰθεῖα κατήλισε, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
 Στείχει, εἴτε νέκυσ νείσσει ἐν Μερῶν;
 Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἀποτῆλε θανόντα.
 Πάντοθεν εἴς ὃ φέρον εἰς αἰδῶ ἀνεμῶ.

21.

Ad inferos rectus est descensus: sive ex Athenis
 Properes, sive mortuus iter facias è Meroë,
 Ne te offendat patria procul morientem.
 Ubique unus est qui ferat in infernum ventus.

22.

Κρῖναί αἱ λιβάδες, τί περὶ βλάτε; πῶς τόσον ὕδωρ;
 Τίς φλόξ αἰνάνυς ἐσβεσεν αἰεὶ;
 Δάκρυον Ἀγρικολὰ τετρεμμεδαί' πᾶν δ' ὅσον ἡμῖν
 Ἦν ποτὸν, ἢ κείνυς διψᾷς ἔχῃ ἀποδίῃ.

22.

Fontales scaturigines, quid aufugistis? ubi tantū a-
 Quæ flāma semper fluentes exstinxit solis? (quæ?
 Lacrumis ob mortem Agricola exhaustæ sumus.
 omne enim quantum nobis
 Erat potabile, illius siccus tenet cinis.

Εἴ-

23.

Εὐκολῶς Ἑρμείας, ὡς ποικιλῆς, ἐν δὲ γάλακτι
 Χαίρων καὶ δρυίνων πινυόμενος μέλιτι.
 Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλῆος ἕνα δὲ κτίλον, ἢ παχὺ ἄρνα
 Αἰτεῖ, καὶ πάντως ἐν θυῷ ἐκλέγεται.
 Ἀλλὰ λύκος ἔργη. τί δὲ τὸ πλεόν, εἰ τὸ φυλαχθῆν
 Ὀλυταί, εἴτε λύκοις, εἴτ' ὑπὸ τῷ φύλακι;

23.

Non fastidiosus Mercurius, ὁ pastores, & lacte
 Gaudens, & querno placatus melle. (ovem
 Sed non Hercules; unum vervecem aut pinguem
 Poscit, & omnino unam victimam eligit.
 Sed lupos arcet. Quid autem prodest, si quod ser-
 Perit, sive à lupis, sive à custode? (vatur

24.

Κοινῇ παρ' κλισίῃ ληθαργικὸς ἡδὲ φρενοταλῆς
 Κείμενοι, ἀλλήλων νύσσειν ἀπεσκέδασαν.
 Ἐξέδορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
 Καὶ τ' ἀναόδητον παντὸς ἔτυπτε μέλας.
 Πληγὰ δ' αἰμροτέροις ἐχέοντι ἅκ' αἷς ὁ λυρ' αὐτῷ
 Ἐγρετο, τ' δ' ὕπνε πωλὺς ἔριψε κόπ'.

24.

Communi in lecto Lethargicus & Phreneticus
 Jacentes, ab invicem morbum profligarunt.
 Exsiliit enim è lecto ille qui audax erat ob furorē,
 Et insensatum Lethargicum toto verberabat
 corpore. (hic quidem
 Plaga vero utrisque facta sunt remedium. Quibus
 Evigilavit: illum vero in somnum conjecit mul-
 tus labor.

25.

Μήτε με χείμαπ πόντ' ἀγροί θραυς, εἰδὲ γαλιῶν
 Ἀργίῳ ἡπασάμεναι πύλ' ἀπολιωλευμένῳ.
 Αἱ μεσότητες αἴρεις, ἔπη δὲ γε παρήξιες ἀνδρῶν,
 Καὶ μάλα μέδον ἐγὰρ τάρμῳ ἡπασάμεναι.
 Τῶτ' αἰγάπα, φίλε Δάμπε, κακὰς δ' ἔχθραις θυέλλας.
 Εἰς πῆες ἀρηεῖς καὶ βιώτῃ ζέφυροι.

Nec

Nec me hyeme pontus agat audax, neq; tranquil-
 Ociosam prætulerim admodū tranquillā. (licetē
 Mediocritates optimæ: ubi vero opera sūt hominū,
 Et maxime mediocritatē ego sufficientē laudo.
 Hanc ama, amice Lampi, malasq; aversare tempe-
 Sunt quadā dulces & vitæ occupationes. (states,

26.

Πάν τὸ φειπὶν, ἀκαίρῳ ἐπεὶ λόγῳ ἐστὶ παλαιός,
 ὣς καὶ τὸ μέλι τοῦ πλείονος ἐστὶ χολή.

26.

Omne nimium intempestivum; cum vetustus ser-
 Quod & mellis abundantia sit fel. (mo sit,

27.

Ἡ παρὰ δυνάρεσι λίαν ὀδυρὴν περιχεῖται
 Πτωχὴ νύμφῳ μὲν ἔχει καὶ εἰς σαγύνα.
 Λυθροῖς δὲ καὶ ἐμοῖσιν ἐνὶ φάτο νάμασι χεῖρας
 Ἀνδροφόνῳ, καλῶς ὕδασι νύμφῳ.
 Ἐξ ὧ μοι κοῦρα φόνον ἔλκεν, εἰς ἕνα Βάκχον,
 (Εἰσεύσαι) νύμφῳ μισγύμῳ, οὐκ ἐς Ἀρη.

27.

Qui prius bonæ aquæ stillavi flumine,
 Inops nunc aquarum etiam usque ad guttam.
 Cruentus enim meis lavit fluminibus aquas
 Homicida, maculam aquis commiscens. (chum
 Ex eo mihi aquæ fugerunt lucem, in unum Bac-
 (Dicentes) Nymphæ miscemur, non in Martem.

28.

Πλούτῳ ὁ τῆς ψυχῆς, πλούτῳ μόνῳ ἐστὶν ἀληθής
 Τάλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῷ κλειάναν.
 Τὸν δὲ πολυκλίανον καὶ πλούσιον ἐστὶ δίκαιον.
 Κλέζειν, ὅς χεῖρα τοῖς ἀγαθοῖς δύναιται.
 Εἰ δὲ περὶ ψυχῆς κατὰ τέλει, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Σαρβείν αἰεὶ πλούτον ἐπιγόμενῳ,
 Οὗτ' ὅ, ὅποια μέλισσα πολυθήτοισι σίμυλοις,
 Μυχρήτῃ, ἐτέρῳ δρεφιδίῳ τὸ μέλι.

28.

Dives animo, dives solus est vere,
 Reliqua vero habet ipsa potiora possessionibus.
 Illum

Illum vero locupletem & divitem est justum
Vocari, qui uti bonis potest.

Si quis vero in calculis tabesit, alias super alias
Coacervando semper divitias accumulans,
Hic, qualis apes multiforminibus in favis,
Laborabit, aliis colligentibus mel.

29.

Πλουτεῖς ; καὶ τί τὸ λοιπόν ; ἀπὸ χόμηνου, μὲν σωτῆ
Τὸν πλεῖστον σύμμις εἰς σπέρν' ἰκκόμενον ;
Τὸν πλοῦτον σωσάγεις, διαπαντὶν χεῖρον. οὐ δυνάσται δ'
Ζωῆς σωρῆσαι μίτρεα πωλεσιότιον.

29.

Ditescis? at quid præterea? num moriens tecum
Divitias trahis in cumulum contrahens?
Divitias colligis infumens tempus. Non potes au-
Vix coacervare terminos ultteriores. (tem

30.

Ξῖνοι, τίω πείθονται ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱερόν,
Τίω πέτραι ἐπύργου τείχεσι κληζομένην,
Αἰὼν τε φρη κατεδιδόκεν· ἀλλ' ἐν Ὀμήρῳ
Κεῖμα, χαλκείαν ἔρκον ἔχουσα πυλῶν.

30.

Hospites, nobilem me civitatem, Ilium sanctum,
Quæ prius bene turritis mœnibus inclusa fuit,
Ævi cinis devoravit: sed in Homero
Jaceo, ænearum sepimentum habens portarum.

31.

Πᾶς τις ἀπαίδδδτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐκρύπτων ὡς πάθος αἰχροτάτον.

31.

Omnis stultus sapientissimus est dum tacet;
Dum sermonem occultat tanquam morbum
turpissimum.

32.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δυνάστη, καὶ ἢ παρὰ δόξα
Τὸς μικρὸς ἀνέστη, τοῦ μεγάλου κατὰ δόξα.
Καὶ σὺ τίω ἔφρων καὶ τὴν τῶρον καταπαύσῃ,
Καὶ ἀποταμὸς χρυσοῦν ἀματὰ σὺ παύσῃ.

Ὁ δὲ θρόνον, ὃ μαλ' ἄχλιν ἀνεμῶσθε ποτὲ, ταῖς δὲ μεγίσταις
Ἡδύσας ἢ πλατάνους οἷδ' ἐχάματι κατὰ γαῖαν.

32.

Multa fortuna potest, licet sint absurda :

Parvos attollit, magnos dejicit.

Et tuum supercilium & fastum compescet,

Licet fluvius auri rivos tibi præbeat. (maximas

Non juncum aut maluam ventus unquam, sed

Aut quercus, aut platanū novit in terrā dejicere.

33.

Νυκτὸς ἀπὸ χειρὸς ἡμετέρας, ἡμᾶς ἐπ' ἡμᾶς,

Τοῦ περὶ τοῦ βίου μὴδὲν ἔχοντες ἐπ.

Ἀλλὰ βρωθέντες τῆς ἐχθροσύνης διαγωγῆς,

Τοῦ λοιποῦ δὲ βίου σήμερον ἀρχόμενοι.

Μὴ τοίνυν λέγε σωτὴν ἐν τῷ περὶ βίου ἀπολαύσαν.

Τῶν γὰρ ἀπὸ παιδῶν τῶν σήμερον οὐ μετεχέμεν.

33.

Nocte recedente nascimur quotidie,

Prioris vitæ nihil habentes adhuc:

Spoliari hesternæ vitæ statu.

Et reliquum vitæ hodie incipientes.

Ne igitur dicas teipsum annorum senem multorum:

Illorum enim quæ abierunt hodie nō es particeps.

34.

Τῆς ἀφ' ἧς ὀπίσθας. παρακμάζει τὰ πάντα.

Ἐν δὲ τῷ ἐξ ἐρείς τῆς ἡλικίας ἐπὶ τῆς τῆς.

34.

Tempore perfrui. Senescunt celeriter omnia.

Una æstas ex hædo hirsutum fecit hircum.

35.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαλὼν χρόνον· ὡς δὲ παρέλθῃ,

Ζητῶν δὲ ῥόδοις, οὐ ῥόδον, ἀλλὰ ῥαῖον.

35.

Rosa senescit brevi tempore: ubi vero transierit,

Inquirens invenies non rosam, sed rubum.

36.

Ἐσβίσει τὸ λύχνον μῶρ· ὡς δὲ πολλὰν

Δακνόμεν·, λέξας, οὐκ ἐπιμεβλέπετε.

Exstin.

Exstinxit lychnum morio à multis pulicibus
Morsus, &c, me, inquit, non cernitis amplius.

37.

Ἡ πόλις κροτάφοισι Κοτυτάρει, ἡ πολύμυθος
Βραῖα, δι' ἣν Νέστορος ἐπιπείσεται,
Ἡ φάσ' ἀθρήσας ἑλάνει πλέον, ἡ γὰρ λαίῃ
Γῆρας ἀεὶ θμειδῶν δούτερον ἀρξάνη,
Ζῆς καὶ Λόυσσας καὶ ἀρπίγ', οἳ τέ νόμῳ,
ὥς τε με διαζέειν μή τι πέπονθ' αἰδώς.

37.

Cana in vertice Kotyttaris, loquax (longævus,
Anus, ob quam Nestor non amplius maxime
Quæ sæcla videt cervo plura, quæ manu sinistra
Senium numerans iterum incepit,
Vivit, & videns, & pedibus valens, tanquam virgo,
Adeo ut ambigam ne quid forte passus sit Pluto.

38.

Τὴν μεγαλὴν βάρησι, γῆρας δὲ σὺν οὐποτε βάρησι,
Οὐδὲ παρειαὶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψυμῶθ' κατὰ τλάτῃς,
ὥς τε προσωπεῖον, καὶ χ' πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστ'. τί μαινέαι; οὐπίε φῶν
Καὶ ψυμῶθ' τούτῃ τ' Ἐκάλω Ἐλένω.

38.

Caput tingis, senectutem autem nunquam tinges,
Nec genarum rugas explicabis.
Ne igitur faciem totam fuce efforma,
Tanquam larvam, non amplius faciem habens.
Nihil n. hoc te juvat. Quid insanis? nunquā fucus
Et color ex Hecaba fecerit unquam Helenam.

39.

Πᾶσα γυνὴ χέλει ἐστίν, ἔχῃ δ' ἀγαθαῖς δύο ὥρες,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

39.

Omnis mulier bilis est, habet vero duas bonas ho-
Unam in thalamo, unam in morte. (ias:

40.

Γεραπὴν ἐν τοίχῳ Καλπέρνι ὁ ἔρατιώτης,
ὥς ἐθ' ἐστίν, ἰδὼν τ' ἐπὶ νυκτὶ μέχλι, Ἄστυ-

Ἄστυκ' ἔχει χαλκὸς ὁ θύει' ἐξ ἐπανύσθῃ,
 Ζωῇ ῥεῖτε, κραζέας, Τροίης ἀρηϊφίλοι.
 Καὶ μὴ τέτρωται κατεμνάνδωνε, καὶ μύλοις ἔγνω
 Ζῆν' τότε τοῖς τοίχοις ὁμολόγησε λύτεα.

40.

Pictam in pariete Calpurnus miles,
 Ut mos est, videns in navibus pugnam,
 Morti vicinus & pallidus prostratus est, (amici.
 Vivum me capite, clamans, Trojani, Martis
 Et anne vulneratus esset, quassivit, & aggre cognovit
 (ptionis pretia.
 Se vivere. tunc ipsi parieti constituit redem-

41.

Ῥύχ' ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ὅπ'ι κρῖν' ἔλθῃς,
 μήτ' ἐν ἑρῇ πρὸς πειθαρχέας ἰδῶρ.
 Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρὸς ὤψον ἐναρξῆς
 Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

41.

Rostrum habens tantum, Olympice, neq; ad fontē
 Venias, neq; inspicere prope pellucidam aquam:
 Etenim tu, ut Narcissus, videns faciem manifestam
 Morieris, odio habens te usque ad mortem.

42.

Ἡ ρίς Κάστορος ἐστίν, ὅταν σκάπη τὴν δίκαιαν
 Σκάπη γὰρ δ' ἀνρέσχη· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον
 Ἐν πολλοῖσι, ἄλκυρα· κατὰ πτερὰ δ' ἄεθρον
 Ἀλκυονίδων ναύταις, ὑφ' ἄλκυρις κρεάτρεα
 Ναυπηγοῖς, κένδρυλα· γυμνασίῃ δὲ, περὶ τὸ κεῖρον
 Τέκτοσιν, ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι, κόραξ.
 Ὅπως δὲ χεῖρας σκέλεις Κάτωρ τετύχηκε,
 Ἴνα φέρον πάσης ἀρμενον ἐργασίας.

42.

Nasus Castoris est cum fodit, ligo,
 Tuba vero cum sterit, in vindemia vero Falx,
 In navibus Anchora, seminanti Aratrum,
 Hamus nautis, coquis Furca, (tandis oleribus,
 Navium fabris Scalprum, rusticis vero Falx ampu-
 Fabris Securis, in atriis vero Rostrum.

Adeo

Ideo utilis instrumenti Castor particeps factus est,
Nasum ferens omni aptum operi.

43.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥίνος· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτης, μικροῖς μακρὰ χερσίζομεθα.

43.

Hermocrates nasi est: nam cum nasum dicimus
Hermocratis esse, tunc parvis magna tribuimus.

44.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλῳ τὴν ῥῖν' ὀπμύσσειν,
Τῆς ῥίνος γὰρ ἔχει τὴν χεῖρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεὺς σῶνεν, ἐὰν πῖται· ὡς γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥίνος. πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

44.

Non potest manu Proclus nasum emungere,
Naso enim habet manum breviorē:
Neq; dicit, Jupiter, serva, quando sternutat; non
enim audit (est.
Nasum sternutantem, multum enim ab aure ab-

45.

Ἀντὶον ἡελίῳ σήσεις ῥίνα, καὶ σόμα χάσκων,
Δάξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

45.

Ante Solem constituens nasum, & os distrahens,
Demonstrabis horas omnibus prætereuntibus.

46.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀξόσομεν ἐξ ὀρκισθῆς
Ἐξέσθαι, οὐχ ὀρκων, ἀλλὰ κόπρον δυνάμεθαι.

46.

Dæmonem multum loquens os fœdum habens
exorcista (tentia.
Ejecit, non adjurationum, sed fœditatis oris po-

47.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθρὸς ὁ κλινικὸς ἡψάτο Μάρκου.
Καὶ λίθον αὖν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρειται.

47.

Lapideum Jovē heri ægrotos visitans tetigit Mar-
Et lapis existens, & Jupiter, hodie effertur. (cuss:

Δυσ.

Δυσκώριον δύσκαρτον ἐκρίνετο, καὶ πολὺ μᾶλλον

Ἦν ὁ κριτὴς τούτων ἢ τὸ δύσκαρότερον.

Ὡς ὁ μὲν ἀντέλεξεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν

Μικρὸν πένθ' ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληθεύειν.

Ἐμειλέφας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς, λέγει, ἐς τί μάχεσθε;

Μήτηρ ἔσθ' ὑμῖν; ἀμφοτέρω τρέφετε.

Surdastro surdaster litem movebat, & multo magis
Erat iudex his duobus surdior.

Quorum hic accusans locarium ipsum debere

Pro mensibus quinque: hic vero dicit se nosse
moluisse.

Intuitus vero ipsos iudex dicit, quid contenditis?

Mater est vobis? ambo nutrite.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρον ἔλον τὸ κόσμον ἔγραψεν

Εἶνα, ὥς το δικάων, Ἀλκιμε, λεπτότατον:

Εἰ δὲ τίτ' ὡς Διόφαντος, ἔγραψεν αὖ ἐν Διοφάντῳ,

Τὸ καὶ τῷ ἀτόμων παλὺ τι λεπτότερον.

Ἦ τὰ μὲν ἄλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων αὖ,

Ἐκ τούτε δ' αὐταῖς, Ἀλκιμε, ταῖς ἀτόμῃς.

Ex atomis Epicurus totum mundum scripsit

Esse, illas censens, Alcime, tenuissimas.

Si autem tum fuisset Diophantus, scripsisset et

Atomis longe tenuiore. (Diophanto,

Vel alia quidem scripsisset constare ex atomis,

Ex hoc vero ipsas, Alcime, atomos.

Ἰππὸ βίαν μύρμηκι Μενέστρατον ὡς ἐλέφαντι;

Δύσμορον ἔξ ἀπίνης ὑπὸ τῷ ἐξ ἐτάδῃ.

Λακπιδεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, ὡς φθόνος, φησὶν,

Οὕτως ἰππὸ βίαν ὡς ἐλέφον καὶ Φαίδραν.

Equitans in formica Menestratus ut Elephante,

Infelix statim supinus prostratus est.

calce vero percussus, ita ut esset lethale, ò invisi-
Sic equitans periit & Phaëthon. (dia, inquit,

51.

Τρεῖς λεπτοὶ παρὼν παρὲν λεπτοσυνέκτα ἐμάχοντο,

Τίς παρὰ κείνους εἴη λεπτοσυνέκτατερος.

Ὁ δὲ μὲν εἷς, Ἑρμῶν, μεγάλῳ ἐνεδείξατο τέχνῳ,

Καὶ διέδου ῥαπίδ' ὅττι ἦμα λίνον κατέχων.

Ἀλλ' οἱ δὲ ἐκ τρυφῆς βάναν, ἐς ἀράχινον ἔστη,

Ἡ δὲ ἀράχνη νήδουσ' αὐτὴν ἀπεκρέμασεν.

Σωσιπάτρης δὲ ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανιάσαι· ἐγὼ γὰρ

Εἰ βλέπομι, ἢ πῆμα πνέμα γάρ εἰμι μόνον.

51.

Tres tennes nuper de tenuitate contenderunt,

Quis præferretur tanquam tenui tenuior.

Quorum unus quidē Hermon magnam monstra-

Et subiit acus foramen filum tenens. (vit artē,

Demas vero è foramine transiens super aranei te-

Araneus vero nens ipsum suspendit. (lā stetit,

Sosipater vero clamavit, me coronate: ego enim

Si videor, victus sum; spiritus enim sum solum.

52.

Τέκνον ἀναδείξας, ἀμαρτυροῦμαι, σπέρμα μοῖρης,

Εἴτε πῖ βρενδύν, μὴδὲν ὁπσιέμεν.

Ἐν μὲν γαρμμαπικῷ, ὁ Πλατωνικός· ἄν δὲ Πλάτωνος

Δόγματι πεζητή, γαρμμαπικός σὺ πάλιν.

Ἐξ ἐτέρου φύγεις ὅππῃ δάτερον· οὔτε δὲ τέχνῳ

Σῶτα γαρμμαπικὸν, οὔτε Πλατωνικός εἶ.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις, ἀτελής δὲ ἐν πάντι κα' ἄρχεις·

Γούλαρ ὅττι πάντων, οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

52.

Fili impudentiæ, indoctissime. fili stultitiæ,

Dic quid superbis, cum nihil scias? (Platonis

Inter quidem Grammaticos tu Platonius: si vero

Dogmata quis quærat, Grammaticus tu rursus.

Ab altero fugis ad alterum. Neque vero artem

Nosti Grammaticam, neque Platonius es.

Omnia quidem novi, dicis; imperfectus vero in o-

Gustans omnes nihil habes propriū. (mnibus es:

Εἴη

53.

Εἴη σοι χ' ἡ γῆς κοῦρη κόνις, οἷκ' ἔξ Νέαρ' ἔχῃ,
 "Ὅρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσῃσι κυῶες.

53.

Sit tibi terra cinis levis, miserande Nearchē,
 Ut te facilius eruant canes.

54.

Αἰεὶ θηρίον ἦσθα Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκὼς,
 Ἐξ ἀπίνης ἐγχευ λυατομαγνέ· τι κακόν.
 Αἰεὶ μοι δ' αἰεὶ κακὸς ἔμμεναι. οἶν' ὅτ' ἐλέσθῃ
 Τὸν τρέπον· οὐκ ἐγχεύς νῦν κακός, ἀλλ' ἐφάνης.

54.

Semper fera fuisti, Polycrite: jam vero cum bibisti,
 Statim factus es rabiosum aliquod malum.
 Semper mihi videris malus esse Vinum indicat
 Mores. Non factus nunc es malus, sed apparuisti.

55.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα, καὶ μίαν αἶψα,
 ὧν χάριν εἰληφας μενέκλειον, Μενέκλειε.
 Οὔτε δ' ἐμοὶ κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γελήσῃ,
 Οὔτ' ἀπάγῃ κλέπτῃς τὸν δ' ὅτ' ἑρμυπυλῶν.
 Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδ' ἔλω' ἔχουεν κρείσιν· ὥστε τί ποιεῖ
 Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
 Πλὴν καὶ μεῦ μνήσθητι νῦν με χάριν ἢ μέγα κέρξω,
 Ἄλλα λέγῃ Μενέκλειε, ἄλλα το χοιρίδιον.

55.

Porcellum & bovem perdididi, & unam capram,
 Quorum gratia accepisti mercedem, Menecles.
 Neq; mihi commune aliquid cum Othryade fuit,
 Neque abduco fures à Thermopylis.
 Sed contra Eutychidē habemus causam: atq; adeo
 Hic mihi Xerxes, & Lacedæmonii? (quid facit
 Quin tu mei memento legis gratia, aut magnū cla-
 Aliud dicit Menecles, aliud porcellus. (mabo,

56.

Μὴ μύρα, μὴ σεφάνης λιθίναις σήλαισι χερσίν,
 Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κοινὸν ἡ δαπάνη.

Zéu.

Ζῶντί μοι εἴπ' ἔλκεις, χεῖρισσι· τέφρῳ δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, καὶ χ' ὁ θανάτῳ πίπῃ.

56.

Non unguentum, non coronas lapideis columnis
exhibe,

Neque ignem comburas. vana est hæc impenfa.
Viventi mihi, si quid voles, exhibe. Cinerem vero
inebrians

Lutum facies, & non mortuus honoratur.

57.

Θήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος, ἐν διαθήκαις
Αἰτὸν τῇ ἰδίᾳ ἐγγράφῃ κληρονομήσει.

Ἐπείσαν δὲ ἀνέκαστο πόσον δῶσθ' διεγερθεὶς
Ἰνδοῖς μισθῷ, καὶ πένοντων δαπανᾷ.

ὣς δὲ ἔβρι πλείω δραχμῶν μίαν, ὡς διασωθῆναι,
Λυσιστελεῖ θνήσκειν, εἶπε· καὶ ἐξέβη.

Καί τοι δὲ γ' αὐδὴν ἔχων ὀβολὸς πλεον· οἱ δὲ τὰ κείνη
Χρήματα κληρονομοὶ ἤρπασαν ἀσπίσιαις.

57.

Moriens Hermocrates avarus, in testamento
Seipsum suorum bonorum scripsit heredem.
Calculans vero jacebat quantum daret convale-
scens

Medicis mercedis, & quid ægrotus infumeret.
Ut vero invenit plus drachma una, si servaretur,
Sarius est mori, dixit: & extensus est.

Jacebat vero nihil habens obolo plus: at vero ejus
Opes hæredes rapuerunt lubentes.

58.

Οἷόν τὸν πώγωνά φρενῶν ποιητικὸν εἶναι,

Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μουσούλιον.

Κεῖσεν, ἐμοὶ πεισθεὶς, ταχέως. Ἐπὶ γὰρ ὁ πώγων,

Φθειροῦν ποιητὴς, οὐχὶ φρενῶν γέγενεν.

58.

Censes barbam mentis effectricem esse,

Et ob id nutris, amicissime, muscarium.

Detonde, mihi credens, cito. Hæc enim barba
Fediculorum effectrix, non sapientiæ facta est.

L

Ei

59.

Εἰ τὸ πρέφειν πώγωνά δοκεῖ σοφίαν φεῖται ποιεῖν,
Καὶ πρᾶγμα δὲ πώγων, εὖτολός ἐστι Πλάτων.

59.

Si nutrire barbam videretur Sapientiam parere,
Hircus barbatus, bene vestitus est Plato.

60.

Ἦθελε μὲν βασιλεύς σε βοηθόν εἰσέτι πέμπειν
Ἄσσει τειρομένους δδολομένων μερόπων,
Τι παρὲς χάσσει· σὺ δ' ἐν βίοτοιο γαλήνῃ
Παλῖδα καὶ κληρὸν σὸν πορφεύρας ἔχειν,
Ἀῖξων σὼν πορφύρεων κλέρας ἰνδικον. ἀργυρέαν γὰρ
Πλοῦτον ὅππῃ συγχεῖς, σωῖθρον οἶδε Δίκη.

60.

Voluit quidem rex te adiutorem adhuc mittere
Urbibus vexatis indigentium virorum,
Titiane auree. Tu vero in vitæ tranquillitate
Patriam & fortunam tuam maluisti tenere,
Aucturus tuorum majorum possessionem justam.
Subditorum enim
Opes quod averferis, iudicio tibi assidens scit
Justitia.

61.

Τοῦτο μὲν δὲ πρᾶγμα πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλετός ἐστι χρόνος.

61.

Illis qui feliciter agunt, omnis vita brevis est:
Illis autē qui male, una nox immensū tempus.

62.

Ἰχθύας ἀκίστην πρὸς ἀπ' ἡόνου δ' ἔραχ βάλλον,
Εἰλκυσε νηπηροῦ κρατὰ λιπώρι χεῖρα.
Οἰκτεῖρας δὲ νίκῃ καὶ ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
Χειρὸς ὅππῃ ἀπῆλυν, λιπὸν ἔχουσε τάρων·
Ἐξ ἧς δὲ καθύρμενον χρυσοῦ κλέαρ. ἦ ῥα δικαίως
Ἀνδράσιν δὲ στείλεις ἐκ δ' ἀπὸ λωπὸς χεῖρες.

62.

Pisces hamo aliquis in litus è fetis bene factō pro-
Trahit naufragi caput crine carens. (jiciens,
Misera.

Miseratus vero mortuum sine corpore , sine ligone
ferreo

Cum manu fodiens vilem erexit tumulum.
Invenit vero reconditam auri possessionem. Sane
Viris pietatis gratia non periit. (iustis

63.

Ζῶ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἰαθλὰ καὶ δι' ἡμετέροις καὶ ἀνδράσι
Ἄμμι δ' ἴδ' αὖ τὰ δὲ λυγρὰ καὶ δι' ἡμετέραν ἀσθένειαν.

63.

O Jupiter , bona & precantibus & non precanti-
bus

Nobis da. Mala autem etiam à precantibus aver-

64.

Δορκάδ' αἰρητῆροις πῶτε κτήριον ἔδ' αὖ
Ἐμπλεῖν εἰδῶσι περὶς ἱππικῆς ἔχει.
Νεῖρος δ' ἰομιγῇ δηλὴν σπείρει, καὶ τὴν δι' οὐρανὸν
Τραίματ' ἔξ' ὀλοῦ περὶν ἔρεξι χάλια.
Ἀδλίω δ' ἰππὶ ἀξάτο, καὶ αὐτίκα νηλεὲς μείρει
Ἦν ἔπορεν γαστήρ, μετὰ δὲ ἀφείλετο χεῖριν.

64.

Caprea, quæ nuper pepererat, nutritium uber
Cum plenum videret, amara pupugit vipera:
Hinnuleus vero venenatum uber fugens traxit , &
aggre curabile

Vulnere ex pernicioso grave exfluxit lac.
Mortē vero permutarunt. Et statim crudeli morte
Quod dederat venter , uber recepit beneficium.

65.

Οὔμ' ἔξ' ὑδάτοιο λαγῶς πίσις ἴς ποτὶ βένθ',
Ἐκ περὶ πυγῆν μιμαῶς γηγενὴν ὀδύντα κινῶς.
Ἀλλ' οὐδ' αἶς ἤλυξε κακὸν μέρειν αὐτίκα γάρμιν
Εἰνάλι' μάρψας πτόματ' ἀρφάνισιν.
Ἐκ πυρὸς αἶς αἰνῶς πίσις ἴς φλόγας· ἥ ῥα' σὲ δαίμων
Κὴν ἀλὶ, κὴν χέρσιν ἀνέψα κύνεσσιν ἑορῶν.

65.

Monte ex alto lepus decidit quondam in profun-
dum mare,

Effugere cupiens asperum dentem canis.

Sed ne sic quidem effugit malam mortem : statim
 Marinus corripuens spiritu privavit. (enim ipsū
 Ex igne quam graviter incidisti in flammam. E-
 quidem te fatum (bns.
 Sive in mari, sive in terra, nutriti est escam cani-

66.

Ἡεῖθ μὲν ποτὶ πάντες Ἀριστοδίκην κλυτὸ παιδα,
 Ἐξ ἁκὺς ὠδίνων ἀχθῶ ἀπώσα μύλων
 Ἡεῖσι δὲ εἰς αὐτῶν ὕδωρ χθονί. τρεῖς γδ' ὄλοντο
 Νούτω, λειπόμενοι δ' ἡμῶν ἐν πηλῶν.
 Αἰεὶ δὲ ἡ βερύδακρυς, ὅττι σήλαις μὲν ἀποδόν,
 Μεμορφῆν δὲ βυδοῖς, ἀλκυονὶς βλέπειαι.

66.

Censebant quondam omnes Aristodicen multa
 prole nobilem,
 Sexies dolorum partus onus deportentem.
 Contendit vero in ejus perniciem aqua cum terra:
 Tres enim
 Morbo, reliqui obierint in pelago.
 Semp̄r autem hæc graviter lacrumans, in cippis
 quidem lusciniæ,
 Conquerens vero in profunditatibus halcyo-
 nis apparet.

67.

Ζῶς, κύκνῳ, ταῦρῳ, σάτυρῳ, χρυσός, δι' Ἑρπῆ
 Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

67.

Jupiter cygnus, taurus, Satyrus, aurum, propter
 amorem

Ledes, Europes, Antiopes, Danaes.

68.

Σπύλιν μνηστῆς, μικρὸν λίθον, ἔστρεψε κῆρῳ,
 Ὡς βίον, ἡλλάτθαι καὶ τέρπον οἰόμενῳ
 Ἡ δὲ, τὰ φῶς κλινθεῖσα, κατέκλεισε παῖδα πηδῶσα.
 Φέρτετε μνηστῆς καὶ τὰ φῶς οἱ παρ' ἄλλοι.

Cippus

68.

Cippū novercæ parvum lapidem coronavit puer,
 Ut vitam, sic mutasse & mores existimans.
 Hic vero sepulchro inclinatus interemit puerum
 cadens.

Fugite novercæ & tumulum, ô privigni.

69.

Τίπέ με ἄ άνέμοισιν αλάσμιον ήλιέ τέκτων,
 Τίωδε πίτω τείχεις νῆα θαλασπόρον;
 Οὐδ' οἶανόν ἔδειξας, ὅππ Βορέης μ' ἔδιδωκεν
 Ἐν χθονί; πως άνέμωι φύξομαι ἐν πηλάγῃ;

69.

Quid me ventis captivam, stolidè faber,
 Hanc pinum fabricas navim pontigradam?
 Neque augurium extimuiſti, quòd Boreas me sub-
 vertit

In terra? quomodo ventos effugiam in pelago?

70.

Πίνδαρε, μεστάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σπειρώ
 Βακχυλίδη, Σαπφῶς τ' Αἰολίδες χεῖριτι,
 Γοῦμα τ' Ἀνακρείοντι, Ομηρικὸν ὅστι δὲ πρὸ ῥέμα
 Ἑσπῆσας οἰκείους Στιπύχρ' ἐν καρμάτοις,
 Ἦτε Σιμωνίδεω γλυκερὴ τέλεις, ἠδὲ τε Πειθῶς
 Ἰόση καὶ Παιδῶν ἀνθ' ἁμυστάμενε,
 Καὶ ξίφ' Ἀλκίοιο, τὸ πολλὰ κίς αἶμα τυράννων
 Ἑσπεπν, πάθης δέσμια ῥυόμενον,
 Θηλυμελεῖς τ' Ἀλκμῶν' ἀκρόντας, ἱλάτ' πάσης
 Ἀρχὴν αἷς λυρικῆς καὶ πένθος ἰαπύσατε.

70.

Pindare Musarum sacrum os, & vocalis Siren
 Bacchylides, Sapphusque Æolides Charites,
 Carmenque Anacreontis, Homericum quique
 flumen

Traxisti familiaribus, Stesichore, in laboribus,
 Pagina Simonidæ dulcis, dulcisque suada
 Ibyce, & puerorum florem decerpens,
 Ensis & Alcæi, qui sanguinem sæpe tyrannorum
 Libavit patrix jura liberans,

Mol-

Molliter canentesque Alcmanis luscinia, Effote
propitii: omnis

Principium Lyricæ, & metam abstraxistis.

71.

Ὀλκὰς ἰδὼρ πορφυρῆσα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἐν χερσὶν αἰθερίαις ἀέθο μπερίαις.
Ἰστέρῃ δὲ πυρρὸς ἐπέφλεξε καίερῃ δὲ
Λυσμενίαν ἰδῶτων σιμπαχίῳ ἐκάλει.

71.

Navis aquam effugiens turbulenti maris,
In terra ulnis periit maternis.

Stantem enim ignis combussit: combusta vero
Inimicarum aquarum auxilium invocavit.

72.

Ψιπὸς κὺς ὁ βρεθίγρως, ἀφείς λεγέθῃ χίᾳ κίρτον,
Ἦλυθεν εἰς δρυμὰς ἀνδοφρεῖ πέρυσι.
Αἰεὶ δ' ἐκ μελετῶν ἀσπίσματος καΐσαμα κλεινόν,
Οὐδ' ἔν ὄρη λήθῃ ἤχε γῆ ἐνέμαλτο.
Ἐδραμε δ' ἀκυσίδι καὶ ὅς ἅπας οἰανὸς, ἐρίξαν
Τίς φελέει δυνάτα δαίμονι χαῖρ' ἐνίπτει;
Ὀρφῶς δὲ ρας ἐπεισιν ἐν ἔρεισιν, ἐς δέ σε, καΐσαρ,
Νῦν ἀκίλδης ὅς ἅπας ὄρνις ἀνακρέκλειται.

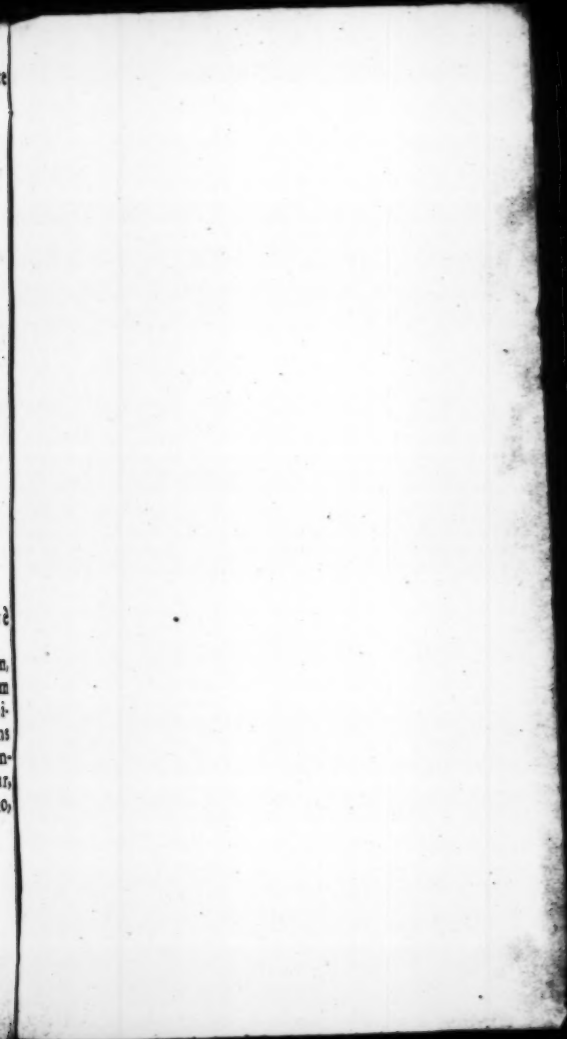
72.

Isittacus humanam edens vocem, relinquens
virgis textam caveam,

Venit in silvam densam florida ala. (inclytum,
Semper vero meditans salutationibus Casarem
Neque per montem oblivionem induxit nomi-
nis. (dens

Accessit vero celeriter discens omnis avis, conten-
Quæ properare posset Deo salve dicere. (Casar,
Orpheus feris persuasit in montibus, de te vero,
Jam sine jussu omnis avis loquitur.

F I N I S.

am quod vir juvet mulierem, & e contra, in operibus suis
iri nisi per matrimonium.

regatur consequentia, quia stat idem esse de jure naturali, & de
statum est.

tertium articulum, est videndum, utrum commisceri carnaliter
t contra naturam.

Tertius articulus.

non. Illud non est contra naturam quod invenitur in natura. *ludubii.*

tio cum parentibus invenitur in natura & igitur. consequentia *Argumentum.*

& minor patet. Primo quia in brutis ad experientiam: patet
us in quibusdam regionibus, scil. barbaris.

onfricatio membrorum aliorum à genitalibus inter filium &
parentes

N

Sextum.

*Secundo sciendum est : quod quæstio potest haberi
naturæ contrarietatem. Alio modo potest haberi
ignitur. Consequentia est nota, & maior minor
& filios maxime est dilectio naturalis; & rationis commu-
nimitia, & alia concupiscentia. Secundo illud est con-
in honorantur parentes; sed hoc est per ralem commixtione
nota: & minor etiam. Tercio, illud est illicium quod est
ralis commixtio est huiusmodi, igitur &c. Major pater, &
floris, & per Philosophum dicentem quod elephas primo
suam carnaliter: & postea cognovit quod esset mater sua, pe-
nem se precipitavit.*

*Ad rationes dubii. Ad primam dicitur concedendo si res-
pectu. Et de brutis dicitur, quod non habent rationem. Et*